

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น
และการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

(นางสาวชนก จันทาทอง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะ เป็นผู้เสนอ)

โดย

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบ
ที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
หรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

สารบัญ

	หน้า
สารบัญ	ก
บทสรุปผู้บริหาร	ข
ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของร่างกฎหมาย	1-1
1. ชื่อร่างกฎหมาย	1-1
2. หลักการและเหตุผล	1-1
3. ผู้เสนอร่างกฎหมาย	1-1
ส่วนที่ 2 การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น	2-1
1. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น	2-1
2. ตารางเปรียบเทียบร่างกฎหมาย	2-1
3. ผู้เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมาย	2-31
4. ประเด็นการรับฟังความคิดเห็น	2-31
5. ระยะเวลาและวิธีการการรับฟังความคิดเห็น	2-32
6. สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น	2-34
ส่วนที่ 3 รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย	3-1
1. ความเป็นมา สภาพปัญหา ความจำเป็นที่จะต้องตรากฎหมาย	3-1
2. ความสอดคล้องของร่างกฎหมาย	3-2
3. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ	3-7
4. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น	3-8
5. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย	3-21
6. ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (CORRUPTION)	3-24
7. การกำหนดให้มีระบบอนุญาตอนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่	3-34
8. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ	3-34
9. บทกำหนดโทษ	3-35
10. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย	3-36
ส่วนที่ 4 การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย	4-1
ภาคผนวก OR CODE เอกสารที่เกี่ยวข้องกับร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..)	
พ.ศ.”	

บทสรุปผู้บริหาร

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เสนอโดย นางสาวชนก จันทาทอง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะ มีหลักการและเหตุผลสำคัญในการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติ โรงแรม พ.ศ. 2547 เพื่อให้ครอบคลุมการประกอบธุรกิจ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” เนื่องจากรูปแบบการ ให้บริการสถานที่พักมีความหลากหลายมากขึ้น เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อยให้สามารถดำเนินกิจการได้ อย่างถูกต้องตามกฎหมาย และส่งเสริมให้เกิดมาตรการความปลอดภัยของสถานที่พัก ซึ่งคณะกรรมการ ขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดย สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ประชาชน ได้ดำเนินการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็น ด้วยวิธีการพื้นฐาน โดยรับฟังความคิดเห็นผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th และส่งประเด็นไปรับฟังจากบุคคลหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ตลอดจนมีการจัดสัมมนารับฟังความคิดเห็น จากประชาชน จำนวน 2 ครั้ง ประกอบด้วย ครั้งที่ 1 วันจันทร์ที่ 15 กันยายน 2568 ณ โรงแรมเมทาเทนพาร์ค อินเตอร์เนชั่นแนล กอล์ฟ แอนด์รีสอร์ท อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ และครั้งที่ 2 วันอังคารที่ 16 กันยายน 2568 ณ อุทยานรังไหม รีสอร์ท อำเภอเชียงคาน จังหวัดเลย สำหรับผลกระทบการรับฟังความคิดเห็นและ การวิเคราะห์ ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย มีดังนี้

ผลการรับฟังความคิดเห็น

คำนิยามคำว่า “โรงแรม” “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” “ที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้” “ที่พักที่เคลื่อนที่ได้” “โฮสเทล” “เกสต์เฮ้าส์” “โฮมสเตย์” ตามร่างมาตรา 4 ฝ่ายที่เห็นด้วย เห็นว่าทำให้เกิดความชัดเจน แยกแยะ รูปแบบออกจากกัน อีกทั้งง่ายต่อการควบคุม กำกับตามกฎหมายและระเบียบ คำสั่ง ที่เกี่ยวข้องกับนายทะเบียน ไม่ให้เกิดความสับสนในการบังคับใช้กฎหมาย และฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย ได้คัดค้านในประเด็นที่อาจรวมคอนโดมิเนียม บ้านจัดสรร ทาวน์เฮาส์ ทาวน์โฮม หรือที่พักที่ตั้งในเขตชุมชนไว้ในนิยามสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เนื่องจากถือเป็นที่พักอาศัยส่วนบุคคลและจะกระทบต่อความสงบสุข ความปลอดภัย และภาระค่าใช้จ่ายส่วนกลางของผู้อยู่อาศัยเดิม นอกจากนี้ มองว่านิยามกว้างเกินไป และกฎหมายไม่ควรมีอำนาจเหนือข้อตกลงการพักอาศัยของ เจ้าของร่วม

ประเด็นเกี่ยวกับการแบ่งประเภทโรงแรมออกเป็น 4 ประเภท ตามร่างมาตรา 12/1 นั้น ฝ่ายที่เห็นด้วย เห็นว่า ช่วยให้การกำกับดูแลเป็นไปตามความเหมาะสมกับขนาดกิจการ โดยมีข้อเสนอแนะว่า โรงแรมประเภท 3 และ 4 มีความใกล้เคียงกัน ควรมีตัวชี้วัดที่ชัดเจน อะไรจุดที่แตกต่างกัน ควรเพิ่มประเภทโรงแรมขนาดเล็ก เพื่อให้ประชาชนเข้าสู่ระบบได้กว้างขึ้น นอกจากนี้ ควรกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) มีอำนาจในการต่อใบอนุญาตสำหรับโรงแรมขนาดเล็กด้วย ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย เห็นว่า เกิดความซ้ำซ้อนกับ กฎหมายลำดับรองและการตีความที่อาจนำไปสู่การปฏิบัติที่ยาก รวมถึงการแบ่งประเภทโดยอิงจำนวนห้องพัก อย่างเดียว ตามประเภท 1 และประเภทที่ 2 อาจไม่เพียงพอที่จะสะท้อนขีดความสามารถที่แท้จริง เช่น แบ่งประเภทตามห้องอาหาร ห้องประชุม ไม่เอื้อประโยชน์กับผู้ประกอบการรายย่อย เป็นต้น

การแบ่งประเภทสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ตามร่างมาตรา 39/1 ฝ่ายที่เห็นด้วย เห็นว่า เป็นการเปิด โอกาสให้ผู้ประกอบการรายเล็กทำห้องรายวันได้อย่างถูกกฎหมายและควรทำเพียงแค่จดทะเบียน ฝ่ายที่ไม่เห็นด้วย เห็นว่า ไม่ควรอนุญาตให้บ้านที่ตั้งอยู่ในชุมชนที่พักอาศัยหรือหมู่บ้านจัดสรร หรือคอนโดมิเนียม หรืออาคารชุด ปลดปล่อยเช่าระยะสั้นได้ เพราะมีผลต่อความปลอดภัยและขัดต่อเจตนารมณ์ของกฎหมายที่ประสงค์ให้เป็นที่พักอาศัย เท่านั้นหรือข้อตกลงเจ้าของร่วม

ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ ในด้านเศรษฐกิจ เป็นการขยายเสรีภาพในการประกอบอาชีพ และสร้างรายได้เสริมแก่ประชาชนทั่วไป ในด้านความปลอดภัย ได้มีการกำหนดมาตรฐานความปลอดภัย ขั้นพื้นฐาน แก่ที่พักทุกประเภท และในด้านความมั่นคง ได้ขยายขอบเขตการรายงานคนต่างด้าว ตามมาตรา 38 ของพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ.2522 ไปยังสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม

ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากกฎหมายประกอบด้วย ด้านเศรษฐกิจ มุ่งเน้นการนำธุรกิจที่พัก นอกระบบเข้าสู่ระบบภาษีและการยกระดับมาตรฐาน ในทางบวกหากมองด้านการวิเคราะห์ต้นทุนเป็นการเพิ่ม รายได้ของรัฐและท้องถิ่นจากการนำธุรกิจนอกระบบเข้าสู่ระบบภาษี ประมาณ 1,000 ล้านบาทต่อปี ส่วนเชิงลบ คือการเพิ่มภาระในการปฏิบัติตามกฎหมาย ผู้ประกอบการรายย่อยจะมีภาระในการปฏิบัติตามกฎหมายที่เพิ่มขึ้น เช่น ภาระด้านเอกสารและค่าใช้จ่ายในการขออนุญาตหรือจดทะเบียน รวมถึงภาระในการ ปรับปรุง อาคารให้ได้มาตรฐานขั้นต่ำตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ส่วนผลกระทบด้านสังคม ถือเป็นประเด็นที่มีความเปราะบางและท้าทายสูงสุดสำหรับร่างพระราชบัญญัตินี้ฉบับนี้ โดยผลกระทบเชิงบวกเน้นการส่งเสริม สิทธิ ทำให้รัฐสามารถเข้ามากำกับดูแลและกำหนดให้ที่พักทุกประเภทมีมาตรฐานความปลอดภัยและ สุขลักษณะขั้นต่ำ ซึ่งเป็นการคุ้มครองสิทธิในชีวิตและร่างกายของนักท่องเที่ยวและประชาชนโดยรวม ในขณะที่เดียวกันในด้านผลกระทบเชิงลบอาจมีความขัดแย้งทางสังคม เช่น ความขัดแย้งในที่พักอาศัยส่วนรวมที่เป็นอาคารชุด หรือคอนโดมิเนียม ชุมชน และหมู่บ้าน นอกจากนี้ ยังมีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสุขภาวะ โดยเฉพาะพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 โดยมีผลกระทบเชิงบวกอย่างชัดเจนต่อสุขภาวะของ สาธารณะ ซึ่งกำหนดให้ที่พักทุกประเภทต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลด้านการสุขาภิบาล และผลกระทบ ด้านอื่น ๆ เช่น ผลกระทบต่อความมั่นคงของรัฐ เป็นต้น

ผลกระทบของร่างกฎหมายที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ได้กำหนดโทษทางปกครองที่มีอัตราสูง เช่น ปรับสูงสุด 500,000 บาท และ ปรับรายวัน 20,000 บาท ซึ่งแม้จะเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย แต่ก็ก่อให้เกิดความเสี่ยงการทุจริตสูง เนื่องจากการใช้อำนาจดุลพินิจของเจ้าพนักงานในการกำหนดอัตราค่าปรับหรือจงใจประวิง เวลาในการออกคำสั่งยุติค่าปรับรายวันเพื่อเรียกรับสินบน ความเสี่ยงยังรวมถึงการเลือกปฏิบัติในการบังคับใช้ กฎหมายเพื่อเอื้อประโยชน์หรือกีดกันคู่แข่งทางธุรกิจ ดังนั้น เพื่อลดความเสี่ยงดังกล่าวกลไกป้องกันที่สำคัญคือ การสร้างความโปร่งใสและตรวจสอบได้ โดยเสนอให้กฎหมายลำดับรองกำหนดตารางอัตราค่าปรับที่ชัดเจน สอดคล้องกับระดับความร้ายแรงของความผิด และต้องเปิดเผยเหตุผลการใช้ดุลพินิจต่อสาธารณะ รวมถึง การกำหนดกรอบระยะเวลาสูงสุดที่ชัดเจนให้เจ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ต้องดำเนินการตรวจสอบและออกคำสั่งยุติ ค่าปรับรายวันทันทีที่ผู้ประกอบการปฏิบัติให้ถูกต้อง มิฉะนั้นให้ถือว่าปฏิบัติถูกต้องโดยอนุโลม นอกจากนี้ ระบบ “จดทะเบียน” สำหรับที่พักรายย่อยต้องเป็นอำนาจผูกพันของเจ้าหน้าที่ เพื่อลดดุลพินิจในการปฏิเสธคำขอ และป้องกันการทุจริตเชิงความล่าช้า

ส่วนโทษทางอาญาตามร่างมาตรา 59 สำหรับการเปิดกิจการโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่จดทะเบียน ซึ่งสร้างความเสี่ยงสูงต่อการทุจริตและการรีดไถ เนื่องจากโทษจำคุกและโทษปรับรายวันสูงทำให้เจ้าพนักงาน มีอำนาจต่อรองในการใช้เครื่องมือนี้ข่มขู่ผู้ประกอบการให้จ่ายสินบนหรือเลือกดำเนินคดีอย่างเข้มงวดกับคู่แข่ง ทางการค้าของกลุ่มที่ตนเองสนับสนุน ดังนั้น ควรลดทอนความร้ายแรงของโทษอาญา โดยเฉพาะความผิดฐาน ไม่จดทะเบียนตามร่างมาตรา 39/2 ให้เหลือเพียงโทษทางปกครองที่รุนแรงแทน เพื่อลดโอกาสในการใช้โทษ เป็นเครื่องมือแสวงหาผลประโยชน์ พร้อมทั้งกำหนดหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนว่ากรณีใดที่ต้อง ดำเนินคดีอาญา เช่น ความผิดที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยร้ายแรง รวมถึงการเปิดเผยข้อมูล การดำเนินคดีต่อ สาธารณะ เพื่อสร้างความโปร่งใสและป้องกันการเลือกปฏิบัติในการบังคับใช้กฎหมายต่อไป

รายงานผลการรับฟังความคิดเห็น
และการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมาย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลพื้นฐานของร่างกฎหมาย

1. ชื่อร่างกฎหมาย “พระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”

☐ กฎหมายใหม่

☒ แก้ไขเพิ่มเติม

☐ ยกเลิก

2. หลักการและเหตุผล

2.1 หลักการ

แก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ดังต่อไปนี้

1) แก้ไขเพิ่มเติมบทนิยามให้ครอบคลุมถึงการประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 4)

2) แก้ไขเพิ่มเติมชื่อและองค์ประกอบของคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม (แก้ไขเพิ่มเติมชื่อหมวด 1 และมาตรา 6)

3) แก้ไขเพิ่มเติมประเภทการประกอบธุรกิจและการบริหารจัดการโรงแรม (แก้ไขเพิ่มเติมหมวด 2 การประกอบธุรกิจโรงแรม มาตรา 13 ถึงมาตรา 29 หมวด 3 การบริหารจัดการโรงแรม มาตรา 30 ถึงมาตรา 39 และหมวด 4 การควบคุมและการอุทธรณ์ มาตรา 40 ถึงมาตรา 44)

4) เพิ่มบทบัญญัติเกี่ยวกับการประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (เพิ่มมาตรา 39/1 ถึงมาตรา 39/10)

5) แก้ไขเพิ่มบทกำหนดโทษให้รวมถึงการประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (แก้ไขเพิ่มเติมมาตรา 50 ถึงมาตรา 59)

2.2 เหตุผล

โดยที่รูปแบบการให้บริการสถานที่พักมีความหลากหลายมากขึ้นกว่ารูปแบบโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อยของสถานที่พักอื่นที่ไม่เป็นโรงแรมให้ประกอบกิจการอย่างมีมาตรฐาน สามารถดำเนินกิจการอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และส่งเสริมให้เกิดมาตรการความปลอดภัยของสถานที่พัก ทั้งเพื่อเป็นการสร้างรากฐานทางเศรษฐกิจจากผู้ประกอบการรายย่อย และส่งเสริมการจ้างงานหรือการประกอบธุรกิจระดับท้องถิ่น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

3. ผู้เสนอร่างกฎหมาย

☒ สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร

☐ ประชาชนเข้าชื่อเสนอกฎหมาย

นางสาวชนก จันทาทอง สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรกับคณะ เป็นผู้เสนอ

ส่วนที่ 2 การรับฟังความคิดเห็นและสรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

1. ข้อมูลประกอบการรับฟังความคิดเห็น

การเสนอร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เป็นการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยโรงแรม เนื่องจากรูปแบบการให้บริการสถานที่พักมีความหลากหลายมากขึ้นกว่ารูปแบบโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อยของสถานที่พักอื่นที่ไม่เป็นโรงแรม ให้ประกอบกิจการอย่างมีมาตรฐาน สามารถดำเนินกิจการอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และส่งเสริมให้เกิดมาตรการ ความปลอดภัยของสถานที่พัก ทั้งเพื่อเป็นการสร้างรากฐานทางเศรษฐกิจจากผู้ประกอบการรายย่อย และส่งเสริมการจ้างงานหรือการประกอบธุรกิจระดับท้องถิ่น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

2. ตารางเปรียบเทียบร่างกฎหมาย

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ “โรงแรม” หมายความว่า สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ ไม่รวมถึง (1) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา ทั้งนี้ โดยมีใช่เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน (2) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักอาศัยโดยคิดค่าบริการเป็นรายเดือนขึ้นไปเท่านั้น (3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง	มาตรา 4 ให้ยกเลิกความในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้ “โรงแรม” หมายความว่า สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวแก่คนเดินทางหรือบุคคลอื่นโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงสถานที่ให้บริการที่พักที่คิดค่าบริการเป็นรายเดือนหรือรายปี (1) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งดำเนินการโดยส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ หรือเพื่อการกุศล หรือการศึกษา ทั้งนี้ โดยมีใช่เป็นการหาผลกำไรหรือรายได้มาแบ่งปันกัน (2) สถานที่พักที่จัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้บริการที่พักอาศัยโดยคิดค่าบริการเป็นรายเดือนขึ้นไปเท่านั้น (3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” หมายความว่า สถานที่พักที่ไม่ถือว่าเป็นโรงแรม โดยมีลักษณะเป็นที่พัก ห้องพัก ห้องพักรวม บ้านพัก อาคาร หรือ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
“ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้	สถานที่ใด ๆ ซึ่งจัดตั้งขึ้นโดยมีวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจ เพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวพร้อมสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับคนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดโดยมีค่าตอบแทน ทั้งนี้ ไม่รวมถึงสถานที่ให้บริการที่พักที่คิดค่าบริการเป็นรายเดือนหรือรายปี “ที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้” หมายความว่า สถานที่พักอันมีลักษณะเป็นการถาวรหรือประกอบเป็นอันเดียวกับสถานที่ใด ๆ ซึ่งไม่สามารถเคลื่อนที่ได้ “ที่พักที่เคลื่อนที่ได้” หมายความว่า สถานที่พักอันมีลักษณะมิใช่เป็นการถาวรหรือประกอบเป็นอันเดียวกับสถานที่ใด ๆ ซึ่งสามารถแยกจากสถานที่ตั้งได้ หรือสามารถเคลื่อนที่ได้ “โฮสเทล” หมายความว่า สถานที่พักที่ไม่ถือว่าเป็นโรงแรมประเภท 1 ซึ่งประกอบด้วยพื้นที่ส่วนกลาง สิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นเพื่อรองรับผู้เข้าพัก โดยผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม อาจจัดเตรียมห้องพักในลักษณะห้องพักรวมที่คิดค่าบริการรายบุคคลให้ผู้เข้าพัก โดยอาจมีห้องพักเดี่ยวให้ผู้เข้าพักก็ได้ แต่ต้องเป็นสัดส่วนที่น้อยกว่าห้องพักรวม “เกสต์เฮาส์” หมายความว่า สถานที่พักที่ไม่ถือว่าเป็นโรงแรมประเภท 1 ซึ่งประกอบด้วย ที่พักพร้อมสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นเพื่อรองรับผู้เข้าพัก โดยสถานที่พักประเภทนี้มีลักษณะเป็นบ้านพัก รับรองที่ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมนำมาปรับปรุง ดัดแปลง หรือสร้างขึ้นใหม่เพื่อให้บริการเป็นที่พักแรมแก่ผู้เข้าพัก “โฮมสเตย์” หมายความว่า สถานที่พักที่ไม่ถือว่าเป็นโรงแรมประเภท 1 ซึ่งประกอบด้วยที่พัก พร้อมสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นเพื่อรองรับผู้เข้าพัก โดยสถานที่พักประเภทนี้เป็นการให้บริการให้ผู้เข้าพัก ได้เรียนรู้วิถีชีวิตคนในชุมชนในลักษณะการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม “ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมตาม

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
“ผู้จัดการ” หมายความว่า ผู้จัดการโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้ “ผู้พัก” หมายความว่า คนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดที่ใช้บริการที่พักชั่วคราวของโรงแรม “ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม “นายทะเบียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายทะเบียนแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยแต่งตั้งจาก (1) ข้าราชการตำรวจตั้งแต่ชั้นสัญญาบัตรขึ้นไป หรือ (2) ข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ระดับสามขึ้นไป หรือ (3) ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นตั้งแต่ระดับสามขึ้นไป “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้	พระราชบัญญัตินี้ <u>“ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” หมายความว่า ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้</u> “ผู้จัดการ” หมายความว่า ผู้บุคคลใดๆ ที่ได้รับใบอนุญาตให้จัดการโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้ <u>“ผู้ดูแล” หมายความว่า ผู้ได้รับอนุญาตให้จัดการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตามพระราชบัญญัตินี้</u> “ผู้เข้าพัก” หมายความว่า คนเดินทางหรือบุคคลอื่นใดที่ใช้บริการที่พักชั่วคราวของโรงแรม <u>หรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> “ใบอนุญาต” หมายความว่า ใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรม<u>หรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> “นายทะเบียน” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้เป็นนายทะเบียนตามพระราชบัญญัตินี้ “พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งนายทะเบียนแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยแต่งตั้งจาก (1) ข้าราชการตำรวจตั้งแต่ชั้นสัญญาบัตรขึ้นไป หรือ (2) ข้าราชการพลเรือนตั้งแต่ระดับสามขึ้นไป หรือ (3) ข้าราชการหรือพนักงานส่วนท้องถิ่นตั้งแต่ระดับสามขึ้นไป “คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม<u>และสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> “รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้
	มาตรา 5 ให้ยกเลิกชื่อหมวด 1 คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม และความในมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
หมวด 1 คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม มาตรา 6 ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรมคณะหนึ่งประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อธิบดีกรมอนามัย ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม นายกสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว นายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ นายกสมาคมโรงแรมไทย ผู้แทนสมาคมโรงแรมไทย ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนห้าคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชน ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ด้านโรงแรมหรือด้านการท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงการกระจายผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ด้านโรงแรมไปตามประเภทของโรงแรมที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 เป็นกรรมการ ให้ผู้แทนกรมการปกครองเป็นเลขานุการ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติและผู้แทนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นผู้ช่วยเลขานุการ	หมวด 1 คณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม มาตรา 6 ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรมคณะหนึ่งประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อธิบดีกรมอนามัย ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม นายกสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว นายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ นายกสมาคมโรงแรมไทย ผู้แทนสมาคมโรงแรมไทย ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย <u>ผู้แทนสมาคมโฮสเทล (ประเทศไทย)</u> และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนห้าคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชน ซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ด้านโรงแรมหรือด้านการท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงการกระจายผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ด้านโรงแรม<u>และสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u>ไปตามประเภทของโรงแรมที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 เป็นกรรมการ ให้ผู้แทนกรมการปกครองเป็นเลขานุการ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติและผู้แทนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นผู้ช่วยเลขานุการ”
	มาตรา 6 ให้ยกเลิกความในหมวด 2 การประกอบธุรกิจโรงแรม มาตรา 13 มาตรา 14 มาตรา 15 มาตรา 16 มาตรา 17 มาตรา 18 มาตรา 19 มาตรา 20 มาตรา 21 มาตรา 22 มาตรา 23 มาตรา 24 มาตรา 25 มาตรา 26 มาตรา 27

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	มาตรา 28 มาตรา 29 ความในหมวด 3 การบริหารจัดการโรงแรม มาตรา 30 มาตรา 31 มาตรา 32 มาตรา 33 มาตรา 34 มาตรา 35 มาตรา 36 มาตรา 37 มาตรา 38 มาตรา 39 และความในหมวด 4 การควบคุมและการอุทธรณ์ มาตรา 40 มาตรา 41 มาตรา 42 มาตรา 43 และ มาตรา 44 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน <u>หมวด 2</u> <u>ประเภทการประกอบธุรกิจและการบริหารจัดการโรงแรม</u> ----- <u>ส่วนที่ 1</u> <u>ประเภทโรงแรม</u> ----- <u>มาตรา 12/1 โรงแรมแบ่งเป็น 4 ประเภทดังต่อไปนี้</u> (1) <u>โรงแรมประเภท 1 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก และมีห้องพักไม่เกินห้าสิบห้อง</u> (2) <u>โรงแรมประเภท 2 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพักเกินห้าสิบห้องขึ้นไป หรือโรงแรมที่ให้บริการห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร</u> (3) <u>โรงแรมประเภท 3 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก ห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร และสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือห้องประชุมสัมมนา</u> (4) <u>โรงแรมประเภท 4 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก ห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร สถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการและห้องประชุมสัมมนา</u>

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
หมวด 2 การประกอบธุรกิจโรงแรม มาตรา 13 เพื่อประโยชน์ในการกำหนดและควบคุมมาตรฐานของโรงแรม ส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรม และส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงแข็งแรง สุขลักษณะ หรือความปลอดภัยของโรงแรม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทของโรงแรม และกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรม ทั้งนี้ เงื่อนไขดังกล่าวให้รวมถึงการห้ามประกอบกิจการอื่นใดในโรงแรมด้วย กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก และมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภทให้แตกต่างกันก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงลักษณะของท้องที่ที่โรงแรมตั้งอยู่หรือความจำเป็นในการควบคุมดูแลโรงแรมในแต่ละประเภท หรือความเหมาะสมกับลักษณะของโรงแรมแต่ละประเภท มาตรา 14 ในกรณีที่จำเป็นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือสภาพแวดล้อม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกประกาศกำหนดเขตท้องที่หนึ่งท้องที่ใดเป็นเขตงดออกใบอนุญาตได้ ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตอยู่ก่อนวันประกาศดังกล่าว มีผลใช้บังคับและจะประกอบธุรกิจโรงแรมที่ได้รับอนุญาตต่อไปเมื่อประกาศดังกล่าวใช้บังคับแล้ว มาตรา 15 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจโรงแรมเว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต	หมวดส่วนที่ 2 การประกอบธุรกิจโรงแรม มาตรา 13 เพื่อประโยชน์ในการกำหนดและควบคุมมาตรฐานของโรงแรม ส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรม และส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงแข็งแรง สุขลักษณะ หรือความปลอดภัยของโรงแรม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทของโรงแรม และกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรม ทั้งนี้ เงื่อนไขดังกล่าวให้รวมถึงการห้ามประกอบกิจการอื่นใดในโรงแรมด้วย กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก และมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภทให้แตกต่างกันก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงลักษณะของท้องที่ที่โรงแรมตั้งอยู่หรือความจำเป็นในการควบคุมดูแลโรงแรมในแต่ละประเภท หรือความเหมาะสมกับลักษณะของโรงแรมแต่ละประเภท มาตรา 14 ในกรณีที่จำเป็นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือสภาพแวดล้อม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกประกาศกำหนดเขตท้องที่หนึ่งท้องที่ใดเป็นเขตงดออกใบอนุญาตได้ ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมที่ได้รับใบอนุญาตอยู่ก่อนวันประกาศดังกล่าว มีผลใช้บังคับและจะประกอบธุรกิจโรงแรมที่ได้รับอนุญาตต่อไปเมื่อประกาศดังกล่าวใช้บังคับแล้ว มาตรา 15 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจโรงแรมเว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 16 ผู้ขอรับใบอนุญาต ต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย (3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย (4) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (6) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า เป็นผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี (7) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต (8) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตโดยเหตุอื่นที่มีใช้เหตุตาม (6) แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคล ผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามวรรคหนึ่ง และต้องไม่เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลที่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตาม (8) มาตรา 17 ในการยื่นคำขอรับใบอนุญาตตาม มาตรา 15 ผู้ขอรับใบอนุญาตอาจยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมต่อนายทะเบียนในคราวเดียวกัน เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้นายทะเบียนตรวจสอบความถูกต้อง	ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 16 ผู้ขอรับใบอนุญาต ต้องมีคุณสมบัติ และไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย (3) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย (4) ไม่เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (6) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า เป็นผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี (7) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาต (8) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาต หรือเคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตโดยเหตุอื่นที่มีใช้เหตุตาม (6) แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี ถ้าผู้ขอรับใบอนุญาตเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคล ผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามวรรคหนึ่ง และต้องไม่เคยเป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการหรือผู้แทนของนิติบุคคลที่เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตตาม (8) มาตรา 17 ในการยื่นคำขอรับใบอนุญาตตาม มาตรา 15 ผู้ขอรับใบอนุญาตอาจยื่นคำขอรับใบอนุญาตตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจโรงแรมต่อนายทะเบียนในคราวเดียวกัน เมื่อนายทะเบียนได้รับคำขอรับใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งแล้ว ให้นายทะเบียนตรวจสอบความถูกต้อง

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
นายทะเบียนนั้น หากมีกรณีและผู้ขอรับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือต้องชำระค่าธรรมเนียมใด ๆ ตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนด ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น มาตรา 18 นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับใบอนุญาตได้ เมื่อเห็นว่าสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภทเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งการออกใบอนุญาตหรือไม่ออกใบอนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับการพิจารณาจากหน่วยงานตามมาตรา 17 มาตรา 19 ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้กับโรงแรมที่ระบุชื่อไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น และให้มีอายุห้าปี นับแต่วันที่ออกใบอนุญาต มาตรา 20 ชื่อโรงแรมต้องเป็นอักษรไทยที่มองเห็นได้ชัดเจน แต่จะมีอักษรต่างประเทศกำกับไว้ท้ายหรือได้ชื่ออักษรไทยด้วยก็ได้ และจะต้อง (1) ไม่พ้องหรือมุ่งหมายให้คล้ายกับพระปรมาภิไธย หรือพระนามของพระราชินีหรือองค์พระราชทายาท (2) ไม่ซ้ำหรือพ้องกับชื่อโรงแรมอื่นที่ได้รับอนุญาตไว้แล้ว เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมนั้น (3) ไม่มีคำหรือความหมายหยาบคาย มาตรา 21 การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่งถึงที่สุดไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าโรงแรมมีลักษณะถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนต่ออายุใบอนุญาตให้ หากมีกรณีที่ไม่ถูกต้อง ให้นายทะเบียนสั่งให้แก้ไขให้	นายทะเบียนนั้น หากมีกรณีและผู้ขอรับใบอนุญาตต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ วิธีการ เงื่อนไข หรือต้องชำระค่าธรรมเนียมใด ๆ ตามที่กฎหมายดังกล่าวกำหนด ก็ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น มาตรา 18 นายทะเบียนจะออกใบอนุญาตให้แก่ผู้ขอรับใบอนุญาตได้ เมื่อเห็นว่าสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภทเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งการออกใบอนุญาตหรือไม่ออกใบอนุญาตพร้อมด้วยเหตุผลให้ผู้ขอรับใบอนุญาตทราบภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับการพิจารณาจากหน่วยงานตามมาตรา 17 มาตรา 19 ใบอนุญาตฉบับหนึ่งให้ใช้กับโรงแรมที่ระบุชื่อไว้ในใบอนุญาตเท่านั้น และให้มีอายุห้าปี นับแต่วันที่ออกใบอนุญาต มาตรา 20 ชื่อโรงแรมต้องเป็นอักษรไทยที่มองเห็นได้ชัดเจน แต่จะมีอักษรต่างประเทศกำกับไว้ท้ายหรือได้ชื่ออักษรไทยด้วยก็ได้ และจะต้อง (1) ไม่พ้องหรือมุ่งหมายให้คล้ายกับพระปรมาภิไธย หรือพระนามของพระราชินีหรือองค์พระราชทายาท (2) ไม่ซ้ำหรือพ้องกับชื่อโรงแรมอื่นที่ได้รับอนุญาตไว้แล้ว เว้นแต่จะได้รับความยินยอมจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมนั้น (3) ไม่มีคำหรือความหมายหยาบคาย มาตรา 21 การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่งถึงที่สุดไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าโรงแรมมีลักษณะถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนต่ออายุใบอนุญาตให้ หากมีกรณีที่ไม่ถูกต้อง ให้นายทะเบียนสั่งให้แก้ไขให้

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อแก้ไขแล้วให้ต่ออายุใบอนุญาตได้ ถ้าหากไม่แก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนดให้มีคำสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต ผู้ที่ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่ทันกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ถ้าประสงค์จะประกอบธุรกิจโรงแรมต่อไป และได้มายื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุให้ถือว่าได้ยื่นคำขอต่ออายุภายในระยะเวลาที่กำหนดและการประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นการดำเนินการของผู้รับใบอนุญาต แต่เมื่อได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้นั้นจะต้องเสียค่าปรับเพิ่มอีกร้อยละยี่สิบของค่าธรรมเนียมต่ออายุใบอนุญาต หากพ้นกำหนดหกสิบวันต้องดำเนินการเสมือนขออนุญาตใหม่ การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 22 ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมดำเนินการดังต่อไปนี้ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน (1) เปลี่ยนแปลงประเภทของโรงแรม (2) เพิ่มหรือลดจำนวนห้องพักในโรงแรมอันมีผลกระทบถึงโครงสร้างของโรงแรม (3) เปลี่ยนชื่อโรงแรม การขอและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 23 ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลายในสาระสำคัญให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตจากนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับทราบการสูญหายหรือถูกทำลายดังกล่าว มาตรา 24 การโอนใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน การขอโอนใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 25 ในกรณีผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมถึงแก่	ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อแก้ไขแล้วให้ต่ออายุใบอนุญาตได้ ถ้าหากไม่แก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนดให้มีคำสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต ผู้ที่ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่ทันกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ถ้าประสงค์จะประกอบธุรกิจโรงแรมต่อไป และได้มายื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุให้ถือว่าได้ยื่นคำขอต่ออายุภายในระยะเวลาที่กำหนดและการประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นการดำเนินการของผู้รับใบอนุญาต แต่เมื่อได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้นั้นจะต้องเสียค่าปรับเพิ่มอีกร้อยละยี่สิบของค่าธรรมเนียมต่ออายุใบอนุญาต หากพ้นกำหนดหกสิบวันต้องดำเนินการเสมือนขออนุญาตใหม่ การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 22 ห้ามมิให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมดำเนินการดังต่อไปนี้ เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน (1) เปลี่ยนแปลงประเภทของโรงแรม (2) เพิ่มหรือลดจำนวนห้องพักในโรงแรมอันมีผลกระทบถึงโครงสร้างของโรงแรม (3) เปลี่ยนชื่อโรงแรม การขอและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 23 ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลายในสาระสำคัญให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตจากนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่รับทราบการสูญหายหรือถูกทำลายดังกล่าว มาตรา 24 การโอนใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน การขอโอนใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 25 ในกรณีผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมถึงแก่

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ความตาย และทายาทที่มีความประสงค์จะดำเนินธุรกิจโรงแรมต่อไป ให้ผู้จัดการมรดกหรือทายาทซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 หรือในกรณีที่มียายาทหลายคนให้ทายาทด้วยกันนั้น ตกลงตั้งทายาทคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนเพื่อขอรับโอนใบอนุญาตภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมตาย ถ้ามิได้ยื่นคำขอภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นอายุ ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าผู้ยื่นคำขอมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 ให้นายทะเบียนอนุญาตแก่ผู้ยื่นคำขอ ในระหว่างระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ทายาทหรือผู้จัดการมรดกซึ่งเป็นผู้ยื่นคำขอรับโอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเข้าประกอบธุรกิจโรงแรมโดยมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ทั้งนี้ จนกว่านายทะเบียนจะมีคำสั่งไม่อนุญาต การขอรับโอนและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 26 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคล ให้ใบอนุญาตสิ้นอายุนับแต่วันที่มีการเลิกห้างหุ้นส่วน หรือนิติบุคคลนั้นสิ้นสภาพ มาตรา 27 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมผู้ใดประสงค์จะเลิกกิจการในระหว่างอายุใบอนุญาตหรือเมื่อใบอนุญาตหมดอายุ จะต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด เมื่อได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนพิจารณาและมีคำสั่งว่าจะควรอนุญาตให้เลิกได้เมื่อใด ภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างใด ทั้งนี้ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของผู้พักเป็นสำคัญ มาตรา 28 ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหาย	ความตาย และทายาทที่มีความประสงค์จะดำเนินธุรกิจโรงแรมต่อไป ให้ผู้จัดการมรดกหรือทายาทซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 หรือในกรณีที่มียายาทหลายคนให้ทายาทด้วยกันนั้น ตกลงตั้งทายาทคนหนึ่งซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 ยื่นคำขอต่อนายทะเบียนเพื่อขอรับโอนใบอนุญาตภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมตาย ถ้ามิได้ยื่นคำขอภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ถือว่าใบอนุญาตสิ้นอายุ ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าผู้ยื่นคำขอมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 ให้นายทะเบียนอนุญาตแก่ผู้ยื่นคำขอ ในระหว่างระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้ทายาทหรือผู้จัดการมรดกซึ่งเป็นผู้ยื่นคำขอรับโอนใบอนุญาตตามวรรคหนึ่งเข้าประกอบธุรกิจโรงแรมโดยมีอำนาจหน้าที่และความรับผิดชอบเสมือนผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ทั้งนี้ จนกว่านายทะเบียนจะมีคำสั่งไม่อนุญาต การขอรับโอนและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 26 ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมเป็นห้างหุ้นส่วนหรือนิติบุคคล ให้ใบอนุญาตสิ้นอายุนับแต่วันที่มีการเลิกห้างหุ้นส่วน หรือนิติบุคคลนั้นสิ้นสภาพ มาตรา 27 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมผู้ใดประสงค์จะเลิกกิจการในระหว่างอายุใบอนุญาตหรือเมื่อใบอนุญาตหมดอายุ จะต้องแจ้งให้นายทะเบียนทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด เมื่อได้รับแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนพิจารณาและมีคำสั่งว่าจะควรอนุญาตให้เลิกได้เมื่อใด ภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างใด ทั้งนี้ โดยให้พิจารณาถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของผู้พักเป็นสำคัญ มาตรา 28 ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหาย

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
เนื่องจากเหตุอัคคีภัยหรือภัยอันตรายร้ายแรงอื่น ๆ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เหตุนั้นสิ้นสุดลง หากนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่าความเสียหายของโรงแรมดังกล่าวมีสภาพขัดต่อหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด และในกรณีที่เห็นว่าจำเป็นอาจมีคำสั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหยุดดำเนินการทั้งหมดหรือบางส่วนจนกว่านายทะเบียนจะเห็นว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมได้ดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 แล้ว ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหายจนมีสภาพที่ไม่อาจแก้ไขได้ ให้ถือว่าใบอนุญาตสำหรับโรงแรมดังกล่าวสิ้นอายุนับแต่วันที่ได้รับความเสียหาย มาตรา 29 ให้นำความในมาตรา 27 วรรคสอง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับกับกรณีใบอนุญาตสิ้นอายุตามมาตรา 26 และมาตรา 28 วรรคสาม และกรณีมีคำสั่งให้หยุดดำเนินการตามมาตรา 28 วรรคสอง โดยอนุโลม	เนื่องจากเหตุอัคคีภัยหรือภัยอันตรายร้ายแรงอื่น ๆ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เหตุนั้นสิ้นสุดลง หากนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่าความเสียหายของโรงแรมดังกล่าวมีสภาพขัดต่อหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด และในกรณีที่เห็นว่าจำเป็นอาจมีคำสั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหยุดดำเนินการทั้งหมดหรือบางส่วนจนกว่านายทะเบียนจะเห็นว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมได้ดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 แล้ว ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหายจนมีสภาพที่ไม่อาจแก้ไขได้ ให้ถือว่าใบอนุญาตสำหรับโรงแรมดังกล่าวสิ้นอายุนับแต่วันที่ได้รับความเสียหาย มาตรา 29 ให้นำความในมาตรา 27 วรรคสอง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับกับกรณีใบอนุญาตสิ้นอายุตามมาตรา 26 และมาตรา 28 วรรคสาม และกรณีมีคำสั่งให้หยุดดำเนินการตามมาตรา 28 วรรคสอง โดยอนุโลม
หมวด 3 การบริหารจัดการโรงแรม มาตรา 30 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมจัดให้มีผู้จัดการคนหนึ่งเป็นผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการในโรงแรมหนึ่ง ๆ จะเป็นบุคคลคนเดียวก็ได้ มาตรา 31 ห้ามมิให้ผู้ใดเป็นผู้จัดการ เว้นแต่จะเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 33 ที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้ประกอบการธุรกิจ	หมวดส่วนที่ 3 การบริหารจัดการโรงแรม มาตรา 30 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมจัดให้มีผู้จัดการคนหนึ่งเป็นผู้มีหน้าที่จัดการโรงแรม ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการในโรงแรมหนึ่ง ๆ จะเป็นบุคคลคนเดียวก็ได้ มาตรา 31 ห้ามมิให้ผู้ใดเป็นผู้จัดการ เว้นแต่จะเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 33 ที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้ประกอบการธุรกิจ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
และได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด ถ้าผู้แจ้งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 33 ให้นายทะเบียนออกใบรับแจ้งตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้นั้นภายในวันที่ได้รับแจ้งและให้ผู้แจ้งเริ่มต้นเป็นผู้จัดการได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง ในกรณีที่นายทะเบียนตรวจพบในภายหลังว่าผู้แจ้งได้แจ้งข้อมูลหรือยื่นเอกสารไว้ไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วนตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้แจ้งมาดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องหรือครบถ้วนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว มาตรา 32 ในกรณีที่ผู้จัดการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เกินเจ็ดวัน ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 33 ที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการมอบหมายเป็นผู้จัดการแทนได้ไม่เกินเก้าสิบวัน ในกรณีเช่นนี้ให้บุคคลดังกล่าวแจ้งเป็นหนังสือให้นายทะเบียนทราบภายในสามวันนับแต่วันที่เข้าดำเนินการแทน ในกรณีที่ผู้จัดการพ้นจากหน้าที่ ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมแต่งตั้งบุคคลคนหนึ่งเป็นผู้จัดการแทนและให้ผู้จัดการที่ได้รับแต่งตั้งนั้นแจ้งให้นายทะเบียนทราบตามมาตรา 31 เว้นแต่ในกรณีที่ผู้นั้นได้เคยแจ้งการเป็นผู้จัดการไว้แล้ว ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมแจ้งการเปลี่ยนแปลงผู้จัดการให้นายทะเบียนทราบตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ทั้งนี้ ในกรณีที่เมื่ออาจแต่งตั้งผู้จัดการได้ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้จัดการเดิมพ้นจากหน้าที่ ให้นำความในวรรคหนึ่ง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้จัดการแทนตามวรรคหนึ่งให้มีหน้าที่และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้จัดการ มาตรา 33 ผู้จัดการต้องมีคุณสมบัติและไม่มี	โรงแรมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด ถ้าผู้แจ้งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 33 ให้นายทะเบียนออกใบรับแจ้งตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้งให้แก่ผู้นั้นภายในวันที่ได้รับแจ้งและให้ผู้แจ้งเริ่มต้นเป็นผู้จัดการได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง ในกรณีที่นายทะเบียนตรวจพบในภายหลังว่าผู้แจ้งได้แจ้งข้อมูลหรือยื่นเอกสารไว้ไม่ถูกต้องหรือไม่ครบถ้วนตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้แจ้งมาดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องหรือครบถ้วนภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว มาตรา 32 ในกรณีที่ผู้จัดการไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้เกินเจ็ดวัน ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 33 ที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการมอบหมายเป็นผู้จัดการแทนได้ไม่เกินเก้าสิบวัน ในกรณีเช่นนี้ให้บุคคลดังกล่าวแจ้งเป็นหนังสือให้นายทะเบียนทราบภายในสามวันนับแต่วันที่เข้าดำเนินการแทน ในกรณีที่ผู้จัดการพ้นจากหน้าที่ ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมแต่งตั้งบุคคลคนหนึ่งเป็นผู้จัดการแทนและให้ผู้จัดการที่ได้รับแต่งตั้งนั้นแจ้งให้นายทะเบียนทราบตามมาตรา 31 เว้นแต่ในกรณีที่ผู้นั้นได้เคยแจ้งการเป็นผู้จัดการไว้แล้ว ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมแจ้งการเปลี่ยนแปลงผู้จัดการให้นายทะเบียนทราบตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ทั้งนี้ ในกรณีที่เมื่ออาจแต่งตั้งผู้จัดการได้ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้จัดการเดิมพ้นจากหน้าที่ ให้นำความในวรรคหนึ่ง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ได้รับมอบหมายให้เป็นผู้จัดการแทนตามวรรคหนึ่งให้มีหน้าที่และความรับผิดชอบเช่นเดียวกับผู้จัดการ มาตรา 33 ผู้จัดการต้องมีคุณสมบัติและไม่มี

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) เป็นผู้ได้รับวุฒิบัตรหรือมีประสบการณ์ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดหรือมีหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชาการบริหารจัดการโรงแรมตามหลักสูตรที่คณะกรรมการรับรอง (3) ไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ตติยาเสพติดให้โทษหรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด (4) ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบหรือเป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (6) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี (7) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ หรือเคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการโดยเหตุอื่นซึ่งมิใช่เหตุตาม (6) แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี มาตรา 34 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการมีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกันดังต่อไปนี้ (1) จัดให้มีป้ายชื่อโรงแรมตามมาตรา 20 ติดไว้หน้าโรงแรม (2) จัดให้มีการแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในโรงแรม (3) จัดให้มีเลขที่ประจำห้องพักติดไว้ที่หน้าห้องพักทุกห้อง (4) จัดให้มีเอกสารแสดงอัตราค่าที่พักไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในโรงแรม	ลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้ (1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (2) เป็นผู้ได้รับวุฒิบัตรหรือมีประสบการณ์ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนดหรือมีหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชาการบริหารจัดการโรงแรมตามหลักสูตรที่คณะกรรมการรับรอง (3) ไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ตติยาเสพติดให้โทษหรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด (4) ไม่เป็นผู้วิกลจริตหรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบหรือเป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ (5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ (6) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี (7) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ หรือเคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการโดยเหตุอื่นซึ่งมิใช่เหตุตาม (6) แต่เวลาได้ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี มาตรา 34 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการมีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกันดังต่อไปนี้ (1) จัดให้มีป้ายชื่อโรงแรมตามมาตรา 20 ติดไว้หน้าโรงแรม (2) จัดให้มีการแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในโรงแรม (3) จัดให้มีเลขที่ประจำห้องพักติดไว้ที่หน้าห้องพักทุกห้อง (4) จัดให้มีเอกสารแสดงอัตราค่าที่พักไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในโรงแรม

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(5) จัดให้มีแผนผังแสดงทางหนีไฟไว้ในแต่ละชั้นของโรงแรมและห้องพักทุกห้อง และป้ายทางออกฉุกเฉินไว้ในแต่ละชั้นของโรงแรม (6) จัดให้มีเอกสารแสดงข้อจำกัดความรับผิดชอบตามมาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนดไว้ในโรงแรมและห้องพักทุกห้อง (7) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข (8) ดูแลรักษาสภาพของโรงแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น (9) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (10) ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้พักในกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย หรือเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นในโรงแรม การดำเนินการใดที่ผู้จัดการต้องได้รับอนุมัติจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม หากผู้จัดการมีหนังสือขออนุมัติแล้วผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมเพิกเฉยหรือไม่ดำเนินการ ผู้จัดการไม่ต้องรับผิด มาตรา 35 ผู้จัดการต้องจัดให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักในแต่ละห้องลงในบัตรทะเบียนผู้พักในทันทีที่มีการเข้าพัก โดยให้ผู้พักคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้พัก หากผู้พักมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์และเข้าพักตามลำพัง ให้ผู้จัดการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับไว้ด้วย และนำไปบันทึกลงในทะเบียนผู้พักให้แล้วเสร็จภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจากมีการลงทะเบียนเข้าพัก ถ้ารายการซึ่งจะต้องบันทึกลงในทะเบียนผู้พักตามวรรคหนึ่งช้ากว่ารายการวันก่อนให้บันทึกรายการ	(5) จัดให้มีแผนผังแสดงทางหนีไฟไว้ในแต่ละชั้นของโรงแรมและห้องพักทุกห้อง และป้ายทางออกฉุกเฉินไว้ในแต่ละชั้นของโรงแรม (6) จัดให้มีเอกสารแสดงข้อจำกัดความรับผิดชอบที่มาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บัญญัติตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนดไว้ในโรงแรมและห้องพักทุกห้อง (7) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข (8) ดูแลรักษาสภาพของโรงแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น (9) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ (10) ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้พักในกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย หรือเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นในโรงแรม การดำเนินการใดที่ผู้จัดการต้องได้รับอนุมัติจากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม หากผู้จัดการมีหนังสือขออนุมัติแล้วผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมเพิกเฉยหรือไม่ดำเนินการ ผู้จัดการไม่ต้องรับผิด มาตรา 35 ผู้จัดการต้องจัดให้มีการบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้พักและจำนวนผู้พักในแต่ละห้องลงในบัตรทะเบียนผู้พักในทันทีที่มีการเข้าพัก โดยให้ผู้พักคนใดคนหนึ่งเป็นผู้ลงลายมือชื่อในบัตรทะเบียนผู้พัก หากผู้พักมีอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์และเข้าพักตามลำพัง ให้ผู้จัดการหรือผู้แทนลงลายมือชื่อกำกับไว้ด้วย และนำไปบันทึกลงในทะเบียนผู้พักให้แล้วเสร็จภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงหลังจากมีการลงทะเบียนเข้าพัก ถ้ารายการซึ่งจะต้องบันทึกลงในทะเบียนผู้พักตามวรรคหนึ่งช้ากว่ารายการวันก่อนให้บันทึกรายการ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ดังกล่าวว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง การบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เข้าพักลงในบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักต้องบันทึกทุกรายการให้ครบถ้วน ห้ามมิให้ปล่อยช่องว่างไว้โดยไม่มีเหตุผลสมควร ผู้จัดการต้องเก็บรักษาบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักไว้เป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปี และต้องให้อยู่ในสภาพที่ตรวจสอบได้ บัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พัก ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 36 ผู้จัดการต้องส่งสำเนาทะเบียนผู้พักในแต่ละวันไปให้นายทะเบียนทุกสัปดาห์แล้วให้นายทะเบียนทำใบรับมอบให้ไว้เป็นสำคัญ หากโรงแรมใดอยู่ห่างไกลหรือไม่สามารถส่งได้ตามกำหนดดังกล่าวให้นายทะเบียนพิจารณากำหนดระยะเวลาส่งสำเนาดังกล่าวแล้วแจ้งให้ผู้จัดการทราบ มาตรา 37 ในกรณีที่ทะเบียนผู้พักที่เก็บรักษาไว้ในโรงแรมสูญหายหรือถูกทำลาย ผู้จัดการต้องดำเนินการขอคัดลอกสำเนาทะเบียนผู้พักนั้นจากนายทะเบียนมาเก็บรักษาไว้แทน มาตรา 38 ผู้จัดการมีหน้าที่ (1) ดูแลไม่ให้บุคคลใดหลบซ่อนหรือมั่วสุมในเขตโรงแรมในลักษณะอันควรเชื่อว่าจะก่อความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง หรือจะมีการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม (2) แจ้งให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ทราบโดยทันที ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าอาจมีหรือได้มีการหลบซ่อนหรือมั่วสุมหรือการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรมตาม (1) มาตรา 39 ผู้จัดการอาจปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมได้ในกรณี ดังต่อไปนี้ (1) มีเหตุอันควรสงสัยได้ว่าบุคคลนั้นจะเข้าไปหลบซ่อน มั่วสุม หรือกระทำการใด อันเป็นความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม หรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้พักอื่นในโรงแรม	ดังกล่าวว่าไม่มีการเปลี่ยนแปลง การบันทึกรายการต่าง ๆ เกี่ยวกับผู้เข้าพักลงในบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักต้องบันทึกทุกรายการให้ครบถ้วน ห้ามมิให้ปล่อยช่องว่างไว้โดยไม่มีเหตุผลสมควร ผู้จัดการต้องเก็บรักษาบัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พักไว้เป็นเวลาอย่างน้อยหนึ่งปี และต้องให้อยู่ในสภาพที่ตรวจสอบได้ บัตรทะเบียนผู้พักและทะเบียนผู้พัก ให้เป็นไปตามแบบที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด มาตรา 36 ผู้จัดการต้องส่งสำเนาทะเบียนผู้พักในแต่ละวันไปให้นายทะเบียนทุกสัปดาห์แล้วให้นายทะเบียนทำใบรับมอบให้ไว้เป็นสำคัญ หากโรงแรมใดอยู่ห่างไกลหรือไม่สามารถส่งได้ตามกำหนดดังกล่าวให้นายทะเบียนพิจารณากำหนดระยะเวลาส่งสำเนาดังกล่าวแล้วแจ้งให้ผู้จัดการทราบ มาตรา 37 ในกรณีที่ทะเบียนผู้พักที่เก็บรักษาไว้ในโรงแรมสูญหายหรือถูกทำลาย ผู้จัดการต้องดำเนินการขอคัดลอกสำเนาทะเบียนผู้พักนั้นจากนายทะเบียนมาเก็บรักษาไว้แทน มาตรา 38 ผู้จัดการมีหน้าที่ (1) ดูแลไม่ให้บุคคลใดหลบซ่อนหรือมั่วสุมในเขตโรงแรมในลักษณะอันควรเชื่อว่าจะก่อความไม่สงบขึ้นในบ้านเมือง หรือจะมีการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม (2) แจ้งให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือเจ้าหน้าที่ตำรวจท้องที่ทราบโดยทันที ในกรณีที่มีเหตุอันควรสงสัยว่าอาจมีหรือได้มีการหลบซ่อนหรือมั่วสุมหรือการกระทำความผิดอาญาขึ้นในโรงแรมตาม (1) มาตรา 39 ผู้จัดการอาจปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมได้ในกรณี ดังต่อไปนี้ (1) มีเหตุอันควรสงสัยได้ว่าบุคคลนั้นจะเข้าไปหลบซ่อน มั่วสุม หรือกระทำการใด อันเป็นความผิดอาญาขึ้นในโรงแรม หรือก่อให้เกิดความรำคาญแก่ผู้พักอื่นในโรงแรม

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(2) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นไม่สามารถจ่ายค่าห้องพักได้ (3) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นเป็นโรคติดต่ออันตรายหรือโรคติดต่อตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อ (4) มีเหตุอันสมควรประการอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ในกรณีตาม (3) ถ้าผู้จัดการรับบุคคลนั้นเข้าพักจะต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อทราบด้วย	(2) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นไม่สามารถจ่ายค่าห้องพักได้ (3) มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าบุคคลนั้นเป็นโรคติดต่ออันตรายหรือโรคติดต่อตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อ (4) มีเหตุอันสมควรประการอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ในกรณีตาม (3) ถ้าผู้จัดการรับบุคคลนั้นเข้าพักจะต้องแจ้งให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขหรือพนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายว่าด้วยโรคติดต่อทราบด้วย
	<u>หมวด 3</u> <u>ประเภทการประกอบธุรกิจและการบริหารจัดการ</u> <u>สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> <u>ส่วนที่ 1</u> <u>ประเภทสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> <u>มาตรา 39/1 สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> <u>แบ่งเป็น 3 ประเภท ดังต่อไปนี้</u> (1) <u>สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ประเภท 1</u> <u>หมายความว่า ที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้ อันประกอบด้วย</u> <u>ที่พัก ห้องพัก ห้องพักรวม อาคาร หรือสถานที่</u> <u>ที่ผู้ประกอบการที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมได้จัดเตรียม</u> <u>สถานที่ให้ผู้เข้าพักและผู้ประกอบการที่พัก</u> <u>ที่ไม่เป็นโรงแรมจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวก</u> <u>เท่าที่จำเป็นเพื่อรองรับ ผู้เข้าพัก โดยให้หมายความ</u> <u>รวมถึงที่พัก ห้องพัก ห้องพักรวม อาคาร หรือ</u> <u>สถานที่ ดังเช่น โฮสเทล เกสต์เฮาส์ โฮมสเตย์ เป็นต้น</u> (2) <u>สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ประเภท 2</u> <u>หมายความว่า ที่พักที่เคลื่อนที่ได้ อันประกอบด้วย</u> <u>ที่พักที่ผู้ประกอบการที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมได้</u> <u>จัดเตรียมสถานที่ให้ผู้เข้าพัก โดยผู้เข้าพักอาจเป็น</u>

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	ผู้จัดหาที่พักด้วยตนเองก็ได้ และให้ผู้ประกอบธุรกิจที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกเท่าที่จำเป็นเพื่อรองรับ ผู้เข้าพัก ทั้งนี้ ไม่รวมถึงสถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง (3) สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ประเภท 3 หมายความว่า สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ส่วนที่ 2 การประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม <u>มาตรา 39/2 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เว้นแต่จะได้รับอนุญาต</u> <u>การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรี</u> <u>บุคคลใดประสงค์จะประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมบางประเภทตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ให้แจ้งต่อนายทะเบียนตามแบบและวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด</u> <u>ให้นำความในหมวด 2 ส่วนที่ 2 การประกอบธุรกิจโรงแรมมาใช้บังคับกับการประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมที่ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนโดยอนุโลม</u> <u>มาตรา 39/3 การพิจารณาคุณสมบัติอาคารที่ใช้ในการประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตลอดจนการนำอาคารมาประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด</u>

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	<u>ส่วนที่ 3</u> <u>การบริหารจัดการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> ----- <u>มาตรา 39/4 ให้ผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมจัดให้มีผู้ดูแลคนหนึ่งเป็นผู้มีหน้าที่จัดการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> <u>ผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมและผู้ดูแล จะเป็นบุคคลคนเดียวก็ได้</u> <u>มาตรา 39/5 ผู้ดูแลต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้</u> <u>(1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์</u> <u>(2) เป็นผู้ได้รับวุฒิบัตร หรือมีประสบการณ์ตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด หรือมีหนังสือรับรองว่าได้ผ่านการฝึกอบรมวิชาการบริหารจัดการโรงแรมตามหลักสูตรที่คณะกรรมการรับรอง</u> <u>(3) ไม่เป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง ติดยาเสพติดให้โทษ หรือเป็นโรคติดต่อที่คณะกรรมการกำหนด</u> <u>(4) ไม่เป็นผู้วิกลจริต หรือจิตฟั่นเฟือน ไม่สมประกอบ หรือเป็นคนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ</u> <u>(5) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ</u> <u>(6) ไม่เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าเป็นผู้กระทำผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี</u> <u>(7) ไม่เคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งเป็นผู้ดูแลสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม หรือเคยถูกเพิกถอนใบรับแจ้งโดยเหตุอื่นซึ่งมิใช่เหตุตาม (6) แต่เวลาได้</u>

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	<u>ล่วงพ้นมาแล้วไม่น้อยกว่าสามปี</u> <u>มาตรา 39/6 ผู้ดูแลสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม จะต้องเป็นผู้มีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา 39/5 ที่ได้รับแต่งตั้งจากผู้ประกอบธุรกิจ สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมและได้แจ้งให้นายทะเบียนทราบตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนด</u> <u>ถ้าผู้แจ้งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้าม ตามมาตรา 39/5 ให้นายทะเบียนออกใบรับแจ้งตาม แบบที่รัฐมนตรีกำหนดเพื่อเป็นหลักฐานการแจ้ง ให้แก่ผู้นั้นภายในวันที่ได้รับแจ้งและให้ผู้แจ้งเริ่มต้น เป็นผู้ดูแลได้ตั้งแต่วันที่ได้รับใบรับแจ้ง</u> <u>ในกรณีที่นายทะเบียนตรวจพบในภายหลังว่า ผู้แจ้งได้แจ้งข้อมูลหรือยื่นเอกสารไว้ไม่ถูกต้อง หรือไม่ครบถ้วนตามแบบที่รัฐมนตรีกำหนดไว้ ในวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้แจ้งมา ดำเนินการแก้ไขให้ถูกต้องหรือครบถ้วนภายใน เจ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งคำสั่งดังกล่าว</u> <u>มาตรา 39/7 ในกรณีที่ผู้ดูแลไม่สามารถปฏิบัติ หน้าที่ได้เกินเจ็ดวัน ให้ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พัก ที่ไม่เป็นโรงแรมมอบบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มี ลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 39/5 ที่มอบหมายให้ ดูแลแทนได้ไม่เกินเก้าสิบวัน ในกรณีเช่นว่านี้ ให้บุคคลดังกล่าวแจ้งเป็นหนังสือให้นายทะเบียน ทราบภายในสามวันนับแต่วันที่เข้าดำเนินการแทน</u> <u>ในกรณีที่ผู้ดูแลสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม พ้นจากหน้าที่ให้ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็น โรงแรม แต่งตั้งบุคคลคนหนึ่งเป็นผู้ดูแลแทนและ ให้ผู้นั้นที่ได้รับแต่งตั้งนั้นแจ้งให้นายทะเบียนทราบ ตามมาตรา 39/3 เว้นแต่ในกรณีที่ผู้นั้นได้เคยแจ้ง การเป็นผู้ดูแลแทนไว้แล้ว ให้ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่ พักที่ไม่เป็นโรงแรมแจ้งการเปลี่ยนแปลงให้นายทะเบียนทราบตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด ทั้งนี้ ในกรณีที่เมื่ออาจ แต่งตั้งได้ภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ผู้ดูแลเดิมพ้นจาก หน้าที่ ให้นำความในวรรคหนึ่ง รวมทั้งบทกำหนดโทษ ที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับโดยอนุโลม</u>

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	มาตรา 39/8 ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม และผู้ดูแลมีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกัน ดังต่อไปนี้ (1) จัดให้มีป้ายชื่อสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมติดไว้หน้าสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (2) จัดให้มีการแสดงใบอนุญาตไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (3) จัดให้มีเลขที่หรือสัญลักษณ์ประจำที่พัก ห้องพัก ห้องพักรวม หรือสถานที่ใด ๆ ที่จัดไว้สำหรับผู้เข้าพักโดยติดไว้บริเวณที่พัก ห้องพัก หรือสถานที่ใด ๆ ที่เห็นได้ง่าย (4) จัดให้มีเอกสารแสดงอัตราค่าที่พักไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่ายในสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (5) จัดให้มีแผนผังแสดงทางหนีไฟและป้ายทางออกฉุกเฉิน บริเวณสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ที่เห็นได้ง่าย ทั้งนี้ สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมที่มีลักษณะเป็นห้องพัก ห้องพักรวม อาคาร หรือมีมากกว่าหนึ่งชั้น ให้มีการจัดให้มีแผนผังแสดงทางหนีไฟประจำทุกห้องและป้ายทางออกฉุกเฉินประจำทุกชั้น (6) จัดให้มีเอกสารแสดงข้อจำกัดความรับผิดชอบตามที่มาตรา 675 แห่งประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์บัญญัติตามแบบที่คณะกรรมการประกาศกำหนด ไว้ในสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมและห้องพักทุกห้อง (7) ดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุข (8) ดูแลรักษาสภาพของสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมให้มีความมั่นคงแข็งแรง และระบบการป้องกันอัคคีภัยให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น (9) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	<u>สิ่งแวดล้อมแห่งชาติ</u> (10) ดูแลและอำนวยความสะดวกให้กับผู้เข้าพักในกรณีเกิดอัคคีภัย อุทกภัย หรือเกิดอันตรายใด ๆ ขึ้นในสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม มาตรา 39/9 ภายใต้บังคับแห่งมาตรา 39/4 กรณีสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมประเภทที่พักที่เคลื่อนที่ได้ ให้ผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม และผู้ดูแลหน้าที่ ดังต่อไปนี้ <u>กรณีเป็นแพหรือสิ่งก่อสร้างที่ลอยอยู่บนน้ำได้</u> (1) จัดให้มีเครื่องลอยน้ำ หรือเสื้อชูชีพไม่น้อยกว่าจำนวนผู้เข้าพักในแต่ละห้องพัก โดยติดตั้งไว้ในตำแหน่งที่สามารถเข้าถึงได้โดยสะดวก และมีป้ายแสดงจุดติดตั้งที่สามารถมองเห็นได้ชัดเจน (2) จัดให้มีเครื่องป้องกัน หรือราวกันตกโดยรอบอย่างมั่นคง และแข็งแรง (3) จัดให้มีแสงสว่างเพียงพอ (4) กรณีที่มีการประกอบอาหารและให้บริการอาหาร ต้องจัดให้มีถังเก็บเศษอาหารและการกำจัดขยะที่เหมาะสมและเพียงพอตามความจำเป็นต่อผู้เข้าพัก <u>กรณีเป็นประเภทที่พักที่เคลื่อนที่ได้อื่นให้น้ำความตามวรรคสอง (3) และ (4) มาใช้บังคับโดยอนุโลม</u> มาตรา 39/10 ให้นำความในมาตรา 35 ถึงมาตรา 39 มาใช้บังคับโดยอนุโลม
หมวด 4 การควบคุมและการอุทธรณ์ _____ มาตรา 40 เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำนั้นหรือดำเนินการแก้ไขได้ตามที่เห็นสมควร	หมวด 4 การควบคุมและการอุทธรณ์ _____ มาตรา 40 เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่าผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือ ผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้จัดการ หรือผู้ดูแล ผู้ใดกระทำการดังต่อไปนี้ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ระงับการกระทำนั้นหรือดำเนินการแก้ไขได้ตามที่เห็นสมควร

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
(1) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ (2) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการนายทะเบียน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการไม่ระงับการกระทำหรือดำเนินการแก้ไขตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน ถ้าไม่มีการปฏิบัติตามคำเตือนให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (1) ในกรณีเป็นผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน ซึ่งจะต้องไม่เกินสี่ครั้ง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด (2) ในกรณีเป็นผู้จัดการ ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ปฏิบัติให้ถูกต้องอีกครั้งหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาตจะประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างที่ถูกพักใช้ใบอนุญาตไม่ได้ ในกรณีที่นายทะเบียนสั่งพักใช้ใบอนุญาต ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมจัดหาโรงแรมที่มีมาตรฐานใกล้เคียงกันให้แก่ผู้พักหรือกำหนดวิธีการอื่นตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของผู้พักเป็นสำคัญ	(1) ผ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้หรือกฎกระทรวงหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ (2) ไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของคณะกรรมการนายทะเบียน หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งสั่งตามพระราชบัญญัตินี้ ในกรณีที่ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้จัดการ หรือผู้ดูแล ไม่ระงับการกระทำหรือดำเนินการแก้ไขตามคำสั่งของนายทะเบียนตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติให้ถูกต้องภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน ถ้าไม่มีการปฏิบัติตามคำเตือนให้ดำเนินการดังต่อไปนี้ (1) ในกรณีเป็นผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม หรือผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตได้ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน ซึ่งจะต้องไม่เกินสี่ครั้ง ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด (2) ในกรณีเป็นผู้จัดการ หรือผู้ดูแล ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ปฏิบัติให้ถูกต้องอีกครั้งหนึ่งภายในเวลาที่กำหนดซึ่งต้องไม่เกินสามสิบวัน ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมซึ่งถูกพักใช้ใบอนุญาตจะประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างที่ถูกพักใช้ใบอนุญาตไม่ได้ ในกรณีที่นายทะเบียนสั่งพักใช้ใบอนุญาต ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม จัดหาโรงแรมหรือหรือผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมที่มีมาตรฐานใกล้เคียงกันให้แก่ผู้พักหรือกำหนดวิธีการอื่นตามที่เห็นสมควร ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงประโยชน์และส่วนได้เสียของ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
มาตรา 41 เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่าผู้ประกอบการโรงแรมหรือผู้จัดการผู้ใดมีพฤติการณ์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (1) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 หรือมาตรา 33 แล้วแต่กรณี ยกเว้นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 (7) (2) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 40 วรรคสอง (1) หรือเคยได้รับคำเตือนตามมาตรา 40 วรรคสอง (2) มาแล้ว และฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 40 วรรคหนึ่ง วรรคสาม หรือวรรคสี่อีก (3) ใช้หรือยินยอมให้ใช้โรงแรมเป็นสถานที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ แล้วแต่กรณี และผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการต้องเลิกประกอบธุรกิจโรงแรมหรือจัดการโรงแรม ทั้งนี้ ในกรณีตาม (2) นายทะเบียนไม่ต้องมีหนังสือเตือนให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติให้ถูกต้องตามมาตรา 40 วรรคสองอีก ในกรณีที่ผู้ประกอบการโรงแรมและผู้จัดการเป็นบุคคลคนเดียวกันและมีพฤติการณ์ตาม (2) หรือ (3) ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทั้งใบอนุญาตและใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ	ผู้พักเป็นสำคัญ มาตรา 41 เมื่อความปรากฏต่อนายทะเบียนว่าผู้ประกอบการโรงแรมหรือ<u>ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> ผู้จัดการ หรือผู้ดูแล ผู้ใดมีพฤติการณ์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (1) เป็นผู้ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 หรือมาตรา 33 <u>หรือมาตรา 39/5</u> แล้วแต่กรณี ยกเว้นลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 (7) (2) เคยถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 40 วรรคสอง (1) หรือเคยได้รับคำเตือนตามมาตรา 40 วรรคสอง (2) มาแล้ว และฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 40 วรรคหนึ่ง วรรคสาม หรือวรรคสี่อีก (3) ใช้หรือยินยอมให้ใช้โรงแรม<u>หรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u>เป็นสถานที่กระทำความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการพนัน ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี ให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ <u>หรือผู้ดูแล</u> แล้วแต่กรณี และผู้ประกอบการโรงแรม <u>ผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> หรือผู้จัดการ หรือ <u>ผู้ดูแล</u> ต้องเลิกประกอบธุรกิจโรงแรม <u>สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> หรือจัดการโรงแรม <u>หรือดูแลสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> ทั้งนี้ ในกรณีตาม (2) นายทะเบียนไม่ต้องมีหนังสือเตือนให้บุคคลดังกล่าวปฏิบัติให้ถูกต้องตามมาตรา 40 วรรคสองอีก ในกรณีที่ผู้ประกอบการโรงแรมและผู้จัดการหรือ<u>ผู้ประกอบการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมและ</u>ผู้ดูแลเป็นบุคคลคนเดียวกันและมีพฤติการณ์ตาม (2) หรือ (3) ให้นายทะเบียนสั่งเพิกถอนทั้งใบอนุญาตและใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ <u>หรือผู้ดูแล</u> แล้วแต่กรณี

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมเป็นห้างหุ้นส่วน หรือนิติบุคคลและผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนนิติบุคคลมีพฤติการณ์ตามวรรคหนึ่ง ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบธุรกิจ โรงแรมทราบ และแต่งตั้งบุคคลอื่นเข้าดำรงตำแหน่ง แทนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง หากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมไม่ปฏิบัติตามภายใน ระยะเวลาที่กำหนดดังกล่าว ให้นายทะเบียน ดำเนินการสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้นำความในมาตรา 40 วรรคสี่ รวมทั้งบทกำหนด โทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับกับการเพิกถอนใบอนุญาต โดยอนุโลม มาตรา 42 คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่ง เพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการให้ทำ เป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการ แล้วแต่กรณี ณ โรงแรมที่บุคคลดังกล่าวประกอบธุรกิจหรือจัดการ และให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการได้ ทราบคำสั่งนั้นแล้วเมื่อครบกำหนดเจ็ดวันนับแต่วันส่ง เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่มีการได้รับหรือได้รับก่อน หรือหลังจากวันนั้น มาตรา 43 ผู้ขอรับใบอนุญาตซึ่งนายทะเบียน ไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต หรือผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้จัดการซึ่งนายทะเบียนไม่ออก ใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาต ซึ่งนายทะเบียนไม่อนุญาต ตามมาตรา 22 มาตรา 24 หรือมาตรา 25 หรือ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมซึ่งนายทะเบียนไม่อนุญาต ให้เลิกกิจการหรือให้เลิกกิจการภายใต้เงื่อนไขและ วิธีการอย่างใดตามมาตรา 27 หรือผู้ประกอบธุรกิจ	ในกรณีที่ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>หรือผู้ ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> เป็นห้าง หุ้นส่วนหรือนิติบุคคลและผู้เป็นหุ้นส่วนผู้จัดการ ผู้จัดการ หรือผู้แทนนิติบุคคลมีพฤติการณ์ตามวรรค หนึ่ง ให้นายทะเบียนมีหนังสือแจ้งให้ผู้ประกอบ ธุรกิจโรงแรมหรือผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่ เป็นโรงแรมทราบ และแต่งตั้งบุคคลอื่นเข้าดำรง ตำแหน่งแทนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้ง หากผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม<u>หรือผู้ประกอบธุรกิจ สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u>ไม่ปฏิบัติตามภายใน ระยะเวลาที่กำหนดดังกล่าว ให้นายทะเบียน ดำเนินการสั่งเพิกถอนใบอนุญาต ให้นำความในมาตรา 40 วรรคสี่ รวมทั้ง บทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับกับ การเพิกถอนใบอนุญาต โดยอนุโลม มาตรา 42 คำสั่งพักใช้ใบอนุญาตและคำสั่ง เพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการให้ทำ เป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับให้ ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือ<u>ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่ พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> ผู้จัดการ <u>หรือผู้ดูแล</u> แล้วแต่ กรณี ณ โรงแรมที่บุคคลดังกล่าวประกอบธุรกิจหรือ จัดการ และให้ถือว่าผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือ ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้จัดการ <u>หรือผู้ดูแล</u> ได้ทราบคำสั่งนั้นแล้วเมื่อครบกำหนด เจ็ดวันนับแต่วันส่ง เว้นแต่จะมีการพิสูจน์ได้ว่าไม่ม ีการได้รับหรือได้รับก่อนหรือหลังจากวันนั้น มาตรา 43 ผู้ขอรับใบอนุญาตซึ่งนายทะเบียน ไม่ออกใบอนุญาตหรือไม่อนุญาตให้ต่ออายุ ใบอนุญาต หรือผู้ได้รับแต่งตั้งเป็นผู้จัดการซึ่ง นายทะเบียนไม่ออกใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการ <u>หรือ ผู้ดูแล</u>ซึ่งนายทะเบียนไม่ออกใบรับแจ้งเป็นผู้ดูแล หรือผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>ผู้ประกอบธุรกิจ สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> หรือผู้ขอรับโอน ใบอนุญาต ซึ่งนายทะเบียนไม่อนุญาตตามมาตรา 22 มาตรา 24 หรือมาตรา 25 หรือผู้ประกอบธุรกิจ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
โรงแรมซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 40 หรือผู้ประกอบการโรงแรมหรือผู้จัดการซึ่งถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 41 มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งหรือรับทราบคำสั่งของนายทะเบียน ให้คณะกรรมการพิจารณาและมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และนายทะเบียน คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด ในกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนในระหว่างที่มีการอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้จัดการ หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 แล้วแต่กรณี ดำเนินกิจการต่อไปได้ เว้นแต่การอุทธรณ์ตามคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการเพราะมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 (5) หรือ (6) หรือมาตรา 33 (5) หรือ (6) หรือมีพฤติการณ์ตามมาตรา 41 (3) ไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของนายทะเบียน และให้นำความในมาตรา 40 วรรคสี่ หรือมาตรา 32 แล้วแต่กรณี รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับโดยอนุโลม มาตรา 44 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมต้องชำระค่าธรรมเนียมรายปีตามหลักเกณฑ์ วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงตลอดเวลาที่ยังประกอบธุรกิจ ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลาที่กำหนดให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละห้าต่อเดือน และถ้ายังไม่ยินยอม	โรงแรมหรือผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมซึ่งนายทะเบียนไม่อนุญาตให้เลิกกิจการหรือให้เลิกกิจการภายใต้เงื่อนไขและวิธีการอย่างใดตามมาตรา 27 หรือผู้ประกอบการโรงแรม หรือผู้ประกอบการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมซึ่งถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตตามมาตรา 40 หรือผู้ประกอบการโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม หรือผู้จัดการ หรือผู้ดูแล ซึ่งถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 41 มีสิทธิอุทธรณ์ คำสั่งของนายทะเบียนต่อคณะกรรมการภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งหรือรับทราบคำสั่งของนายทะเบียน ให้คณะกรรมการพิจารณาและมีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่งภายในสี่สิบห้าวันนับแต่วันที่ได้รับอุทธรณ์ แล้วแจ้งคำวินิจฉัยพร้อมด้วยเหตุผลเป็นหนังสือไปยังผู้อุทธรณ์และนายทะเบียน คำวินิจฉัยของคณะกรรมการให้เป็นที่สุด ในกรณีที่มีการอุทธรณ์คำสั่งของนายทะเบียนในระหว่างที่มีการอุทธรณ์ดังกล่าวให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้จัดการ ผู้ดูแล หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 แล้วแต่กรณี ดำเนินกิจการต่อไปได้ เว้นแต่การอุทธรณ์ตามคำสั่งเพิกถอนใบอนุญาตหรือใบรับแจ้งเป็นผู้จัดการหรือผู้ดูแล เพราะมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 (5) หรือ (6) หรือมาตรา 33 (5) หรือ (6) หรือมาตรา 39/5 (5) หรือ (6) หรือมีพฤติการณ์ตามมาตรา 41 (3) ไม่เป็นการทุเลาการบังคับตามคำสั่งของนายทะเบียน และให้นำความในมาตรา 40 วรรคสี่ หรือมาตรา 32 แล้วแต่กรณี รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับโดยอนุโลม มาตรา 44 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมต้องชำระค่าธรรมเนียมรายปีตามหลักเกณฑ์ วิธีการและอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงตลอดเวลาที่ยังประกอบธุรกิจ ถ้ามิได้เสียค่าธรรมเนียมภายในเวลา

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
เสียค่าธรรมเนียมโดยไม่มีเหตุอันสมควรให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่มครบจำนวนและให้นำความในมาตรา 40 วรรคสี่ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับโดยอนุโลม	ที่กำหนดให้เสียเงินเพิ่มอีกร้อยละห้าต่อเดือน และถ้ายังไม่ยินยอมเสียค่าธรรมเนียมโดยไม่มีเหตุอันสมควรให้นายทะเบียนมีอำนาจสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการไว้จนกว่าจะได้เสียค่าธรรมเนียมและเงินเพิ่มครบจำนวน และให้นำความในมาตรา 40 วรรคสี่ รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้อง มาใช้บังคับโดยอนุโลม”
มาตรา 45 ในการปฏิบัติหน้าที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากนายทะเบียนมีอำนาจ ดังต่อไปนี้ (1) เข้าไปในโรงแรมในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเพื่อตรวจสอบใบอนุญาตทะเบียนผู้พัก บัตรทะเบียนผู้พัก สภาพและลักษณะของโรงแรม หรือตรวจสอบห้องพักที่ว่างหรือส่วนหนึ่งส่วนใดของโรงแรมที่เปิดใช้ร่วมกันหรือเข้าไปในโรงแรมในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบจำนวนและประวัติของพนักงานโรงแรม ทั้งนี้ เพื่อควบคุมให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ (2) มีหนังสือเรียกผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ผู้จัดการ หรือเจ้าหน้าที่ของโรงแรมมาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงหรือส่งเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณา เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (1) แล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของโรงแรมนั้นก็ได้ ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่การตรวจสอบใกล้จะเสร็จสิ้น หรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าหากเน้นเข้าในการตรวจสอบ	มาตรา 7 ให้ยกเลิกความในมาตรา 45 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา 45 ในการปฏิบัติหน้าที่ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจากนายทะเบียนมีอำนาจ ดังต่อไปนี้ (1) เข้าไปในโรงแรม <u>หรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> ในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นจนถึงพระอาทิตย์ตกเพื่อตรวจสอบใบอนุญาตทะเบียนผู้พัก บัตรทะเบียนผู้พัก สภาพและลักษณะของโรงแรม <u>หรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> หรือตรวจสอบห้องพักที่ว่าง หรือส่วนหนึ่งส่วนใดของโรงแรม <u>หรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> ที่เปิดใช้ร่วมกัน หรือเข้าไปในโรงแรม <u>หรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> ในเวลาทำการเพื่อตรวจสอบจำนวนและประวัติของพนักงานโรงแรม<u>หรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> ทั้งนี้ เพื่อควบคุมให้การเป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้ (2) มีหนังสือเรียกผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม <u>ผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> ผู้จัดการ เจ้าหน้าที่ของโรงแรม <u>ผู้ดูแล หรือเจ้าหน้าที่ของสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> มาให้ถ้อยคำหรือชี้แจงหรือส่งเอกสาร หรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องมาเพื่อประกอบการพิจารณา เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (1) แล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืน หรือนอกเวลาทำการของโรงแรม<u>หรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u>นั้นก็ได้ ทั้งนี้ เฉพาะในกรณีที่การตรวจสอบใกล้จะเสร็จสิ้น หรือมีเหตุ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
จะมีการปกปิดหรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงเอกสารหรือหลักฐานไปจากเดิม	อันควรสงสัยว่าหากเน้นเข้าในการตรวจสอบจะมีการปกปิด หรือแก้ไข เปลี่ยนแปลงเอกสาร หรือหลักฐานไปจากเดิม”
มาตรา 47 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรม นายทะเบียน และพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา	มาตรา 8 ให้ยกเลิกความในมาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา 47 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้กรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจ <u>โรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> นายทะเบียน และพนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา”
มาตรา 50 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 22 (1) หรือ (2) มาตรา 24 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 30 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินสองหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง มาตรา 51 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 22 (3) ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินห้าพันบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง มาตรา 52 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 23 มาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท มาตรา 53 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้ขอรับ	มาตรา 9 ให้ยกเลิกความในมาตรา 50 มาตรา 51 มาตรา 52 มาตรา 53 มาตรา 54 มาตรา 55 มาตรา 56 มาตรา 57 มาตรา 58 และมาตรา 59 แห่งพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา 50 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 22 (1) หรือ (2) มาตรา 24 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 30 วรรคหนึ่ง <u>แล้วแต่กรณี</u> ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินสองหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง มาตรา 51 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 22 (3) ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินห้าพันบาท ตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง มาตรา 52 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม <u>ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม</u> หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 23 มาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าหมื่นบาท

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
โอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา 27 วรรคสอง มาตรา 28 วรรคสอง มาตรา 40 วรรคสี่ หรือมาตรา 44 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินสองแสนบาทและปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง มาตรา 54 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้จัดการผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท มาตรา 55 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 34 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (6) ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาทและปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งพันบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง มาตรา 56 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 34 (10) มาตรา 35 วรรคหนึ่งหรือวรรคสี่ มาตรา 36 มาตรา 37 หรือมาตรา 38 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงหนึ่งแสนบาท	มาตรา 53 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม หรือผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา 27 วรรคสอง มาตรา 28 วรรคสอง มาตรา 40 วรรคสี่ หรือมาตรา 44 แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินสองแสนบาทและปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง มาตรา 54 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้ดูแล ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง หรือมาตรา 39/7 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท มาตรา 55 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ดูแล หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้จัดการดูแลสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตามมาตรา 39/7 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 34 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (6) หรือมาตรา 39/9 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (6) แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษปรับ ทางปกครองตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงไม่เกินห้าหมื่นบาทและปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งพันบาทตลอดเวลาที่ยังมิได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง มาตรา 56 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้ขอรับโอนใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย หรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ดูแล หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้จัดการดูแลสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตามมาตรา 39/7 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 34 (10) มาตรา 35 วรรคหนึ่งหรือวรรคสี่ มาตรา 36 มาตรา 37 มาตรา 38 หรือ

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
มาตรา 57 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 35 วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท มาตรา 58 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้มอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ใดปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมโดยไม่มีเหตุตามมาตรา 39 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท ส่วนที่ 3 โทษอาญา มาตรา 59 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 15 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่	มาตรา 39/8 (10) แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงห้าหมื่นบาท มาตรา 57 ผู้จัดการ ผู้ดูแลหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการ หรือผู้ดูแลตามมาตรา 32 หรือมาตรา 39/7 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 35 วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท มาตรา 58 ผู้จัดการ ผู้ดูแล หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย หรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการ หรือผู้ดูแลตามมาตรา 32 หรือมาตรา 39/7 ผู้ใดปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมโดยไม่มีเหตุตามมาตรา 39 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท ส่วนที่ 3 โทษอาญา มาตรา 59 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 15 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 39/2 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่”
	<u>มาตรา 10 ให้รัฐมนตรีกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมสำหรับการประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับ</u> <u>มาตรา 11 การแจ้งสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมที่ได้แจ้งต่อนายทะเบียนก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับและอยู่ระหว่างนายทะเบียนพิจารณาออกหนังสือรับแจ้ง ให้ถือว่าเป็นการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้</u> <u>มาตรา 12 หนังสือรับแจ้งที่นายทะเบียนออกให้ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นการแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้</u>

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547	ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ.
	เป็นหนังสือรับแจ้งตามพระราชบัญญัตินี้ มาตรา 13 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

3. ผู้ที่เกี่ยวข้องที่ได้รับหรืออาจได้รับผลกระทบจากร่างกฎหมาย

1) ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

กระทรวงมหาดไทย

2) ผู้ที่เกี่ยวข้องโดยอ้อม

2.1) กระทรวงวัฒนธรรม

2.2) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

2.3) สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน

2.4) สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2.5) กรมการปกครอง

2.6) กรมการท่องเที่ยว

2.7) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

2.8) กรมโยธาธิการและผังเมือง

2.9) กรมอนามัย

2.10) กรุงเทพมหานคร

2.11) เมืองพัทยา

2.12) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

2.13) สมาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

2.14) สมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย

2.15) สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย

2.16) สมาคมโรงแรมไทย

2.17) สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ

2.18) สมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว

2.19) สมาคมโฮสเทล (ประเทศไทย)

2.20) มูลนิธิมาตรฐานโรงแรมไทย

3) ผู้ที่เกี่ยวข้องทั่วไป

ประชาชนทั่วไป

4. ประเด็นการรับฟังความคิดเห็น

(1) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดคำนิยามคำว่า “โรงแรม” “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” “ที่พักที่เคลื่อนที่ได้” “ที่พักที่เคลื่อนที่ได้” “โฮสเทล” “เกสต์เฮ้าส์” “โฮมสเตย์” ตามร่างมาตรา 4

(2) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดประเภทโรงแรม โดยแบ่งเป็น 4 ประเภทตามร่างมาตรา 12/1 ได้แก่

(2.1) โรงแรมประเภท 1 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก และมีห้องพักไม่เกิน 50 ห้อง

(2.2) โรงแรมประเภท 2 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพักเกิน 50 ห้องขึ้นไป หรือโรงแรมที่ให้บริการห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร

(2.3) โรงแรมประเภท 3 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก ห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร และสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือห้องประชุมสัมมนา

(2.4) โรงแรมประเภท 4 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก ห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร สถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการและห้องประชุมสัมมนา

(3) ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดประเภทสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม โดยแบ่งเป็น 3 ประเภท ตามร่างมาตรา 39/1 ได้แก่

(3.1) สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ประเภท 1 หมายความว่า ที่พักที่เคลื่อนที่ได้ ประกอบด้วย ที่พัก ห้องพัก ห้องพักรวม อาคาร หรือสถานที่ที่ผู้ประกอบการที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมได้จัดเตรียมสถานที่ให้ผู้เข้าพักและให้ผู้ประกอบการที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกเท่าที่จำเป็นเพื่อรองรับผู้เข้าพัก โดยให้หมายความรวมถึงที่พัก ห้องพัก ห้องพักรวม อาคาร หรือสถานที่ ดังเช่น โฮสเทล เกสต์เฮาส์ โฮสเทล เป็นต้น

(3.2) สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ประเภท 2 หมายความว่า ที่พักที่เคลื่อนที่ได้ ประกอบด้วย ที่พักที่ผู้ประกอบการที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมได้จัดเตรียมสถานที่ให้ผู้เข้าพัก โดยผู้เข้าพักอาจเป็นผู้จัดหาที่พักด้วยตนเองก็ได้ และให้ผู้ประกอบการที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกเท่าที่จำเป็นเพื่อรองรับ ผู้เข้าพัก ทั้งนี้ ไม่รวมถึงสถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

(3.3) สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ประเภท 3 หมายความว่า สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

(4) ท่านเห็นว่าการประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีปัญหาในทางปฏิบัติหรือไม่อย่างไร และการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จะแก้ปัญหาดังกล่าวได้หรือไม่ เพียงใด

(5) ข้อคิดเห็นหรือข้อเสนอแนะอื่น ๆ (ถ้ามี)

5. ระยะเวลาและวิธีการการรับฟังความคิดเห็น

5.1 กรอบระยะเวลาดำเนินการสำหรับการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบ เนื่องจากร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. เป็นร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการเงิน โดยมีกรอบระยะเวลาดำเนินการสำหรับการจัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นรวมระยะเวลาจำนวน 30 วันทำการ ตั้งแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2568 ถึงวันที่ 25 กันยายน 2568 และจัดทำรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและการวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายให้แล้วเสร็จภายใน 45 วันทำการ ตั้งแต่วันที่ 26 กันยายน 2568 ถึงวันที่ 1 ธันวาคม 2568

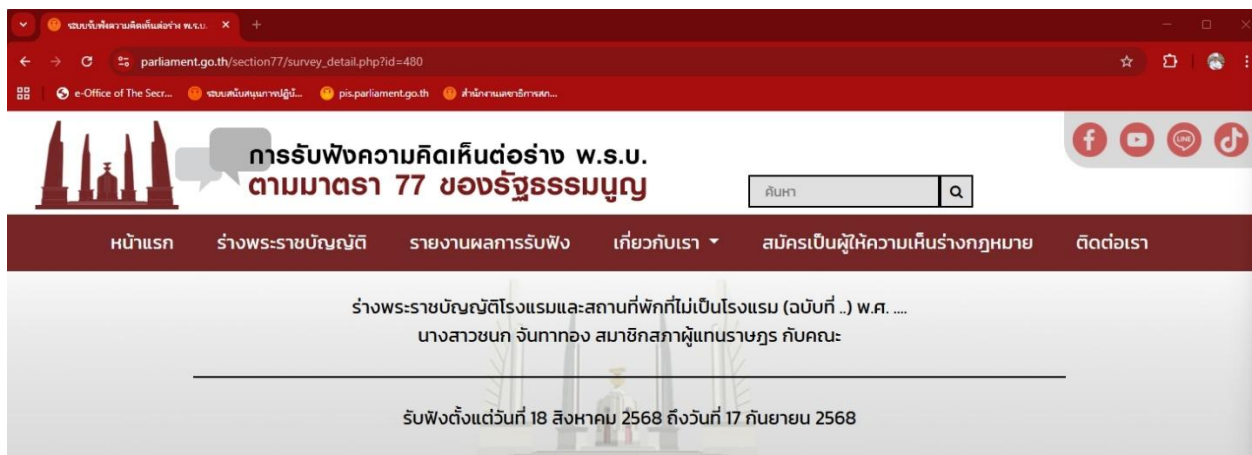
5.2 วิธีการรับฟังความคิดเห็น

(1) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภาและส่งประเด็นไปรับฟังความคิดเห็นจากผู้ได้รับผลกระทบโดยตรง

(1.1) ระยะเวลาในการรับฟังความคิดเห็น ตั้งแต่วันที่ 15 สิงหาคม 2568 ถึงวันที่ 25 กันยายน 2568 รวมระยะเวลา จำนวน 30 วัน

(1.2) ผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

(1.3) ส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง ประกอบด้วย

- 1) กระทรวงวัฒนธรรม
- 2) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ
- 3) สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน
- 4) สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
- 5) กรมการปกครอง
- 6) กรมการท่องเที่ยว
- 7) กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
- 8) กรมโยธาธิการและผังเมือง

- 9) กรมอนามัย
- 10) กรุงเทพมหานคร
- 11) เมืองพัทยา
- 12) การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- 13) สมาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- 14) สมาคมสันนิบาตเทศบาลแห่งประเทศไทย
- 15) สมาคมองค์การบริหารส่วนตำบลแห่งประเทศไทย
- 16) สมาคมโรงแรมไทย
- 17) สมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ
- 18) สมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว
- 19) สมาคมโฮสเทล (ประเทศไทย)
- 20) มูลนิธิมาตรฐานโรงแรมไทย

(2) การรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีการอื่น

สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร โดยคณะกรรมการขับเคลื่อนรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน ได้จัดสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ผู้เกี่ยวข้อง และผู้ได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. คือ กลุ่มบุคคลที่เป็นผู้ประกอบการ สถานที่พักที่เป็นโรงแรม และผู้ประกอบการที่ไม่เป็นโรงแรม ได้แก่ (1) ที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้ (2) ที่พักที่เคลื่อนที่ได้ และ (3) สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ซึ่งบุคคลเหล่านี้ล้วนเป็นผู้มีส่วนเกี่ยวข้อง หรือได้รับผลกระทบจากการเสนอร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. โดยตรง จำนวน 2 ครั้ง ประกอบด้วย

ครั้งที่ 1 วันจันทร์ที่ 15 กันยายน 2568 ณ โรงแรมเมาทาวน์พาร์คอินเตอร์เนชั่นแนล กอล์ฟ แอนด์ รีสอร์ท อำเภอลำลูกเกด จังหวัดเพชรบูรณ์ และ

ครั้งที่ 2 วันอังคารที่ 16 กันยายน 2568 ณ อุบลรัตน์ รีสอร์ท อำเภอยางตลาด จังหวัดเลย

6. สรุปผลการรับฟังความคิดเห็น

6.1 ข้อมูลทั่วไปผู้ร่วมแสดงความคิดเห็น

(1) จากระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th

- จำนวนผู้เข้ามามีส่วนร่วมในระดับการรับรู้ข้อมูลเกี่ยวกับการเสนอร่างพระราชบัญญัติ
จำนวน 11,344 คน

- จำนวนผู้เข้าร่วมมีส่วนร่วมในระดับการแสดงความคิดเห็น จำนวน 314 คน โดยแบ่งข้อมูลของผู้แสดงความคิดเห็นได้เป็นดังนี้

- เพศ ชาย จำนวน 140 คน หญิง จำนวน 160 คน ไม่ระบุ จำนวน 13 คน

- อายุ (ปี) Baby Boomer (เกิดก่อน พ.ศ. 2508) จำนวน 27 คน Generation X (เกิดระหว่าง พ.ศ. 2508-2522) จำนวน 97 คน Generation Y (เกิดระหว่าง พ.ศ. 2523-2540) จำนวน 172 คน (เกิดระหว่าง พ.ศ. 2541-2565) จำนวน 18 คน

- **ระดับการศึกษา** ประถมศึกษา หรือต่ำกว่า จำนวน 5 มัธยมศึกษา/ปวช./ปวส. จำนวน 17 ปริญญาตรี จำนวน 159 สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 133

- **อาชีพ** รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 22 ข้าราชการบำนาญ จำนวน 2 ค้าขาย/ทำธุรกิจส่วนตัว จำนวน 138 เกษตรกร จำนวน 4 รับจ้าง จำนวน 63 นักเรียน/นักศึกษา จำนวน 4 อื่น ๆ โปรดระบุ จำนวน 81 คน ได้แก่ **กลุ่มราชการ/หน่วยงานรัฐ** (ข้าราชการตำรวจ ลูกจ้างหน่วยงานของรัฐ นิติกร ครู อาจารย์ นักวิจัย) **กลุ่มแพทย์/สาธารณสุข** (แพทย์ พยาบาลเกษียณอายุ เภสัชกร) **กลุ่มบริษัทเอกชน** (พนักงานบริษัทเอกชน/พนักงานประจำ) **กลุ่มธุรกิจส่วนตัว/ผู้ประกอบการ** (ธุรกิจส่วนตัว เจ้าของกิจการ ผู้ประกอบธุรกิจที่พัก (Airbnb) เจ้าของที่พัก ทำบ้านเช่ารายวัน-รายเดือน ผู้ประกอบการห้องเช่า ค้าขายซื้อขายที่ดิน ตัดเย็บเสื้อผ้า บริการที่พัก นักกีฬา บริการที่พัก) **กลุ่มโรงแรม/ท่องเที่ยว** (ผู้บริหาร ผู้จัดการ โรงแรม บริษัทรักษาโรงแรม พนักงานโรงแรม Hospitality) **กลุ่มสายวิชาชีพเฉพาะ** (สถาปนิก วิศวกร นักแปลภาษา นักทำสารคดี นักเขียนอิสระ เชฟ Property Marketing (การตลาดอสังหาริมทรัพย์) อสังหาริมทรัพย์ UI Designer ผู้ควบคุมและสร้างระบบ (System Controller/Developer) IT Consultant) **กลุ่มการเงิน/การลงทุน** (นักลงทุน (Investor) พนักงานธนาคาร) และกลุ่มอื่น ๆ (ฟรีแลนซ์ แม่บ้าน เกษียณ ผู้ไม่ได้ประกอบอาชีพ นักศึกษาปริญญาเอก)

- จากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง

มีการแสดงความคิดเห็น จำนวน 4 หน่วยงาน ได้แก่ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม กระทรวงวัฒนธรรม และสำนักงานตำรวจแห่งชาติ

- จากการรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีการอื่น

โดยจัดสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ผู้เกี่ยวข้อง และผู้ได้รับผลกระทบ จากร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. จำนวน 2 ครั้ง ประกอบด้วย ครั้งที่ 1 วันจันทร์ที่ 15 กันยายน 2568 ณ โรงแรมเมทาเพอร์คอนเทรเนชั่นแนล กอล์ฟ แอนด์รีสอร์ท อำเภอเขาค้อ จังหวัดเพชรบูรณ์ และครั้งที่ 2 วันอังคารที่ 16 กันยายน 2568 ณ อุทยานวังหิน รีสอร์ท อำเภอเขียงคาน จังหวัดเลย มีผู้เข้าร่วมฟังและแสดงความคิดเห็นรวมทั้ง 2 ครั้ง จำนวน 100 คน

6.2 ผลการรับฟัง

ผลการรับฟังผ่านระบบเทคโนโลยีสารสนเทศของรัฐสภา www.parliament.go.th จากการส่งประเด็นไปรับฟังผู้ที่เกี่ยวข้องโดยตรง และจากการรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีการอื่น สรุปได้ดังนี้

1. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดคำนิยามคำว่า “โรงแรม” “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” “ที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้” “ที่พักที่เคลื่อนที่ได้” “โฮสเทล” “เกสต์เฮาส์” “โฮมสเตย์” ตามร่างมาตรา 4

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- แบ่งแยกประเภทชัดเจนดี ระหว่างโรงแรม โฮสเทล เกสต์เฮาส์ โฮมสเตย์ - เห็นด้วยกับการกำหนดคำนิยามเพื่อให้กฎหมายชัดเจน - จัดระเบียบให้ดีขึ้น เพิ่มโอกาสเงินไหลเข้าประเทศ - เปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการรายเล็กทำห้องรายวันได้อย่างถูกกฎหมาย	- มีผลกระทบต่อประชาชนผู้อยู่อาศัยและสร้างประโยชน์แก่ผู้ถือครองต่างชาติ โดยเฉพาะชาวจีน - การกำหนดนิยามของ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ที่กว้างขวางเกินไป ทำให้เกิดความกังวลในหลายประเด็น - สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้ มีความหมายกำกวมและเปิดช่องว่างมากเกินไปและ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เห็นด้วยกับการกำหนดค่านิยมที่หลากหลายขึ้น เพื่อรองรับธุรกิจที่พักรูปแบบใหม่ๆ - ทำให้ทุกกิจการที่มีอยู่แล้วเข้าระบบ ให้มีคุณภาพ ความปลอดภัย ต่อผู้เข้าพัก และส่งเสริมอาชีพ ให้ประชาชนทั่วไป กิจการเล็ก ๆ - ทำให้ผู้เข้าพักได้ใกล้ชิดกับความเป็นไทยตาม ท้องถิ่นได้ดียิ่งขึ้น อาหาร วัฒนธรรม สิ่งแวดล้อม เป็น soft power ที่โดดเด่นของคนไทย - การกำหนดลักษณะที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมแบบ เจาะจงมากขึ้น ทำให้มีความชัดเจนในการตีความ สถานที่พัก ลดความขัดแย้งในการตีความ - ทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยที่มีความประสงค์ จะขึ้นทะเบียนที่พักเพื่อประกอบธุรกิจสามารถทำได้ สะดวกมากขึ้น - ช่วยให้ประชาชนหาเงินได้ในช่วงเศรษฐกิจถดถอย แบบประเทศญี่ปุ่น - จะได้มีคำจำกัดความและมีการแยกประเภท ชัดเจน - เอื้อประโยชน์แก่ผู้ประกอบการที่ลงทุนด้านนี้ เพื่อประกอบอาชีพ - เห็นด้วย แต่ควรแยกโรงแรมออกมาต่างหาก เพราะเป็นรูปแบบทางการ จะได้แยกชัดเจน - สถานที่พักเหล่านี้นี้ล้วนมีลักษณะการประกอบ ธุรกิจที่เหมือนกันกับโรงแรมต้องดูแลความสะอาด ปลอดภัยให้แก่ผู้เข้าพัก (เว็บไซต์) - เมื่อแยกแล้วควรกำหนดค่าธรรมเนียมใบอนุญาต แต่ละประเภทให้ชัดเจน โดยเฉพาะจำนวนห้องประเภท โรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (การจัด ประชุมสัมมนา รับฟังความคิดเห็น ณ จังหวัด เพชรบูรณ์) - คำนียามคำว่า “เกสเฮ้าส์” กับว่า “โฮมสเตย์” ควรแยกกันให้ชัดเจน เนื่องจากประเภทที่พักทั้งสอง อย่างมีความหมาย ลักษณะ และจุดเด่นที่แตกต่างกัน โดยเกสเฮ้าส์ ส่วนใหญ่เป็นที่พักที่ราคาไม่แพง ซึ่งอาจ ดัดแปลงจากบ้านส่วนตัวหรือเป็นธุรกิจที่พักขนาดเล็ก เน้นความอบอุ่น ราคาประหยัด และบริการที่ใกล้ชิด เป็นกันเองเหมือนบ้านอบอุ่น ส่วนโฮมสเตย์ คือการเช่า	- เปิดช่องให้ไม่มีการควบคุม - ไม่ควรรวมที่อยู่อาศัย เช่น เป็นโรงแรมหรือ สถานที่ที่สามารถให้เช่าใช้ชั่วคราว เช่น Airbnb - ไม่ควรอนุญาตให้คอนโดทำ Airbnb เพราะ จะกระทบผู้อยู่อาศัยคนไทย - ไม่เห็นด้วยในส่วนของการที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ที่อาจรวมถึงอาคารชุด คอนโดมิเนียม ไม่ควรอนุญาต ให้สามารถปล่อยเช่าระยะสั้นได้ - กฎหมายที่ออกมาไม่ควรมีอำนาจเหนือข้อตกลง การพักอาศัยของเจ้าของร่วมอาคารชุด - ผลเสียมาก ไม่สงบสุข เหตุอาญากรรมเพิ่ม ไม่ปลอดภัยในชีวิตและ ทรัพย์สิน ประชาชนไม่ได้รับ ประโยชน์ที่ควร - คอนโดมิเนียมเป็นอาคารที่อยู่อาศัยส่วนรวม การอนุญาตควรขึ้นอยู่กับดุลยพินิจของเจ้าของห้องชุด ส่วนมาก ซึ่งสามารถให้นิติบุคคลจัดการไหวได้ - ไม่เห็นด้วยกับการใช้ definition ของคำเพื่อ พยายาม “ผ่อนปรน” หรือ “ยืดหยุ่น” ในบาง segment โดยเฉพาะคอนโดมิเนียมหรือหอพัก ควรมีความ เข้มงวดในเรื่องความปลอดภัยภายใต้ concept ว่า เป็น “สถานที่พักอาศัย” เท่านั้น - การปล่อยเช่าที่พักระยะสั้น สำหรับอาคารชุด (คอนโด) ไม่เหมาะสม เพราะถือเป็นที่พักอาศัย ส่วนบุคคล มีทะเบียนบ้าน ไม่ใช่โรงแรม - ผู้อยู่อาศัยในคอนโดต้องการความเป็นส่วนตัว และทรัพย์สินจะเกิดความเสียหาย - สถานที่พักที่ไม่ใช่โรงแรมก็คือ AirBnB นั้นเอง ควรตัดส่วนนี้ออกไป - คอนโดควรเป็น “บ้าน” ไม่ใช่ “โรงแรม” จึงไม่ เห็นด้วยในการอนุญาตให้ทำคอนโดเช่ารายวัน - ไม่ควรมีประเภทที่เรียกว่า “สถานที่พักที่ไม่เป็น โรงแรม” เพื่อเอื้อให้มีการเช่าระยะสั้น สร้างความ คลุมเครือ - มองว่าจะเป็นอันตรายอย่างมาก ซึ่งอาจกลายเป็น ทั่วรัศมีหรือภัย เพราะนักลงทุนต่างชาติซื้อแล้ว ปล่อยเช่าเอง - คอนโดมิเนียมทุกรูปแบบต้องไม่เปิดให้เช่า

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
พักอาศัยร่วมกับคนในชุมชน เป็นการท่องเที่ยวรูปแบบหนึ่งที่นักท่องเที่ยวเข้าพักในบ้านของคนในชุมชนจริง โดยพักอาศัยภายใต้ชายคาเดียวกัน เพื่อจะได้สัมผัสวิถีชีวิตของท้องถิ่นอย่างแท้จริง (การจัดประชุมสัมมนา รับฟังความคิดเห็น ณ จังหวัดเลย) - เห็นด้วยในหลักการ เพราะช่วยทำให้เกิดความชัดเจน แยกแยะรูปแบบออกจากกัน อีกทั้งง่ายต่อการควบคุม กำกับตามกฎหมายและระเบียบ คำสั่งที่เกี่ยวข้องกับนายทะเบียนตามกฎหมายนี้ ไม่ให้เกิดความสับสนในการบังคับใช้กฎหมาย โดยเฉพาะคำว่า โรงแรม โฮสเทล เกสต์เฮาส์ และโฮมสเตย์ ซึ่งมีการใช้ในเชิงพาณิชย์ (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ) - เห็นชอบตามประเด็นการรับฟังความเห็นต่อร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. เนื่องจากเป็นการปรับปรุงแก้ไขกฎหมายให้มีความเหมาะสมกับรูปแบบการให้บริการสถานที่ที่พักในปัจจุบัน โดยครอบคลุมถึงสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมด้วย ทั้งนี้ สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมเข้าข่ายเป็นสถานประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงต้องปฏิบัติตามกฎกระทรวงควบคุมสถานประกอบการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2560 และกฎหมายระดับอนุบัญญัติที่เกี่ยวข้อง (กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข) - เห็นด้วยกับหลักการของร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ที่มีเจตนาเพื่อให้ครอบคลุมถึงการประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมในการส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อยของสถานที่พักอื่นที่ไม่เป็นโรงแรมให้ประกอบกิจการอย่างมีมาตรฐานให้สามารถดำเนินการอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และส่งเสริมให้เกิดมาตรฐานความปลอดภัยของสถานที่พัก ประกอบกับเห็นด้วยกับการกำหนดค่านิยามคำว่า “โรงแรม” “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” “ที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้” “ที่พักที่เคลื่อนที่ได้” “โฮสเทล” “เกสต์เฮาส์” “โฮมสเตย์” ตามร่างมาตรา 4 ในประเด็นที่เกี่ยวข้อง	ชั่วคราว ไม่ว่าจะมียั่งยืนอย่างไรก็ตาม - ไม่เห็นด้วยกับการนิยามให้ที่พักรายเล็ก เช่น โฮมสเตย์ เกสต์เฮาส์ หรือห้องพักไม่กี่ห้อง ต้องถูกปฏิบัติเหมือนโรงแรม เพราะเป็นภาระเกินสมควร - ค่านิยาม/คำจำกัดความ ของสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม, โฮสเทล, เกสต์เฮาส์, โฮมสเตย์ ยังไม่ชัดเจน - พยายามเอื้อนายทุนโรงแรมขนาดใหญ่ แล้วให้ธุรกิจรายย่อยหรือประชาชนทั่วไปที่มีห้องเปล่าหารายได้เสริมยาก - ไม่เห็นด้วยกับการกำหนดเพียง 4 ประเภทตามร่าง เนื่องจากยังไม่ครอบคลุมรูปแบบที่พักสมัยใหม่ เช่น การปล่อยเช่าเป็นครั้งคราว หรือ home-sharing ที่เจ้าของยังพักอาศัยเองเป็นหลัก (เว็บไซต์) - ไม่เห็นด้วยกับการกำหนดนิยามคำว่า “โรงแรม” “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” “ที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้” “โฮสเทล” “เกสต์เฮาส์” “โฮมสเตย์” ตามตาราง 4 เนื่องจากไม่สอดคล้องกับข้อกำหนดกฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร และอาจจะทำให้เกิดความไม่ชัดเจนทางทางปฏิบัติ อีกทั้ง กฎกระทรวงกำหนดประเภทและหลักเกณฑ์การประกอบธุรกิจโรงแรม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2566 ได้กำหนดให้สถานที่พักอื่นที่ไม่เป็นโรงแรมสามารถขอรับใบอนุญาตประกอบธุรกิจโรงแรมตามกฎหมายว่าด้วยโรงแรมไว้แล้ว เช่น สถานที่พักที่มีจำนวนห้องพักไม่ว่าในอาคารเดียวหรือหลายอาคารรวมกันไม่เกินแปดห้องและมีจำนวนผู้พักทั้งหมดไม่เกินสามสิบคน และสถานที่พักที่ให้บริการแบบห้องพักรวมโดยคิดค่าบริการเป็นรายคน แพ เต็นท์ กระโจม (สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม)

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
กับกระทรวงวัฒนธรรม เพื่อกำหนดความชัดเจนของที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ในการส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อย ผู้ให้บริการเกี่ยวกับการเรียนรู้วิถีชีวิตคนในชุมชน ในลักษณะการท่องเที่ยวเชิงวัฒนธรรม (กระทรวงวัฒนธรรม)	

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) เว็บไซต์

(1.1) ควรมีการลงรายละเอียดเพื่อจำแนกแต่ละประเภทของที่พักให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ควรแยกให้ชัดเจนระหว่าง “ที่พักรายย่อย” เช่น บ้านหลังเดียว/ห้องเดียวที่ปล่อยเช่า กับ โฮสเทลหรือเกสต์เฮาส์ เพื่อให้ผู้ประกอบการรายเล็กไม่ถูกบังคับใช้มาตรฐานเดียวกับธุรกิจขนาดใหญ่ และควรกำหนดนิยามที่มีความยืดหยุ่น

(1.2) เสนอให้เพิ่มนิยามที่ครอบคลุม “ห้องชุดในอาคารชุด” (คอนโดมิเนียม) ที่มีการให้เช่าทั้งระยะสั้นและระยะยาว เพื่อให้กฎหมายมีความชัดเจน และควรกำหนด เรื่อง อาคารชุด ให้มีความชัดเจน โดยไม่ควรรวมคอนโดมิเนียมไว้ในสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เนื่องจากมีผลกระทบต่อความปลอดภัยและภาคสังคมทั้งปัจจุบันและในอนาคต

(1.3) เสนอให้แยกกฎหมายออกมาเป็นกฎหมายเฉพาะสำหรับผู้ให้บริการ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” และควรใช้ภาษาที่ง่ายต่อการเข้าใจ โดยเสนอให้แบ่งการจัดหมวดหมู่เป็น 3 หมวด ได้แก่ โรงแรม (เอกเทศ) เกสต์เฮาส์ โฮมสเตย์ และโฮสเทล และสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (อีกหมวดต่างหาก)

(1.4) การกำหนดจำนวนห้องพักสูงสุด ที่สามารถลงทะเบียนได้แบบง่ายๆ เช่น 12 ห้องต่อสถานที่ หรือกำหนดตามจำนวนห้องขั้นต่ำ ที่ต้องลงทะเบียน และควรกำหนดให้ผู้ที่จะนำคอนโดมาปล่อยเช่ารายวันต้องเป็น “เจ้าของที่พัก” เท่านั้น

2) การจัดประชุมสัมมนา รับฟังความคิดเห็น ณ จังหวัดเลย

(2.1) ควรกำหนดคานียามร่วมกันระหว่างคำว่า “เกสเฮ้าท์” กับว่า “โฮมสเตย์” เพราะมีลักษณะที่ใกล้เคียงกันรวมถึงขนาดห้องไม่แตกต่างกันมากนัก

(2.2) คานียามควรกำหนดคำว่า “นายหน้า” เพิ่มไปด้วย เพราะปัจจุบันมีเว็บนายหน้าจองที่พักที่ได้รับความนิยมเป็นจำนวนมาก เช่น Agoda, Booking.com, Expedia, Airbnb, Trip.com หรือ Traveloka เป็นต้น โดยเว็บไซต์เหล่านี้เรียกว่า Online Travel Agency (OTA) ทำหน้าที่เป็นแพลตฟอร์มให้นักท่องเที่ยวสามารถค้นหา เปรียบเทียบ และจองที่พักประเภทต่าง ๆ ได้ในทีเดียว พร้อมทั้งมีบริการเสริมอย่างตัวเครื่องบินรถเช่า หรือแพ็คเกจท่องเที่ยวอีกด้วย

2. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดประเภทโรงแรม โดยแบ่งเป็น 4 ประเภทตามร่างมาตรา 12/1 ได้แก่

1) โรงแรมประเภท 1 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก และมีห้องพักไม่เกิน

50 ห้อง

2) โรงแรมประเภท 2 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพักเกิน 50 ห้องขึ้นไป หรือโรงแรมที่ให้บริการห้องพักและห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร

3) โรงแรมประเภท 3 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก ห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร และสถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ หรือห้องประชุมสัมมนา

4) โรงแรมประเภท 4 หมายความว่า โรงแรมที่ให้บริการเฉพาะห้องพัก ห้องอาหาร หรือสถานที่สำหรับบริการอาหาร หรือสถานที่สำหรับประกอบอาหาร สถานบริการตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการและห้องประชุมสัมมนา

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- ต้องมีการแบ่งแยกให้ชัดเจนจะได้ เป็นที่เข้าใจ และสามารถแบ่งประเภทได้ง่าย - เห็นด้วยกับหลักการแบ่งประเภทโรงแรมเพื่อให้กฎหมายมีความชัดเจนและเหมาะสมกับขนาดกิจการ - เห็นด้วยกับการแบ่งประเภทโรงแรมเพื่อสร้างมาตรฐานที่เหมาะสมกับแต่ละขนาดของธุรกิจ - กำหนดมาตรฐานเดียวกัน และมีกรอบกำกับดูแลโรงแรมและที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกัน เพิ่มความปลอดภัยและคุณภาพบริการแก่ผู้เข้าพัก - เหมาะแล้ว เพราะปัจจุบันที่พักส่วนใหญ่จะใช้คำว่าโรงแรม ซึ่งบางประเภทอาจไม่เหมาะสม - รูปแบบธุรกิจเปลี่ยนไปมากแล้ว แต่ปัจจุบันกฎหมายเอื้อเฉพาะกลุ่มสมาคมโรงแรม (เว็บไซต์) - เห็นด้วยในหลักการ เพราะการแบ่งตามขนาดและรูปแบบการให้บริการช่วยให้การกำกับดูแลเป็นไปตามความเหมาะสม ไม่ใช่กฎเกณฑ์เดียวกันทั้งหมด แต่โรงแรมประเภท 3 และ 4 มีความใกล้เคียงกันมาก อาจทำให้สับสน ควรมีตัวชี้วัดที่ชัดเจนว่าอะไรคือจุดที่มีความแตกต่างกัน โดยมีคู่มือแนวทางปฏิบัติในการจัดประเภทโรงแรม และเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการเปลี่ยนประเภทได้หากมีการปรับปรุงกิจการในอนาคต (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ)	- การแบ่งประเภทโดยอิงจำนวนห้องพักเพียงอย่างเดียว (โรงแรมประเภท 1 และ 2) อาจไม่เพียงพอที่จะสะท้อนถึงขนาดและขีดความสามารถที่แท้จริงของโรงแรม - สร้างข้อจำกัดให้ที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมแบบเดิมที่ไม่เกิน 8 ห้องให้มีความยุ่งยาก - ประเภท 1 จะทำโรงแรมทำไม ก็เรียกว่าเป็นหอพัก อพาร์ทเมนต์ไปเลย อย่าเปิดช่องทางให้ตีความกำกวม - แบ่งแบบนี้เพื่อทำคอนโดเป็นโรงแรม - นักท่องเที่ยวมาเข้าพักทำอาหารกินเอง ความปลอดภัยต่าง ๆ เป็นยังไง ทั้งกลิ่น ควัน รบกวน ช่างห้อง ไม่เคารพระเบียบ กฎเกณฑ์ต่าง ๆ เสียดั่งสกปรก ไม่มีคนควบคุมได้เลย - ประเภทที่ 3 และประเภทที่ 4 ควรใช้จำนวนห้องเป็นตัวแยกประเภทด้วย เนื่องจากจำนวนห้องที่มากขึ้นนั้นจะมีผลกระทบต่อการรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมและสังคมรอบ ๆ โรงแรม - ไม่เห็นด้วยกับการกำหนดประเภทโรงแรมตามร่างมาตรา 12/1 ที่เน้นเพียงขนาดและลักษณะบริการ เพราะไม่ครอบคลุมความเป็นจริงของผู้ประกอบการรายย่อยที่มีห้องไม่กี่ห้องเพื่อหารายได้เสริม - การใช้มาตรฐานเดียวกับโรงแรมจะสร้างภาระเกินสมควรและผลักคนเล็กออกจากระบบ - การแบ่งประเภทตามห้องอาหาร ห้องประชุมสัมมนา สถานบริการ ล้าสมัยไปแล้ว ไม่เอื้อ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	ประโยชน์กับผู้ประกอบการรายย่อย - วิธีการแบ่งประเภท ดูคล้ายการแบ่งการให้ดาว และขนาดการให้บริการมากกว่าการแยกประเภท และขนาดห้องพักของโรงแรม - จำนวน 50 ห้อง มากเกินไป คิดว่าประมาณ 30 ห้อง ก็มากพอแล้ว - ไม่เห็นด้วยกับการแบ่งประเภทโรงแรมเพียง 4 ประเภทตามร่าง พ.ร.บ. เนื่องจากการจำแนกดังกล่าวยังไม่ครอบคลุมรูปแบบการให้เช่าที่พักอาศัยเป็นครั้งคราวหรือ home-sharing ที่เจ้าของยังพักอาศัยเองเป็นหลัก (เว็บไซต์) - ไม่เห็นด้วยกับการกำหนดประเภทโรงแรม โดยแบ่งเป็น 4 ประเภท ตามร่างมาตรา 12/1 เนื่องจากเกิดความซ้ำซ้อนกับกฎหมายลำดับรองและการตีความที่อาจนำไปสู่การปฏิบัติที่ยาก รวมทั้งความสอดคล้องกับกฎหมายอื่น โดยเฉพาะกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อประเภทและขนาดของโครงการ กิจการ หรือการดำเนินการ ซึ่งเข้าข่ายต้องจัดทำรายงานการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม และอาจเป็นการสร้างภาระต่อผู้ประกอบการมากขึ้น (สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม)

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะเพิ่มเติม

1) เว็บไซต์

(1.1) ควรมีการกำหนดให้ชัดเจนว่า ที่พักรายย่อย เช่น บ้านหลังเดียวหรือห้องเดี่ยวที่ปล่อยเช่า ไม่ควรถูกจัดให้อยู่ในกรอบของโรงแรมทั้ง 4 ประเภทนี้ และควรมีการเพิ่มประเภทโรงแรมขนาดเล็ก เช่น โรงแรมไม่เกิน 30 ห้อง เพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าสู่ระบบได้อย่างถูกต้องในวงกว้างขึ้น สำหรับเกณฑ์การแบ่งประเภท

(1.2) ควรมีการปรับปรุง โดยเสนอให้ยกเลิกการแบ่งย่อยตามห้องอาหาร ห้องประชุมสัมมนา หรือสถานบริการ เพื่อให้ผู้ประกอบการมีความเป็นอิสระในการจัดการและลดความยุ่งยากในการจดทะเบียน

(1.3) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับโครงสร้างการแบ่งประเภทมีหลายแนวทาง เช่น การกำหนดประเภทตามจำนวนห้อง เช่น โรงแรมขนาดเล็ก 20-30 ห้อง โดยมีกฎเกณฑ์ที่ผ่อนปรนกว่าโรงแรมขนาดใหญ่ และให้กำหนดจำนวนห้องสูงสุดที่เหมาะสม และการปรับปรุงคำนิยามประเภท 3 และ 4 ให้เข้าใจง่าย และมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน นอกจากนี้ ควรเพิ่มประเภทโรงแรมที่ให้บริการด้าน เวลเนส (Wellness) ซึ่งกำลังได้รับความนิยมและอาจต้องมีใบอนุญาตพิเศษ

(1.3) ควรมีการระบุรายละเอียดห้องมากกว่านี้ และก่อนจะกำหนดประเภท ควรชี้แจงอัตราภาษีที่ต้องจ่ายสำหรับโรงแรมแต่ละประเภทว่าแตกต่างกันหรือไม่

2. การจัดประชุมสัมมนารับฟังความคิดเห็น

(2.1) โรงแรม โดยเฉพาะประเภทที่ 3 และประเภทที่ 4 ควรมีกระบวนการ EIA (Environmental Impact Assessment) หรือ การประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อม เป็นกระบวนการที่เป็นระบบ เพื่อประเมินผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากโครงการพัฒนา เนื่องจากโรงแรมประเภทที่ 3 และประเภทที่ 4 เป็นโครงการที่มีขนาดใหญ่ มีจำนวนห้องพักตั้งแต่ 80 ห้องขึ้นไป หรือมีพื้นที่ใช้สอยตั้งแต่ 4,000 ตารางเมตรขึ้นไป ซึ่งอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมและชุมชนอย่างมีนัยสำคัญ ทั้งด้านทรัพยากรกายภาพ ชีวภาพ คุณภาพชีวิต และสังคม วัฒนธรรม ดังนั้น การทำ EIA จึงจำเป็นเพื่อประเมินผลกระทบเชิงลบ วางแผนมาตรการป้องกัน และแก้ไข ปรับปรุงโครงการให้เป็นไปอย่างยั่งยืน และช่วยในการตัดสินใจดำเนินโครงการอย่างมีความรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม (จังหวัดเลย)

2.2) การต่อใบอนุญาตควรให้มีความสะดวก และเข้าถึงง่ายของผู้ประกอบการ โดยอาจกระจายอำนาจให้กับ อปท. มีอำนาจในการต่อใบอนุญาตแทนได้ โดยเฉพาะโรงแรมขนาดเล็กและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ส่วนโรงแรมขนาดกลาง-ขนาดใหญ่ ควรให้ฝ่ายปกครองดูแลเช่นเดิม) (จังหวัดเลย)

3. ท่านเห็นด้วยหรือไม่ อย่างไร กับการกำหนดประเภทสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม แบ่งเป็น 3 ประเภท ตามร่างมาตรา 39/1 ได้แก่

1) สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ประเภท 1 หมายความว่า ที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้ ประกอบด้วย ที่พัก ห้องพัก ห้องพักรวม อาคาร หรือสถานที่ที่ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมได้จัดเตรียมสถานที่ให้ผู้เข้าพักและผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกเท่าที่จำเป็นเพื่อรองรับ ผู้เข้าพัก โดยให้หมายความรวมถึงที่พัก ห้องพัก ห้องพักรวม อาคาร หรือสถานที่ เช่น โฮสเทล เกสต์เฮาส์ โฮมสเตย์ เป็นต้น

2) สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ประเภท 2 หมายความว่า ที่พักที่เคลื่อนที่ได้ ประกอบด้วย ที่พักที่ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมได้จัดเตรียมสถานที่ให้ผู้เข้าพัก โดยผู้เข้าพักอาจเป็นผู้จัดหาที่พักด้วยตนเองก็ได้ และให้ผู้ประกอบการธุรกิจที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมจัดเตรียมสิ่งอำนวยความสะดวกเท่าที่จำเป็นเพื่อรองรับ ผู้เข้าพัก ทั้งนี้ ไม่รวมรวมถึงสถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

3) สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ประเภท 3 หมายความว่า สถานที่พักอื่นใดตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- ด้วยความที่คอนโดสร้างมากขึ้นและอาจทำให้ราคาตกในอนาคต การเพิ่มโอกาสเป็นการกระตุ้นเศรษฐกิจ - เห็นด้วยกับการแยกประเภทที่พักที่ไม่ใช่โรงแรม เพราะช่วยเปิดช่องให้โฮสต์รายย่อยสามารถทำได้ถูกต้องตามกฎหมาย	- การแบ่งประเภทดังกล่าวตามร่างมาตรา 39/1 ยังคงมีลักษณะกว้างและคลุมเครือ ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดปัญหาในทางปฏิบัติ - กำแพงและตีความได้กว้างเกินไป ไม่มีการพูดถึงการกำหนดมาตรฐาน - ไม่ควรอนุญาตให้คอนโดทำ AIRBNB เพราะ

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
- เห็นด้วยกับการแบ่งประเภท เพื่อให้ชัดเจนและสะดวกในการขออนุญาต หรืออาจทำเพียงแค่จัดแจ้ง และต้องไม่สร้างภาระให้ผู้ประกอบการย่อย - แบ่งประเภทแล้วต้องมีค่าธรรมเนียมและกฎเกณฑ์แตกต่างกันไปตามประเภทด้วยจึงจะเหมาะสม - มีความชัดเจนในการกำหนดประเภทของสถานที่พัก - ที่เคลื่อนที่ได้ คือ motorhome หรือถ้า campsite ทางเดินเท้าใช้หรือไม่ ถ้าใช้ก็เหมาะสม เพราะการบริหารจัดการหมวดนี้ ก็ต่างออกไปจากที่พักที่เป็นอาคาร - แยกประเภทได้เหมาะสมกับรูปแบบธุรกิจ ช่วยให้กำหนดมาตรฐานและข้อกำหนดที่แตกต่างกันได้ตามลักษณะกิจการ - เมืองเล็ก ๆ หรือสถานที่บางแห่งยังไม่มีโอกาสสร้างโรงแรม ก็สามารถให้บริการและสร้างธุรกิจได้ เช่น ฟาร์มสเตย์ ลานกางเต็นท์ เพื่อบริการนักท่องเที่ยวที่เปลี่ยนไป - เนื่องจากเป็นการแยกประเภทที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมไว้อย่างชัดเจน ซึ่งในการรับบริการของลูกค้าจะได้รู้และเลือกประเภทสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมได้ง่ายขึ้น อีกทั้งง่ายต่อการควบคุม รวมถึงการบริหารดำเนินกิจการประเภทสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมให้เป็นไปตามประเภทของสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมและตามกฎหมายที่กำหนดไว้ (ดังปรากฏตามหมวด 3 ประเภทการประกอบธุรกิจและการบริหารจัดการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ซึ่งประกอบด้วยส่วนที่ 1 ส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3) (สำนักงานตำรวจแห่งชาติ)	จะกระทบผู้อยู่อาศัยคนไทย - ไม่ควรอนุญาตให้คอนโดอาคารชุดปล่อยเช่าระยะสั้นได้ กฎหมายที่ออกมาไม่ควรมีอำนาจเหนือข้อตกลงการพักอาศัยของเจ้าของร่วมอาคารชุด - มีผลเรื่องความปลอดภัย และภาระค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาส่วนกลางของเจ้าของร่วม - ไม่เห็นด้วยกับการใช้ definition ของคำเพื่อพยายาม “ผ่อนปรน” หรือ “ยืดหยุ่น” ในบาง segment โดยเฉพาะคอนโดเนียมหรือหอพัก ควรมีความเข้มงวด...ภายใต้ concept ว่าเป็น “สถานที่พักอาศัย” เท่านั้น - ที่พักขนาดเล็ก เช่น บ้านในหมู่บ้านที่ตั้งอยู่ในชุมชนที่พักอาศัยหรือหมู่บ้านจัดสรร หากนำมาเป็นที่พักหรือให้เช่าในระยะสั้น (รายวัน) สร้างความเดือดร้อนให้ชุมชนเป็นอย่างมาก โดยไม่มีข้อดีใด ๆ เลย - ประเภท 1 เปิดทาง air bnb มาก ถ้าอยากให้ทำจริง ต้องกำหนดพักระยะยาว อย่างน้อย 3 เดือน - ไม่เห็นด้วยกับข้อที่ 3 ไม่ควรรวมคอนโดให้เช่าในที่พักระยะสั้น และไม่เห็นด้วยกับการให้นักลงทุนต่างชาติ เพราะสร้างความวุ่นวายแก่คนอาศัยในคอนโดนั้น ๆ - อย่ามีประเภทนี้เลย ยิ่งสร้างปัญหาให้สังคมและคนที่อยู่อาศัยในตึกรวมกันเช่นในคอนโด - สถานที่ ๆ ไม่ใช่โรงแรมแต่เป็นที่พักอาศัยแบบบ้านหรือห้องชุดแบบคอนโดไม่ควรใช้เป็นโรงแรม - ไม่เห็นด้วยกับการกำหนดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตามมาตรา 39/1 เพราะนิยมและการแบ่งประเภทซับซ้อนเกินความจำเป็น - ไม่ควรอนุญาตให้ที่พักหรือคอนโดที่ปกติปล่อยเช่ารายเดือนกับรายปี ปล่อยเช่ารายวันไปปะปน - ควรเป็นอาคาร ไม่ควรให้ห้องพัก นำจดได้ เพราะไม่สามารถตรวจได้ว่าห้องพักนั้นจะอยู่ในอาคารมีความปลอดภัยและมาตรฐานด้านอนามัย การหนีไฟถูกหลักหรือไม่ - เพราะการแบ่ง 3 ประเภทไม่ครอบคลุมบ้านพักอาศัยที่เจ้าของอยู่เองแต่เปิดให้เช่าเป็นครั้งคราว

เห็นด้วย	ไม่เห็นด้วย
	ควรมีข้อยกเว้นหรือเพิ่มประเภทเฉพาะ - ไม่ต้องการให้คอนโดมิเนียมสามารถเข้าพัก รายวันได้ เนื่องจากอาจก่อให้เกิดอันตรายและความไม่สงบต่อผู้อาศัยอื่น ๆ (เว็บไซต์) - สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ประเภทที่ 1 กรณี ยกเว้นสถานที่ให้บริการที่คิดค่าบริการเป็นรายเดือน/รายปี อาจเป็นช่องทางให้ผู้ประกอบการเลือกที่จะเสีย ค่าธรรมเนียมน้อยลง (การจัดประชุมสัมมนา รับฟังความคิดเห็น ณ จังหวัดเลย) - ควรกำหนดค่าธรรมเนียมให้มีความชัดเจน (การจัดประชุมสัมมนา รับฟังความคิดเห็น ณ จังหวัด เพชรบูรณ์) - เกี่ยวกับประเด็นการกำหนดประเภทสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม แบ่งเป็น 3 ประเภท ตามร่างมาตรา 39/1 เนื่องจากเกิดความซ้ำซ้อนกับกฎหมายลำดับรอง และการตีความที่อาจนำไปสู่การปฏิบัติที่ยาก รวมทั้ง ความสอดคล้องกับกฎหมายอื่น โดยเฉพาะกฎหมายว่า ด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริม และรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อ ประเภทและขนาดของโครงการ กิจการ หรือการ ดำเนินการ ซึ่งเข้าข่ายต้องจัดทำรายงานการประเมินผล กระทบสิ่งแวดล้อม และอาจเป็นการสร้างภาระต่อ ผู้ประกอบการมากขึ้น (สำนักงานนโยบายและแผน ทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม)

ข้อเสนอแนะและข้อคิดเห็นเพิ่มเติม

1) เว็บไซต์

(1.1) ควรมีการกำหนดความชัดเจน โดยเน้นที่ความปลอดภัยและการลงทะเบียน ที่ชัดเจน แต่ไม่ควรกำหนดเงื่อนไขที่ซับซ้อนเกินไปจนเป็นภาระแก่ผู้ประกอบการ

(1.2) ควรกำหนดเรื่องอาคารชุด ให้ชัดเจน โดยระบุให้ชัดเจนว่าคอนโดมิเนียมเป็นสถานที่พัก ที่ไม่เป็นโรงแรม

2) การจัดประชุมสัมมนา รับฟังความคิดเห็น

(2.1) การกำหนดให้การประกอบกิจการนี้ทำได้เฉพาะบุคคลสัญชาติไทย และหากตรวจพบว่าเป็นนอมินีของคนต่างชาติ ให้เพิกถอนใบอนุญาต สำหรับการใช้จ่ายควรแก้ไขให้เข้าใจง่ายแต่ครอบคลุม และควรเพิ่มความชัดเจนสำหรับที่พักรายย่อย เช่น บ้านหลังเดียวหรือห้องเดี่ยวที่ปล่อยเช่า ซึ่งไม่ควรถูก จัดรวมกับประเภทอื่น ๆ นอกจากนี้ ควรกำหนดให้มีจำนวนห้องสูงสุดที่สามารถทำได้ต่อหนึ่งหน่วย อสังหาริมทรัพย์ (จังหวัดเพชรบูรณ์)

(2.2) เสนอให้เพิ่มคำว่า “ส่วนใดส่วนหนึ่งของอาคาร” กรณีเป็นอพาร์ทเมนต์รายเดือน ที่ต้องการมีห้องบางส่วนทำรายวันได้ และควรอนุญาตให้รายย่อยมีโอกาสเช่าที่พักที่มีอยู่มาปล่อยเช่ารายวัน และรายเดือนได้ โดยต้องมีการจัดแจงอย่างถูกต้อง (จังหวัดเลย)

4. ท่านเห็นว่าการประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีปัญหาในทางปฏิบัติหรือไม่อย่างไร และการเสนอร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ จะแก้ปัญหาดังกล่าวได้หรือไม่เพียงใด

4.1 เห็นว่ามีปัญหาและร่างกฎหมายนี้ช่วยแก้ไขได้

1) เว็บไซต์

(1) การประกอบธุรกิจโรงแรมตาม พ.ร.บ. โรงแรม พ.ศ. 2547 มีปัญหา เนื่องจากนิยามโรงแรมมีความหมายแคบ ไม่สอดคล้องกับสภาพความเป็นจริงที่เปลี่ยนไป และไม่สมเหตุผล

(2) กฎหมายเดิมมีปัญหาที่ไม่รองรับการเปลี่ยนแปลง ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะการเติบโตของ Airbnb และโฮมแชร์ริ่ง ทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยจำนวนมากไม่สามารถเข้าสู่ระบบได้

(3) ร่างกฎหมายฉบับนี้ถือว่าช่วยแก้ปัญหาได้ เพราะจะช่วยให้ผู้ประกอบการรายย่อยสามารถลงทะเบียนได้อย่างถูกต้องในทุกที่พักที่ต้องการ (เดิมจดทะเบียนได้แค่ 1 ที่พัก)

(4) ควรมีการปรับแก้เพื่อเปิดช่องให้รายย่อยเข้ามาอยู่ในระบบ โดยควรกำหนดเกณฑ์ที่ง่ายและยืดหยุ่นมากขึ้นสำหรับที่พักรายย่อย

2) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

- การประกอบธุรกิจโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มีเกณฑ์การขออนุญาตที่ซับซ้อน ใช้ระยะเวลานาน ทำให้ธุรกิจรายย่อยไม่สามารถเข้าสู่ระบบได้ ภาระค่าใช้จ่ายและเงื่อนไขไม่สอดคล้องกับความเป็นจริงของผู้ประกอบการขนาดเล็ก การเสนอร่างพระราชบัญญัติ จะช่วยลดการซับซ้อน เพราะแยกประเภทชัดเจน อีกทั้งเปิดโอกาสธุรกิจขนาดเล็กเข้ามาอยู่ในระบบมากขึ้น

4.2 เห็นว่าไม่มีปัญหา/ร่างกฎหมายนี้ไม่สามารถแก้ไขได้/สร้างปัญหาใหม่

1) เว็บไซต์

(1) พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ไม่มีปัญหาในทางปฏิบัติ และการประกอบธุรกิจโรงแรมตามกฎหมายเดิมยังดีกว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้

(2) ร่าง พ.ร.บ. ฉบับนี้อาจเป็นการเปิดช่องว่างทางกฎหมายที่สร้างปัญหาใหม่ ด้านสังคมและความปลอดภัยในชุมชนที่พักอาศัย เช่น การนำคอนโดที่อยู่อาศัยมาทำเป็นโรงแรม ซึ่งจะรบกวนการอยู่อาศัย

(3) ร่างกฎหมายนี้อาจสร้างข้อจำกัดให้ที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมแบบเดิม (ไม่เกิน 8 ห้อง) ให้มีความยุ่งยาก และแก้ปัญหาได้ไม่หมด

(4) ในทางปฏิบัติไม่มีหน่วยงานรัฐใดที่สามารถตรวจสอบและบังคับใช้กฎหมายได้อย่างครอบคลุมและมีประสิทธิภาพ ซึ่งปัญหาจะตกอยู่กับประชาชนเจ้าของร่วมอาคารชุดมากกว่า

2) สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- ปัจจุบันสามารถดำเนินการตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ได้โดยไม่มีปัญหาในทางปฏิบัติ เนื่องจากสามารถใช้กฎหมายลำดับรองของพระราชบัญญัตินี้ในการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับความทันสมัย การลดผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และการประกอบธุรกิจโรงแรมให้สอดคล้องกับวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และสำหรับร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. นั้น

มีความเห็นว่าอาจจะปฏิบัติได้ยากกว่าพระราชบัญญัติปัจจุบัน เนื่องจากมีความซ้ำซ้อนกับกฎหมายลำดับรองและอาจเกิดความเข้าใจได้ยากในทางปฏิบัติ รวมทั้งข้อกำหนดกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารและกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ นอกจากนี้ อาจเป็นภาระต่อผู้ประกอบการ

3) การจัดประชุมสัมมนารับฟังความคิดเห็น

(1) ควรมีการแยกประเภทตามรูปแบบสถานที่ที่มีความชัดเจน เช่น บ้านหรือโฮมสเตย์ที่มีจำนวนห้องไม่เกิน 4 ยูนิต/ห้องรูปแบบหนึ่ง และคอนโดมิเนียมที่มีห้องมากกว่า 4 ห้องขึ้นไปอีกรูปแบบหนึ่ง (จังหวัดเพชรบูรณ์)

(2) ต้องแยกวัตถุประสงค์การขายคอนโดเพื่ออยู่อาศัยออกจากธุรกิจปล่อยเช่าระยะสั้นอย่างชัดเจน และไม่ควรรวมคอนโดมิเนียมในสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เนื่องจากมีผลกระทบต่อภาคสังคม ความปลอดภัย และเศรษฐกิจการท่องเที่ยว อย่างไรก็ตาม หากเป็นการประกอบสถานที่พักในบ้านส่วนตัวที่อยู่นอกโครงการหมู่บ้านหรือคอนโดมิเนียม อาจไม่มีปัญหาในทางปฏิบัติ (จังหวัดเลย)

(3) เพื่อให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินธุรกิจได้ง่ายขึ้น ตามแต่ละประเภทที่ได้รับไว้ในกฎหมาย

(4) ปัญหาพื้นที่ความรับผิดชอบของภาครัฐแต่ละหน่วยงาน เช่น กรมธนารักษ์ อบจ. เทศบาล อบต. มีการเก็บค่าธรรมเนียม/ค่าบริการที่ทับซ้อนกัน จึงควรปรึกษาหารือ รับฟังความคิดเห็น และทำงานแบบบูรณาการร่วมกัน (จังหวัดเลย)

(5) ภาครัฐสามารถกำกับดูแลได้อย่างครอบคลุมมากขึ้น (จังหวัดเพชรบูรณ์)

(6) การจัดแจ้งใบต่าง ๆ ยังไม่มีความชัดเจน (จังหวัดเพชรบูรณ์)

ข้อสังเกต ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

1) สำนักงานตำรวจแห่งชาติ

- ควรมีกฎกำกับดูแลแบบยืดหยุ่น เช่น การขึ้นทะเบียนแบบง่ายสำหรับที่พักรายย่อย พร้อมสนับสนุนให้ใช้ระบบดิจิทัลในการอนุญาตเพื่อลดขั้นตอน ลดค่าใช้จ่าย และสามารถตรวจสอบได้ง่าย และควรเพิ่มมาตรการส่งเสริมการท่องเที่ยวชุมชน เช่น โฮมสเตย์ และที่พักเชิงนิเวศให้มีมาตรฐานและไม่ซับซ้อนมากเกินไป ทั้งนี้ เห็นควรจัดทำคู่มือแนวทางปฏิบัติแก่ผู้ประกอบการรายย่อย

2) สำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

- เห็นควรปรับแก้ข้อความในมาตรา 6 จากเดิม “ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม...” เป็น “เลขาธิการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม...” นอกจากนี้ ปัจจุบันมีหลายหน่วยงานเสนอความเห็นให้มีการแก้ไขปรับปรุงร่างพระราชบัญญัติโรงแรม เช่น สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา และกรมการปกครอง จึงเห็นควรบูรณาการร่างพระราชบัญญัติทุกฉบับไว้ด้วยกัน

3) การจัดประชุมสัมมนารับฟังความคิดเห็น

(3.1) ควรแยกพระราชบัญญัติ ออกเป็น 2 ฉบับ คือ พระราชบัญญัติโรงแรมกับพระราชบัญญัติสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เพื่อให้มีความชัดเจนและเหมาะสมกับลักษณะของกิจการแต่ละประเภทที่แตกต่างกัน อีกทั้งตามมาตรา 30 ของร่างพระราชบัญญัติฯ ที่กำหนดคุณสมบัติของผู้จัดการโรงแรม ควรเปิดโอกาสให้เจ้าของกิจการสามารถเป็นผู้จัดการโรงแรมได้ เพื่อลดภาระและสร้างความยืดหยุ่นในการบริหารงาน (จังหวัดเลย)

(3.2) การบังคับใช้กฎหมายควรมีความชัดเจน และ ควรคำนึงถึงบริบทของแต่ละพื้นที่ที่มีความแตกต่างกัน เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและปฏิบัติได้จริงในทางปฏิบัติ และควรมีการแก้ไขปัญหาที่พักที่ไม่เป็นไปตามแบบก่อสร้างที่ขออนุญาต ซึ่งถือเป็นประเด็นสำคัญที่ต้องได้รับการกำกับดูแลอย่างเคร่งครัด (จังหวัดเพชรบูรณ์)

(3.3) ทั้งโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ควรกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยให้มีมาตรฐานที่สามารถยอมรับได้ในระดับสากล เพื่อยกระดับความเชื่อมั่นด้านความปลอดภัยและคุณภาพของการท่องเที่ยว และการจัดเก็บภาษีและค่าบริการอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการ อาจมีอัตราที่แพงเกินไป ซึ่งอาจเป็นภาระต่อผู้ประกอบการ ควรมีการพิจารณาทบทวนอัตราที่เหมาะสมต่อไป (จังหวัดเพชรบูรณ์)

ส่วนที่ 3 รายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างพระราชบัญญัตินี้

1. ความเป็นมา สภาพปัญหา ความจำเป็นที่จะต้องตรากฎหมาย

พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เป็นกฎหมายที่มีผลบังคับใช้มาเป็นเวลานานกว่า 20 ปี โดยมีบทบาทสำคัญในการกำกับดูแลกิจการโรงแรมให้เป็นไปตามมาตรฐานด้านความปลอดภัย สุขอนามัย และการบริการ และปัจจุบันรูปแบบการให้บริการสถานที่พักมีความหลากหลายมากขึ้นกว่ารูปแบบโรงแรมตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 รวมถึงบริบทของภาคการท่องเที่ยวในปัจจุบันได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากทั้งในด้านรูปแบบ พฤติกรรม และความต้องการของนักท่องเที่ยว ซึ่งส่งผลให้กรอบการบังคับใช้ของกฎหมายดังกล่าวไม่สามารถรองรับสภาพการณ์ใหม่ได้อย่างเพียงพอ ประกอบกับในช่วงทศวรรษที่ผ่านมาการท่องเที่ยวของประเทศไทยได้เปลี่ยนผ่านจากลักษณะการท่องเที่ยวแบบมวลชนไปสู่การท่องเที่ยวเฉพาะที่มีความหลากหลายและซับซ้อนมากขึ้น ซึ่งนักท่องเที่ยวมักออกแบบเส้นทางและกิจกรรมด้วยตนเองตามความสนใจเฉพาะตัว นอกจากนี้ยังเกิดรูปแบบการท่องเที่ยวที่ตอบสนองต่อความต้องการเฉพาะ เช่น การท่องเที่ยวเชิงสุขภาพและการแพทย์ การท่องเที่ยวเชิงกีฬา ซึ่งต่างจากแนวโน้มเดิมที่มุ่งเน้นการพักผ่อนระยะสั้นหรือการเดินทางเป็นหมู่คณะ ซึ่งปัญหาสอดคล้องกับการเปิดให้มีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้องและประชาชนทั่วไปของร่างพระราชบัญญัติสถานที่พักแรม พ.ศ. เพื่อใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา¹

ความเปลี่ยนแปลงดังกล่าวส่งผลโดยตรงต่อรูปแบบของสถานที่พักแรมและการให้บริการที่พัก โดยมีการเกิดขึ้นของธุรกิจใหม่ทั้งแบบที่เคลื่อนที่ไม่ได้และแบบเคลื่อนที่ได้ เช่น โฮมสเตย์ เกสต์เฮาส์ โฮสเทล ลานกางเต็นท์ บ้านต้นไม้ เรือนแพ และการให้บริการแบบบูทีคโฮเทล ซึ่งเน้นความเป็นเอกลักษณ์และประสบการณ์เฉพาะตัวของผู้เข้าพัก รวมทั้งธุรกิจลักษณะเศรษฐกิจแบ่งปัน เช่น การให้เช่าที่พักผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ (Online Travel Agency-OTA, Airbnb, Mr & Mrs Smith, Hostelworld, HomeToGo) ซึ่งไม่ได้อยู่ภายใต้การควบคุมตามกฎหมายโรงแรมเดิม ส่งผลให้ผู้ประกอบการรายย่อยจำนวนมากดำเนินกิจการโดยไม่มีใบอนุญาตและไม่สามารถเข้าถึงมาตรฐานด้านความปลอดภัย สุขอนามัย หรือสิ่งแวดล้อมที่กำหนดไว้ อีกทั้งกระแสการท่องเที่ยวร่วมสมัยยังเน้นความรับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม (responsible tourism) โดยคำนึงถึงผลกระทบต่อชุมชนท้องถิ่นและวัฒนธรรม การขาดกฎหมายที่ยืดหยุ่นและครอบคลุมรูปแบบธุรกิจที่พักสมัยใหม่ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 จึงไม่เพียงพอแต่สร้างอุปสรรคต่อผู้ประกอบการรายย่อย หากแต่ยังทำให้รัฐไม่สามารถกำหนดมาตรการส่งเสริมและควบคุมผลกระทบทางสังคมและสิ่งแวดล้อมได้อย่างมีประสิทธิภาพ

นอกจากนี้ ขั้นตอนการขออนุญาตตามกฎหมายปัจจุบันยังมีความซับซ้อน ต้องติดต่อหลายหน่วยงาน ทำให้เกิดภาระด้านเวลาและค่าใช้จ่ายแก่ผู้ประกอบการ โดยเฉพาะรายเล็กในพื้นที่ชนบทหรือชุมชนท่องเที่ยว ซึ่งมีทรัพยากรจำกัดและขาดความรู้ความเข้าใจด้านกฎหมาย ส่งผลให้มีผู้ประกอบการจำนวนมากเลือกหลีกเลี่ยงระบบการอนุญาต ทำให้ภาครัฐสูญเสียรายได้จากค่าธรรมเนียมและภาษี รวมถึงไม่สามารถจัดเก็บข้อมูลที่ที่พักที่แท้จริงได้ครบถ้วน

¹ คณะอนุกรรมการศึกษาแนวทางการปรับปรุงมาตรการเกี่ยวกับการกำกับดูแลและส่งเสริมการประกอบธุรกิจท่องเที่ยว ภายใต้คณะกรรมการพัฒนากฎหมาย สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา (จัดให้มีการรับฟังความคิดเห็นจากผู้เกี่ยวข้องและประชาชนทั่วไปเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติสถานที่พักแรม พ.ศ. เพื่อใช้บังคับแทนพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547)

ดังนั้น สาเหตุหลักของปัญหานี้จึงเกิดจากความไม่สอดคล้องของกฎหมายเดิมกับสภาพเศรษฐกิจและสังคมปัจจุบัน รวมถึงโครงสร้างการบริหารจัดการที่ยังไม่เอื้อต่อการบูรณาการและการกำกับดูแลอย่างมีประสิทธิภาพ ขณะที่ผลกระทบของปัญหา ได้แก่

- (1) การดำเนินกิจการที่พิกจำนวนมากอยู่นอกระบบกฎหมาย
- (2) ความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของนักท่องเที่ยวและสิ่งแวดล้อมในพื้นที่ท่องเที่ยว
- (3) การสูญเสียรายได้ของรัฐจากการจัดเก็บภาษีและค่าธรรมเนียม และ
- (4) การขาดความเท่าเทียมในการแข่งขันระหว่างผู้ประกอบการที่อยู่ในระบบกับนอกระบบ

ด้วยเหตุนี้ เพื่อส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อยของสถานที่พักอื่นที่ไม่เป็นโรงแรม ให้ประกอบกิจการอย่างมีมาตรฐาน สามารถดำเนินกิจการอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และส่งเสริมให้เกิดมาตรการความปลอดภัยของสถานที่พัก ทั้งเพื่อเป็นการสร้างรากฐานทางเศรษฐกิจจากผู้ประกอบการรายย่อย และส่งเสริมการจ้างงานหรือการประกอบธุรกิจระดับท้องถิ่น รัฐจึงมีความจำเป็นต้องแทรกแซงโดยการปรับปรุงกฎหมายโรงแรมให้มีความยืดหยุ่นและทันสมัย ให้สามารถรองรับรูปแบบธุรกิจที่พักที่หลากหลาย ควบคู่กับการส่งเสริมเศรษฐกิจฐานรากและการท่องเที่ยวที่รับผิดชอบต่อสังคมและสิ่งแวดล้อม อันจะนำไปสู่การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทยอย่างยั่งยืนในระยะยาวต่อไป

2. ความสอดคล้องของร่างพระราชบัญญัติ

☒ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสอดคล้องกับหลักการพื้นฐานด้านสิทธิและเสรีภาพในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ดังนี้

มาตรา 33 “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในเคหสถาน

การเข้าไปในเคหสถานโดยปราศจากความยินยอมของผู้ครอบครอง หรือการค้นเคหสถานหรือที่รโหฐานจะกระทำมิได้ เว้นแต่มีคำสั่งหรือหมายของศาลหรือมีเหตุอย่างอื่นตามที่กฎหมายบัญญัติ”

มาตรา 32 “บุคคลย่อมมีสิทธิในความเป็นอยู่ส่วนตัวเกียรติยศชื่อเสียงและครอบครัว การกระทำความผิดเป็นการละเมิดหรือกระทบต่อสิทธิของบุคคลตามวรรคหนึ่งหรือการนำข้อมูลส่วนบุคคลไปใช้ประโยชน์ไม่ว่าในทางใดๆ จะกระทำมิได้”

มาตรา 40 “บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ

การจำกัดเสรีภาพตามวรรคหนึ่งจะกระทำมิได้ เว้นแต่โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรักษาความมั่นคงหรือเศรษฐกิจของประเทศ การแข่งขันอย่างเป็นธรรม การป้องกันหรือจัดการกีดกันหรือการผูกขาด การคุ้มครองผู้บริโภค

การจัดระเบียบการประกอบอาชีพเพียงเท่าที่จำเป็น หรือเพื่อประโยชน์สาธารณะอย่างอื่น

การตรากฎหมายเพื่อจัดระเบียบการประกอบอาชีพตามวรรคสอง ต้องไม่มีลักษณะเป็นการเลือกปฏิบัติหรือก้าวก่ายการจัดการศึกษาของสถาบันการศึกษา”

มาตรา 43 “บุคคลและชุมชนย่อมมีสิทธิ

(1) อนุรักษ์ พื้นฟู หรือส่งเสริมภูมิปัญญา ศิลปะ วัฒนธรรม ขนบธรรมเนียม และจารีตประเพณีอันดีงามทั้งของท้องถิ่นและของชาติ

(2) จัดการ บำรุงรักษา และใช้ประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ สิ่งแวดล้อม และความหลากหลายทางชีวภาพอย่างสมดุลและยั่งยืนตามวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ

(3) เข้าซื้อกันเพื่อเสนอแนะต่อหน่วยงานของรัฐให้ดำเนินการใดอันจะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนหรือชุมชน หรือลดเว้นการดำเนินการใดอันจะกระทบต่อความเป็นอยู่อย่างสงบสุขของประชาชนหรือชุมชน และได้รับแจ้งผลการพิจารณาโดยรวดเร็ว ทั้งนี้ หน่วยงานของรัฐต้องพิจารณาข้อเสนอแนะนั้นโดยให้ประชาชนที่เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการพิจารณาด้วยตามวิธีการที่กฎหมายบัญญัติ

(4) จัดให้มีระบบสวัสดิการของชุมชน

สิทธิของบุคคลและชุมชนตามวรรคหนึ่ง หมายความว่ารวมถึงสิทธิที่จะร่วมกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือรัฐในการดำเนินการดังกล่าวด้วย”²

² ข้อสังเกต

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. นอกจากจะมีความสอดคล้องกับหลักการพื้นฐานด้านสิทธิและเสรีภาพในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแล้ว ขณะเดียวกันก็มีการจำกัดสิทธิและเสรีภาพบางประการซึ่งเป็นไปตามหลักการที่กำหนดไว้ในมาตรา 26 ของรัฐธรรมนูญฉบับเดียวกันนี้ด้วย กล่าวคือ การจำกัดสิทธิและเสรีภาพจะกระทำได้เพียงเท่าที่จำเป็น และต้องไม่กระทบกระเทือนสาระสำคัญแห่งสิทธิและเสรีภาพนั้นด้วย ดังนั้น จึงมีข้อสังเกตที่เกี่ยวข้อง 2 ประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่ 1 เรื่อง สิทธิและเสรีภาพที่เกี่ยวข้องในเชิงบวก ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินี้มีเจตนารมณ์ในการส่งเสริมสิทธิและเสรีภาพของประชาชนตามมาตราที่เกี่ยวข้อง เช่น

มาตรา 33 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในเคหสถาน สอดคล้องในหลักการโดยเฉพาะการคุ้มครองสิทธิของเจ้าของที่พักอาศัย อย่างไรก็ตาม หากมีการเปิดช่องให้ห้องชุดหรือคอนโดมิเนียม บ้านที่ตั้งอยู่ในที่ชุมชน หมู่บ้านจัดสรร ทาวน์โฮม และทาวน์เฮ้าส์ เป็นที่พักชั่วคราว อาจเกิดประเด็นการละเมิดเสรีภาพในเคหสถานของเจ้าของร่วมรายอื่น และหากการดำเนินธุรกิจนั้นรบกวนความเป็นอยู่ส่วนตัว และความสงบสุข สอดคล้องกับผลการรับฟังความคิดเห็นผ่านเว็บไซต์ส่วนใหญ่ที่เห็นว่า “กระทบผู้อยู่อาศัยคนไทย” และ “เป็นการละเมิดสิทธิของผู้พักอาศัย...”

มาตรา 32 สิทธิในข้อมูลส่วนบุคคล โดยภาครัฐจะต้องดำเนินการอย่างระมัดระวังในการเก็บรวบรวมข้อมูลผู้เข้าพักและผู้ประกอบการ โดยจะต้องนำไปใช้ในทางที่มีขอบ

มาตรา 40 บุคคลย่อมมีเสรีภาพในการประกอบอาชีพ ร่างพระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์ในการเปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการรายย่อยสามารถประกอบธุรกิจที่พักที่เป็นโรงแรมได้อย่างถูกกฎหมาย ซึ่งเป็นการขยายเสรีภาพในการประกอบอาชีพให้ครอบคลุมและสอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน

มาตรา 43 สิทธิในการรวมกันเป็นชุมชนหรือจัดตั้งองค์กร ซึ่งหากผู้ประกอบการรายย่อยรวมกลุ่มกันจัดตั้งสมาคมหรือชมรมที่พักในท้องถิ่น เพื่อกำหนดมาตรฐานและส่งเสริมกิจการของตน ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมเศรษฐกิจฐานรากได้

2) สิทธิและเสรีภาพที่เกี่ยวข้องในการจำกัดสิทธิ (เชิงลบ) ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดหน้าที่และภาระให้แก่ผู้ประกอบการ ซึ่งเป็นการจำกัดสิทธิบางประการ โดยอ้างอิงอำนาจรัฐในการกำกับดูแลเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยสาธารณะ เช่น

มาตรา 26 ถือเป็นหลักความได้สัดส่วน คือ มาตรการจำกัดสิทธิต้องไม่เกินความจำเป็น โดยร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดให้ผู้ประกอบการที่พักรายย่อยต้องปฏิบัติตามมาตรฐานที่เข้มงวดเกินความจำเป็นเช่นเดียวกับโรงแรมขนาดใหญ่ จะถือเป็นการจำกัดเสรีภาพในการประกอบอาชีพที่ไม่เป็นไปตามหลักความได้สัดส่วน ซึ่งสอดคล้องกับผลการรับฟังความคิดเห็นที่เห็นว่า “เป็นภาระเกินสมควร” ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัตินี้ต้องกำหนดมาตรฐานที่ยืดหยุ่นและเหมาะสมกับขนาดกิจการ

มาตรา 29 สิทธิในทรัพย์สินและเสรีภาพในการใช้ทรัพย์สิน ซึ่งการกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องลงทุนปรับปรุงทรัพย์สินเพื่อให้เป็นไปตามมาตรฐานความปลอดภัยที่รัฐกำหนด ถือเป็นการจำกัดเสรีภาพในการใช้ทรัพย์สิน แต่มีความชอบธรรมหากมีวัตถุประสงค์เพื่อรักษาความปลอดภัยสาธารณะ และสุขภาพ

มาตรา 32 เสรีภาพในชีวิตและร่างกาย โดยร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เข้ามาจำกัดสิทธิเพื่อส่งเสริมมาตราอื่น โดยการกำหนดให้ที่พักทุกประเภทต้องมีมาตรการความปลอดภัย เช่น ทางหนีไฟ อุปกรณ์ดับเพลิง ซึ่งเป็นมาตรการสำคัญในการปกป้องชีวิตและร่างกายของผู้เข้าพักและผู้อยู่อาศัยในพื้นที่ใกล้เคียง

นอกจากนี้ ประเด็นที่อาจจะขัดหรือแย้งกับหลักการตามรัฐธรรมนูญ คือสิทธิในความสงบสุขในการอยู่อาศัยของเจ้าของร่วมอาคารชุดบ้านที่ตั้งอยู่ในที่ชุมชน หมู่บ้านจัดสรร ทาวน์โฮม และทาวน์เฮ้าส์ ซึ่งอาจถือเป็นการกระทบต่อสิทธิของบุคคลที่สาม หากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้อนุญาตให้ห้องชุดในอาคารชุด บ้านที่ตั้งอยู่ในที่ชุมชน หมู่บ้านจัดสรร ทาวน์โฮม และทาวน์เฮ้าส์ สามารถประกอบธุรกิจที่พักระยะสั้นได้โดยที่ไม่ได้รับความเห็นชอบอย่างชัดแจ้งจากเจ้าของร่วมส่วนใหญ่หรือนิติบุคคลอาคารชุดดังกล่าว โดยอาจถูกมองว่าเป็นการละเมิดสิทธิและเสรีภาพของเจ้าของร่วมรายอื่นในการใช้ชีวิตอย่างสงบสุขและปลอดภัยในเคหสถานของตนเอง ซึ่งถือเป็นสาระสำคัญของสิทธิที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้ รวมถึงหลักความเสมอภาคตามมาตรา 39/5 หากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีการกำหนดเงื่อนไขการอนุญาตให้ประกอบกิจการ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” โดยสงวนไว้เฉพาะคนไทยเท่านั้น มาตรการนี้จะต้องได้รับการพิจารณาอย่างรอบคอบว่าเป็นการเลือกปฏิบัติที่สามารถอธิบายได้อย่างมีเหตุผลตามกฎหมายหรือไม่ หากวัตถุประสงค์คือเพื่อปกป้องเศรษฐกิจฐานรากของคนไทยและป้องกันการใช้นอมนิวกิจการมีความชอบธรรม

ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ เมื่อพิจารณาจากเจตนารมณ์แล้วจะเห็นได้ว่าเป็นการขยายสิทธิในการประกอบอาชีพให้กับประชาชนที่สอดคล้องกับเศรษฐกิจยุคใหม่ แต่ต้องมั่นใจว่าการจำกัดสิทธิที่ตามมานั้นเป็นไปตามหลักความได้สัดส่วนและมีกลไกที่เข้มแข็งเพียงพอ

☑ **แผนยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี (พ.ศ. 2561 - 2580)**

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสอดคล้องกับวิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี และเป้าหมายหลักในประเด็นเกี่ยวกับสร้างความหลากหลายด้านการท่องเที่ยว³ ยุทธศาสตร์ที่ 2

“ยุทธศาสตร์ด้านการสร้างความสามารถในการแข่งขัน เพื่อให้ประเทศไทยสามารถพัฒนาไปสู่การเป็นประเทศพัฒนาแล้ว ซึ่งจำเป็นต้องยกระดับผลผลิตทางการผลิตและการใช้นวัตกรรมในการเพิ่มความสามารถในการแข่งขันและการพัฒนาอย่างยั่งยืน ทั้งในสาขาอุตสาหกรรม เกษตรและบริการ การสร้างความมั่นคงและปลอดภัยด้านอาหาร การเพิ่มขีดความสามารถทางการค้าและการเป็นผู้ประกอบการ รวมทั้งการพัฒนาฐานเศรษฐกิจแห่งอนาคต ทั้งนี้ ภายใต้กรอบการปฏิรูปและพัฒนาปัจจัยเชิงยุทธศาสตร์ทุกด้าน อันได้แก่ โครงสร้างพื้นฐานและระบบโลจิสติกส์ วิทยาศาสตร์ เทคโนโลยีและนวัตกรรมการพัฒนาทุนมนุษย์ และการบริหารจัดการทั้งในภาครัฐและภาคธุรกิจเอกชน กรอบแนวทางที่ต้องให้ความสำคัญ อาทิ

- ภาคบริการ โดยขยายฐานการบริการให้มีความหลากหลาย มีความเป็นเลิศและเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อม โดยการยกระดับบริการที่เป็นฐานรายได้เดิม เช่น การท่องเที่ยว และพัฒนาให้ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการให้บริการสุขภาพ ธุรกิจบริการด้านการเงิน และธุรกิจบริการที่มีศักยภาพอื่น ๆ เป็นต้น”

ในการคุ้มครองสิทธิในชีวิต ร่างกาย และความสงบสุขของผู้อยู่อาศัย โดยเฉพาะในพื้นที่พักอาศัยส่วนรวมอย่างอาคารชุดหรือคอนโดมิเนียม บ้านที่ตั้งอยู่ในชุมชน หมู่บ้านจัดสรร ทาวน์โฮม และทาวน์เฮ้าส์ หรือที่เรียกชื่ออย่างอื่นซึ่งจัดอยู่ในความหมายของคำว่า “ที่พักอาศัย” ด้วย

³ ร่างพระราชบัญญัตินี้ ได้กำหนดนิยามสถานที่พักใหม่ เช่น “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” “โฮสเทล” “เกสท์เฮ้าส์” และ “โฮมสเตย์” เป็นการขยายนิยามและการรับรองรูปแบบที่พักที่ไม่ใช่โรงแรม ทำให้เกิดความหลากหลายของสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวอย่างถูกกฎหมาย ซึ่งเป็นรากฐานสำคัญการดึงดูดนักท่องเที่ยวกลุ่มใหม่ ๆ ในการเพิ่มสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสูง ทั้งนี้ ได้กำหนดเกี่ยวกับการนำธุรกิจเข้าสู่ระบบและกำหนดมาตรฐานความปลอดภัย สุขลักษณะ และการบริการขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นการยกระดับมาตรฐานของที่พักทุกรูปแบบโดยรวม สร้างความเชื่อมั่นในด้านความปลอดภัย เป็นประเด็นที่ประชาชนและนักท่องเที่ยวให้ความสำคัญสูงสุด ส่งผลดีต่อภาพลักษณ์ของประเทศในการเป็น จุดหมายปลายทางระดับโลก และดึงดูดนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสูง

ส่วนประเด็นที่ว่า “**มุ่งพัฒนาธุรกิจด้านการท่องเที่ยวให้มีมูลค่าสูง**” ในร่างพระราชบัญญัติฯ ได้กำหนดเกี่ยวกับการสนับสนุนโฮมสเตย์และที่พักรายย่อย ที่ใช้ประโยชน์จากอัตลักษณ์และวัฒนธรรมไทยและภูมิปัญญาท้องถิ่นนั้น ถือว่าเป็นกลไกสำคัญในการส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อยให้สามารถนำบ้านทรัพย์สินที่มีเอกลักษณ์ท้องถิ่นมาสร้างมูลค่าเพิ่มในภาคบริการการท่องเที่ยว ซึ่งสอดคล้องกับผลการรับฟังความคิดเห็นที่เห็นว่าการเข้าพักลักษณะนี้ช่วยให้ผู้เข้าพักได้ใกล้ชิดกับความเป็นไทยตามท้องถิ่นและส่งเสริม Soft Power รวมถึงประเด็นพัฒนาตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ความมั่นคง ยั่งยืน ซึ่งในร่างพระราชบัญญัติฯ ได้กำหนดเกี่ยวกับการสร้างรากฐานทางเศรษฐกิจจากผู้ประกอบการรายย่อย เป็นการเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปและผู้ประกอบการขนาดเล็กสามารถประกอบอาชีพด้านที่พักได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ถือเป็นการกระจายรายได้ และสร้างความเข้มแข็งทางเศรษฐกิจในระดับท้องถิ่น อันนำไปสู่ความ มั่งคั่งและยั่งยืนทางเศรษฐกิจของประเทศ

ทั้งนี้ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ถือเป็นเครื่องมือทางกฎหมายที่จำเป็นและมีความสอดคล้องอย่างยิ่งกับทิศทางของยุทธศาสตร์ชาติในการปฏิรูปภาคการท่องเที่ยวให้ทันสมัยและแข่งขันได้ในระดับโลก อย่างไรก็ตาม เพื่อให้การดำเนินการเป็นไปตามยุทธศาสตร์ชาติอย่างสมบูรณ์ ควรมีการดำเนินการเพิ่มเติมเกี่ยวกับการสร้างความสมดุลระหว่างการส่งเสริมและการกำกับดูแล เพราะในขณะที่กฎหมายมุ่งส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อย แต่ต้องไม่ละเลยความกังวลด้านสังคมและความปลอดภัยของผู้อยู่อาศัยเดิม โดยเฉพาะในประเด็นอาคารชุดหรือคอนโดมิเนียม รัฐควรออกกฎหมายลำดับรองที่กำหนดข้อยกเว้นหรือเงื่อนไขที่เข้มงวดให้ชัดเจน เพื่อให้การแทรกแซงของรัฐเป็นไปตามหลักความได้สัดส่วนและรักษาสีในการอยู่อาศัยอย่างสงบสุขของประชาชน ต่อมาคือการใช้ประโยชน์จากข้อมูลท้องถิ่น ซึ่งรัฐควรใช้โอกาสนี้ในการพัฒนาระบบการจัดเก็บและฐานข้อมูลของสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เพื่อเก็บข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเชิงพื้นที่ และใช้ภูมิปัญญาท้องถิ่นในการสร้างมาตรฐานของที่พักเฉพาะกลุ่ม เช่น มาตรฐานโฮมสเตย์เชิงวัฒนธรรม ตามที่ยุทธศาสตร์ชาติกำหนดไว้ รวมถึงการนำธุรกิจเข้าสู่ระบบภาษีอย่างยั่งยืน โดยรัฐควรออกแบบระบบภาษีและค่าธรรมเนียมที่เหมาะสมและไม่สร้างภาระเกินควรแก่ผู้ประกอบการรายย่อยตามที่ผู้ให้ความเห็นเสนอจากผลการรับฟัง เพื่อให้ผู้ประกอบการเต็มใจเข้าระบบ ซึ่งจะนำไปสู่การเพิ่มรายได้ของประเทศอย่างยั่งยืนในที่สุด

☑ **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสาม (พ.ศ. 2566 - 2570)**

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความสอดคล้องโดยตรงกับ “หมุดหมายที่ 2 ไทยเป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืน เชื่อมโยงกับยุทธศาสตร์ชาติด้านการสร้างขีดความสามารถในการแข่งขัน ที่มุ่งเน้นการสร้างหลากหลายด้านการท่องเที่ยวรักษาการเป็นจุดหมายปลายทางที่สำคัญของการท่องเที่ยวระดับโลกที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวทุกระดับ และเพิ่มสัดส่วนของนักท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสูง อีกทั้งยังเชื่อมโยงกับเป้าหมายหลักของแผนพัฒนาฯ ฉบับที่ ๑๓ ใน ๔ เป้าหมายได้แก่ เป้าหมายที่ ๑) การปรับโครงสร้างภาคการผลิตและบริการสู่เศรษฐกิจฐานนวัตกรรม โดยยกระดับให้ภาคการท่องเที่ยวมีขีดความสามารถในการแข่งขันที่สูงขึ้น และส่งเสริมให้ผู้ประกอบการรายย่อยและชุมชนสามารถเชื่อมโยงกับห่วงโซ่มูลค่าได้ เป้าหมายที่ ๒) การพัฒนาคนสำหรับโลกยุคใหม่ เป้าหมายที่ ๓) การมุ่งสู่สังคมแห่งโอกาสและความเป็นธรรม และ เป้าหมายที่ ๔) การเปลี่ยนผ่านการผลิตและบริการไปสู่ความยั่งยืนโดยให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการทรัพยากรอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน⁴

กลยุทธ์ที่ ๕ การปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบ และขั้นตอนที่ล้าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อสร้างแรงจูงใจให้เกิดการพัฒนาไปสู่การท่องเที่ยวที่มีคุณภาพและยั่งยืน

กลยุทธ์ย่อยที่ ๕.๑ ปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบด้านงบประมาณ และการจัดซื้อจัดจ้างภาครัฐให้เอื้อต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของภาคเอกชนในการลงทุนและพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวร่วมกับชุมชนและภาครัฐตลอดจนสนับสนุนให้ภาครัฐสามารถจัดซื้อจัดจ้างสินค้าและบริการจากท้องถิ่นที่ได้รับมาตรฐานด้านสิ่งแวดล้อมความปลอดภัย และสุขอนามัยได้ และสนับสนุนให้มีการจัดทำระบบติดตาม การดำเนินการพัฒนาชุมชนของหน่วยงานทุกภาคส่วน ทั้งภาครัฐ ภาคเอกชน สถาบันการศึกษา และภาคประชาสังคม เพื่อลดความซ้ำซ้อนก่อให้เกิดประสิทธิภาพ และมีความต่อเนื่องในการพัฒนา

กลยุทธ์ย่อยที่ ๕.๒ ปรับปรุงข้อจำกัดของกฎหมาย ลดขั้นตอนที่ล้าสมัยและเป็นอุปสรรคต่อการทำธุรกิจและการขอใบอนุญาตของสถานประกอบการด้านการท่องเที่ยว โดยใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยี โดยเฉพาะที่พักรวมและธุรกิจอื่นที่เกี่ยวข้อง โดยให้มีความครอบคลุมถึงธุรกิจรายย่อย มีขั้นตอนที่ง่าย สะดวก เอื้ออำนวยและสร้างแรงจูงใจให้ผู้ประกอบการรายย่อยเข้าสู่กรอบกฎหมายและฐานข้อมูลภาครัฐได้รวดเร็ว

⁴ **แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบสาม (พ.ศ. 2566 - 2570)** มีความสอดคล้องกับร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ อย่างไรก็ตาม ขอยกตัวอย่างประกอบ ดังนี้

เป้าหมายที่ 1 เป็นรายได้จากการท่องเที่ยวเติบโตและเป็นปัจจัยสำคัญในการขับเคลื่อนเศรษฐกิจ โดยร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีการนำธุรกิจนอกระบบเข้าสู่ระบบ ด้วยการสร้างนิยามใหม่ประกอบด้วย “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” และกำหนดระบบจดทะเบียนหรืออนุญาตสำหรับเพิ่มขึ้นสำหรับโฮมสเตย์ รวมถึงการให้เข้าที่พักผ่านแพลตฟอร์มออนไลน์ด้วย (Online Travel Agency-OTA, Airbnb, Mr & Mrs Smith, Hostelworld, HomeToGo) เป็นการปรับปรุงกลไกทางกฎหมายเพื่อขยายฐานเศรษฐกิจ และสร้างความมั่นคงด้านรายได้จากการท่องเที่ยว โดยทำให้ธุรกิจที่เดิมอยู่นอกระบบสามารถดำเนินการได้อย่างถูกต้อง และช่วยให้รัฐสามารถจัดเก็บภาษีและรายได้เข้าระบบได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เป้าหมายที่ 2 เป็นการยกระดับมาตรฐานการท่องเที่ยว และการบริการให้เป็นที่ยอมรับในระดับสากล โดยร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ในมาตรา 13 และมาตรา 34 ถึงมาตรา 39/8 ได้กำหนดมาตรฐานความปลอดภัยและสุขลักษณะด้วยการบังคับใช้**มาตรฐานขั้นต่ำ** สำหรับที่พักทุกประเภท รวมถึงที่พักรายย่อยที่ต้องการจดทะเบียน เป็นการปรับปรุงเพื่อลดความเสี่ยงด้านความปลอดภัยและสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักท่องเที่ยวทั่วโลก ซึ่งเป็นประเด็นที่ผลการรับฟังความคิดเห็นให้ความสำคัญ ทำให้สินค้าบริการการท่องเที่ยวของไทยมี “คุณภาพ” ตามเป้าหมายของแผนฯ 13

เป้าหมายที่ 3 และเป้าหมายที่ 4 เน้นการกระจายรายได้และสร้างโอกาสจากการท่องเที่ยวไปสู่ท้องถิ่นและชุมชน โดยมาตรา 39/5 ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้มีการส่งเสริมผู้ประกอบการรายย่อยด้วยการเปิดช่องทางให้ประชาชนทั่วไปโดยเฉพาะโฮมสเตย์ โฮมสแตย์ เกสต์เฮาส์ โฮสเทล รวมถึงลานกางเต็นท์ บ้านต้นไม้ เรือนแพ เป็นต้น สามารถประกอบกิจการที่พักได้อย่างถูกกฎหมาย และ**ลดภาระ**ในการเข้าสู่ระบบ เป็นการปรับปรุงที่ตอบโจทย์การสร้างคามมั่นคงอย่างทั่วถึง โดยใช้ศักยภาพของคนในชุมชนและอัตลักษณ์ท้องถิ่นในการสร้างมูลค่าเพิ่มด้านการบริการ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดเศรษฐกิจพอเพียงที่เน้นการเติบโตจากฐานราก

มากขึ้น เพื่อให้ธุรกิจรายย่อยสามารถเชื่อมโยงกับการท่องเที่ยวที่มีคุณภาพได้ ตลอดจนบังคับใช้แนวปฏิบัติหรือกฎหมายที่เกี่ยวข้องอย่างเคร่งครัด มีประสิทธิภาพ และเท่าเทียม นอกจากนี้ ควรมีการปรับปรุงกฎหมายเพื่อจูงใจให้สถานประกอบการมีความใส่ใจและรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อมมากขึ้น

กลยุทธ์ย่อยที่ ๕.๓ ปรับปรุงกฎหมาย/กฎระเบียบที่เป็นอุปสรรคต่อเทคโนโลยีด้านการท่องเที่ยว โดยเฉพาะตัวแทนจำหน่ายการท่องเที่ยวออนไลน์ ที่ครอบคลุมถึงเศรษฐกิจแบ่งปันบนแพลตฟอร์ม ให้มีการปฏิบัติถูกต้องตามกฎหมาย สะดวก ปลอดภัยต่อนักท่องเที่ยวและชุมชนรอบข้าง และเอื้อต่อการพัฒนาต่อยอดในอนาคต...”

☑ แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 - 2570)

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ถือเป็นกลไกสำคัญในการขับเคลื่อนแผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติ ฉบับที่ 3 โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุทธศาสตร์ที่มุ่งเน้นการสร้างเชื่อมั่นและความยั่งยืน

ยุทธศาสตร์ที่ 1 “เสริมสร้างความเข้มแข็งและภูมิคุ้มกันของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย (Resilient Tourism) การสร้างความเข้มแข็งของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวไทย เพื่อให้ภาคการผลิตในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (Supply-side) มีความยืดหยุ่นพร้อมรับมือกับความเปลี่ยนแปลงทุกรูปแบบ สร้างความสมดุลระหว่างจำนวนนักท่องเที่ยวไทยและนักท่องเที่ยวต่างชาติรวมถึงความสมดุลระหว่างนักท่องเที่ยวต่างชาติจากหลากหลายประเทศและผลักดันการท่องเที่ยวภายในประเทศ ตลอดจนกระจายความเจริญจากการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมทั่วถึงทุกพื้นที่เพื่อการเติบโตอย่างมีส่วนร่วมจากการท่องเที่ยวไทย(Inclusive Growth)ด้วยการส่งเสริมให้ใช้วัตถุดิบภายในประเทศและมุ่งลดการรั่วไหลของรายได้ในภาคการท่องเที่ยว...”⁵

ยุทธศาสตร์ที่ 3 “ยกระดับประสบการณ์ด้านการท่องเที่ยว (Tourism Experience) การมอบประสบการณ์การท่องเที่ยวครบวงจรเป็นปัจจัยหนึ่งในการพัฒนาการท่องเที่ยวเน้นคุณค่า โดยเส้นทางการท่องเที่ยวจะเริ่มตั้งแต่ก่อนการตัดสินใจเดินทางท่องเที่ยว การสื่อสารการตลาดที่ตรงใจและสร้างสรรค์ การคมนาคมขนส่งที่มีคุณภาพและมาตรฐาน แหล่งท่องเที่ยวและรูปแบบการท่องเที่ยวที่หลากหลาย พร้อมรองรับความต้องการที่แตกต่าง รวมถึงความมั่นคงปลอดภัยและความสะดวกสบายตลอดการเดินทาง ซึ่งจะสามารถยกระดับให้มีคุณค่าและคุณภาพสูงขึ้นได้ด้วยการเชื่อมโยงความร่วมมือ การคิดเชิงออกแบบและข้อมูลเชิงลึก...”⁶

ยุทธศาสตร์ที่ 4 “ส่งเสริมการพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน (Sustainable Tourism) การท่องเที่ยวของประเทศจะเติบโตได้อย่างยั่งยืนในระยะยาว จะต้องมีการพัฒนาบนพื้นฐานของความยั่งยืนของเศรษฐกิจ สังคม และสิ่งแวดล้อม ภาคการผลิตและธุรกิจในการท่องเที่ยวมีการเติบโตอย่างยั่งยืน มีการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวและชุมชนท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงความสามารถในการรองรับนักท่องเที่ยว พร้อมการบริหารจัดการจำนวนนักท่องเที่ยว และการลดผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการท่องเที่ยว เช่น การปล่อยมลพิษ ของเสีย และภูมิอากาศที่เปลี่ยนแปลงไป เป็นต้น ทั้งนี้ เพื่อให้การท่องเที่ยวไทยสามารถ

⁵ แผนพัฒนาการท่องเที่ยวแห่งชาติฉบับที่ 3 (พ.ศ. 2566 - 2570)

ยุทธศาสตร์ที่ 1 มาตรา 39/8 และมาตรา 39/9 ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้กำหนดการกำกับดูแลที่พักทุกประเภทด้วยการกำหนดมาตรฐานเฉพาะสำหรับ “ที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้” และ “ที่พักที่เคลื่อนที่ได้” เป็นการปรับปรุงที่มุ่งเน้นการอุดช่องว่างทางกฎหมายเพื่อให้แน่ใจว่าสถานที่พักทุกรูปแบบที่เกิดขึ้นใหม่ มีการกำกับดูแลด้านความปลอดภัยและสุขอนามัยอย่างทั่วถึง ซึ่งเป็นรากฐานของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน และสร้างความเชื่อมั่น

⁶ **ยุทธศาสตร์ที่ 3** มาตรา 12/1 และมาตรา 39/1 ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้แบ่งประเภทที่พักตามขนาดและลักษณะบริการ โดยกำหนดประเภทโรงแรม 4 ประเภท และสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม 3 ประเภท ซึ่งการปรับปรุงนี้ทำให้การกำหนดมาตรฐานมีความยืดหยุ่นและเป็นธรรมต่อธุรกิจทุกขนาด ซึ่งจะช่วยยกระดับคุณภาพของบริการโดยรวม และลดการแข่งขันที่ไม่เป็นธรรมระหว่างผู้ประกอบการที่ปฏิบัติตามกฎหมายกับที่พักนอกระบบ

ต่อยอดและสร้างคุณค่าจากทรัพยากรธรรมชาติ วัฒนธรรม เอกลักษณ์ความเป็นไทย และแหล่งท่องเที่ยวในปัจจุบันได้อย่างยั่งยืน...”⁷

3. ประโยชน์ที่ประชาชนและสังคมจะได้รับ

ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีหลักการสำคัญในการปฏิรูปกฎหมายให้ทันสมัยและสอดคล้องกับพฤติกรรมทางเศรษฐกิจที่เปลี่ยนแปลงไป โดยมุ่งเน้นการยกระดับมาตรฐานความปลอดภัย การส่งเสริมการประกอบอาชีพอย่างเป็นธรรม และการสร้างรากฐานเศรษฐกิจจากท้องถิ่น ซึ่งก่อให้เกิดประโยชน์ต่อประชาชนและสังคมใน 3 มิติหลัก ได้แก่ มิติเศรษฐกิจและการประกอบอาชีพ มิติความปลอดภัยและสุขภาพ และมิติความมั่นคงและการบริหารราชการแผ่นดิน โดยแยกประโยชน์ตามประเด็นที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ประโยชน์ด้านเศรษฐกิจและการประกอบอาชีพ ร่างพระราชบัญญัตินี้ทำหน้าที่เป็นกลไกในการขยายเสรีภาพในการประกอบอาชีพ และ กระจายความมั่งคั่ง อย่างเป็นรูปธรรม ด้วยการส่งเสริมอาชีพและสร้างรายได้ผ่านมาตรา 4 ที่กำหนดนิยามคำว่า “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” และมาตรา 39/2 การจัดแจ้งการประกอบกิจการ โดยประชาชนทั่วไปสามารถนำทรัพย์สินส่วนตัว เช่น บ้านพัก ห้องว่าง มาประกอบธุรกิจให้บริการที่พักชั่วคราวได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย ทำให้เกิดรายได้เสริม และการสร้างรากฐานทางเศรษฐกิจจากผู้ประกอบการรายย่อย โดยเฉพาะในพื้นที่ชนบทและเมืองรอง สอดคล้องกับผลการรับฟังความคิดเห็นที่ว่า “เปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการรายเล็กทำห้องรายวันได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย” และการสร้างความเป็นธรรมทางธุรกิจด้วยการนำธุรกิจที่พักนอกระบบเข้าสู่ระบบการกำกับดูแล ทำให้ผู้ประกอบการโรงแรมที่ปฏิบัติตามกฎหมายเดิมไม่ต้องเสียเปรียบทางการค้า เนื่องจากธุรกิจที่พักทุกรูปแบบจะต้องรับภาระด้านมาตรฐานและความรับผิดชอบตามกฎหมายอย่างเท่าเทียมกัน

2. ประโยชน์ด้านความปลอดภัย สุขภาวะ และการคุ้มครองผู้บริโภค กฎหมายมุ่งเน้นการสร้างมาตรฐานความปลอดภัยในกิจการที่พักทุกประเภท ซึ่งเป็นประโยชน์โดยตรงต่อผู้บริโภคและสังคม โดยการคุ้มครองความปลอดภัยในชีวิตและร่างกาย มีการกำหนดให้ที่พักทุกประเภทต้องปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัย เช่น มาตรฐานการหนีไฟ ตาม พ.ร.บ. ควบคุมอาคารฯ ซึ่งผู้เข้าพักในสถานที่พักทุกแห่งจะได้รับหลักประกันด้านความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน ลดความเสี่ยงในการเกิดอุบัติเหตุหรือภัยพิบัติ ซึ่งเป็นการยกระดับภาพลักษณ์ของประเทศไทยในฐานะ จุดหมายปลายทางที่เน้นคุณภาพ (สอดคล้องกับยุทธศาสตร์ชาติ 20 ปี) และการรักษาสุขอนามัยและสิ่งแวดล้อม โดยการกำกับดูแลตาม พ.ร.บ. การสาธารณสุข พ.ศ. 2535 ทำให้ที่พักทุกแห่งต้องมีการจัดการขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และสุขลักษณะโดยรวมอย่างถูกต้องหลักอนามัย ซึ่งช่วยป้องกันการแพร่ระบาดของโรคและรักษาสภาพแวดล้อมที่ดีในชุมชน รวมถึงการคุ้มครองสิทธิในทรัพย์สินของผู้เข้าพัก ซึ่งการขยายความรับผิดชอบตาม ป.พ.พ. มาตรา 674 - 675 (ความรับผิดชอบต่อทรัพย์สินของผู้เข้าพัก) ไปยังสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้ประกอบการรายย่อยที่จัดแจ้งอย่างถูกต้องจะต้องรับผิดชอบ

⁷ ยุทธศาสตร์ที่ 4 มาตรา 39/5 ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้กำหนดมาตรการเพื่อสนับสนุนการประกอบธุรกิจอย่างถูกต้องตามกฎหมาย โดยการสร้างกลไกทางกฎหมายที่ชัดเจนและสามารถนำไปปฏิบัติได้จริงสำหรับผู้ประกอบการรายย่อย เพื่อ อำนวยความสะดวก และลดความยุ่งยากในการขออนุญาต/จัดแจ้ง ซึ่งสอดคล้องตามข้อเสนอแนะส่วนใหญ่ในผลการรับฟังความคิดเห็น ทำให้เกิดสภาพแวดล้อมทางกฎหมายที่เป็นมิตรต่อการลงทุนและสร้างสรรค์นวัตกรรมด้านการบริการที่พัก

ทั้งนี้ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ การเพิ่มนิยาม “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” และการกำหนดมาตรฐานที่ผ่อนปรนสำหรับที่พักรายย่อย ถือเป็นการดำเนินการทางกฎหมายที่สอดคล้องและตอบสนองต่อแผนระดับชาติอย่างครบถ้วน โดยเปลี่ยนจากกฎหมายที่เน้นการควบคุมแบบรวมศูนย์ไปสู่กฎหมายที่เน้นการส่งเสริมการกระจายรายได้ การยกระดับคุณภาพและการสร้างที่ยั่งยืนให้กับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวของไทยในระยะยาว อย่างไรก็ตาม การร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับประเด็นนี้จะเกิดเป็นผลสัมฤทธิ์ได้ย่อมขึ้นอยู่กับกรอบกฎหมายลำดับรองที่ยืดหยุ่นและไม่สร้างภาระเกินสมควร โดยเฉพาะสำหรับผู้ประกอบการรายย่อยในท้องถิ่น

ต่อการสูญหายหรือบุบสลายของทรัพย์สินของผู้เข้าพัก ทำให้ผู้บริโภคได้รับการคุ้มครองสิทธิทางแพ่งอย่างเท่าเทียม ผู้เข้าพักมีความมั่นใจในการเข้าพัก

3. ประโยชน์ด้านความมั่นคงและการบริหารราชการ ซึ่งการรักษาความมั่นคงของรัฐด้วยการขยายขอบเขตการรายงานตาม พ.ร.บ. คนเข้าเมืองฯ มาตรา 38 ไปยังสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ทำให้รัฐสามารถติดตามและตรวจสอบข้อมูลการเข้าพักของคนต่างด้าวทุกคนในประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพมากขึ้น ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันอาชญากรรมและการรักษาความสงบเรียบร้อย และการสร้างระเบียบและความชัดเจนทางสังคม โดยมาตรา 4 และ มาตรา 39/1 (การกำหนดค่านิยมและการแบ่งประเภทที่พักที่ชัดเจน) ทำให้เจ้าพนักงานและผู้ประกอบการทุกระดับเข้าใจหน้าที่และขอบเขตของการประกอบกิจการของตน ลดปัญหาการตีความที่แตกต่างกัน และลดช่องว่างทางกฎหมายที่เคยส่งผลให้เกิดการประกอบกิจการโดยมิชอบ

4. ความสัมพันธ์หรือความใกล้เคียงกับกฎหมายอื่น

4.1 พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 โดยหลักการสำคัญคือ กฎหมายควบคุมอาคารทำหน้าที่เป็นกฎหมายแม่บทด้านความปลอดภัยทางกายภาพและโครงสร้าง ส่วนกฎหมายโรงแรมทำหน้าที่เป็นกฎหมายด้านการกำกับดูแลธุรกิจและการบริการ ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินี้ มุ่งเน้นการนำที่พักทุกรูปแบบเข้าสู่ระบบเพื่อยกระดับมาตรฐานความปลอดภัย ซึ่งเป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522

มาตรา 21⁸ กำหนดถึงการขออนุญาตก่อสร้าง/ดัดแปลงอาคาร และ **มาตรา 39 ทวิ⁹** กำหนดถึงการเปลี่ยนการใช้อาคาร โดยเมื่ออาคารประเภทใดก็ตาม เช่น บ้าน อพาร์ทเมนต์ หรือห้องชุดในอาคารชุด ถูกนำมาใช้เป็น “โรงแรม” หรือ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ตามนิยามในร่างพระราชบัญญัตินี้ ถือเป็นการเปลี่ยนการใช้อาคารจากที่อยู่อาศัยเป็นอาคารสาธารณะหรืออาคารประเภทควบคุมพิเศษ ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ก่อน ซึ่งตามมาตรา 12/1 (การกำหนดประเภทโรงแรม) และมาตรา 39/1 (การกำหนดประเภทสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม) ของร่างพระราชบัญญัตินี้มีการแบ่งประเภทที่พักหลากหลายขึ้น เป็นการเพิ่มความชัดเจนให้แก่เจ้าพนักงานควบคุมอาคารในการพิจารณาว่าอาคารนั้นจะต้องถูกควบคุมตามกฎหมายกระทรวงใด เช่น หากเป็นโรงแรมประเภทที่ 3 หรือ 4 อาจเข้าข่ายอาคารขนาดใหญ่พิเศษหรืออาคารสูง เป็นต้น

⁸ **มาตรา 21** “ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคารต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นและดำเนินการตามมาตรา 39 ทวิ”

⁹ **มาตรา 39 ทวิ** “ผู้ใดจะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือรื้อถอนอาคาร โดยไม่ยื่นคำขอรับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นก็ได้โดยการแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามแบบที่คณะกรรมการควบคุมอาคารกำหนด พร้อมด้วยเอกสารและหลักฐานตามที่ระบุไว้ในแบบดังกล่าว โดยอย่างน้อยต้องแจ้งข้อมูลและยื่นเอกสารและหลักฐาน ดังต่อไปนี้..

...(10) หนังสือรับรองจากผู้แจ้ง พร้อมเอกสารและหลักฐานแสดงการให้ข้อมูลและการแจ้งสิทธิในการแสดงความคิดเห็นต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นแก่บุคคลที่อยู่บริเวณข้างเคียง เกี่ยวกับการก่อสร้าง ดัดแปลง หรือการดำเนินโครงการหรือกิจการ ในกรณีที่อาคารที่จะก่อสร้าง ดัดแปลง หรือดำเนินโครงการหรือกิจการเป็นอาคารที่ไม่ต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมหรือรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมเบื้องต้นตาม (9) แต่อาคารดังกล่าวเป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ตามมาตรา 32 ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการควบคุมอาคารกำหนด”

เมื่อพิจารณาความเชื่อมโยงกับกฎกระทรวงกำหนดลักษณะและระบบความปลอดภัยของอาคารที่ใช้ประกอบธุรกิจโรงแรม พ.ศ. 2566¹⁰ ซึ่งเป็นกฎหมายลำดับรองที่ออกตามความในมาตรา 8 (1) (2) (3) (4) (5) (6) (7) (8) และ (9) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2543 และมาตรา 8 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร (ฉบับที่ 5) พ.ศ. 2558 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย โดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมอาคาร จะพบว่า การกำหนดมาตรฐานด้านความปลอดภัย เช่น ระบบเตือนเพลิงไหม้ ระบบทางหนีไฟ กำแพงและประตูหน่วงไฟ การติดตั้งเครื่องดับเพลิง ถือเป็นมาตรฐานขั้นต่ำด้านกายภาพที่อาคารทุกหลังที่ยื่นขออนุญาตเป็นโรงแรมตามมาตรา 15 ของร่างพระราชบัญญัตินี้ต้องปฏิบัติตาม เพื่อให้ผู้เข้าพักได้รับความปลอดภัยในชีวิตและร่างกาย และการผ่อนปรนการดัดแปลงอาคารเดิม โดยเฉพาะอาคารที่เคยใช้เพื่อการอื่นแล้วต้องการเปลี่ยนมาเป็นโรงแรมนั้น กฎกระทรวงฯ ได้มีการผ่อนผันข้อกำหนดบางประการสำหรับอาคารเดิมที่สร้างขึ้นก่อนกฎหมายนี้มีผลใช้บังคับ เพื่อให้ผู้ประกอบการที่ต้องการเข้าสู่ระบบตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้สามารถทำได้ง่ายขึ้น โดยมีค่าใช้จ่ายในการดัดแปลงที่สมเหตุสมผลสอดคล้องกับหลักความได้สัดส่วนในรัฐธรรมนูญ ทั้งนี้ รวมถึงคำนิยาม “อาคารลักษณะพิเศษ” ตามกฎกระทรวงนี้มีเจตนาเพื่อใช้บังคับกับอาคารที่ใช้เป็นโรงแรม ซึ่งตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ขยายนิยามของคำว่า “โรงแรม” และมีการแบ่งประเภทชัดเจน เพื่อให้การบังคับใช้มาตรฐานความปลอดภัยตามกฎหมายกระทรวงฯ 2566 สามารถทำได้อย่างครอบคลุมแล้ว

อย่างไรก็ตาม ประเด็นที่ต้องให้ความสำคัญคือความสัมพันธ์ระหว่างร่างพระราชบัญญัตินี้กับกฎหมายควบคุมอาคาร โดยเฉพาะกรณีของ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” เมื่อตั้งอยู่ในอาคารชุด หรือ คอนโดมิเนียม เนื่องจากอาคารชุดส่วนใหญ่ได้รับใบอนุญาตให้ก่อสร้างเพื่อ “ที่อยู่อาศัย” ตาม พ.ร.บ. ควบคุมอาคารฯ หากร่างพระราชบัญญัตินี้เปิดช่องให้มีการเช่าระยะสั้นในห้องชุดดังกล่าวโดยง่าย อาจเกิดปัญหาการเปลี่ยนการใช้อาคารที่ไม่ได้มาตรฐานความปลอดภัยของอาคารสาธารณะ เช่น ระบบการอพยพหนีไฟสำหรับผู้เข้าพักจำนวนมาก ซึ่งอาจขัดต่อเจตนารมณ์หลักของ พ.ร.บ. ควบคุมอาคารฯ ในการรักษาความปลอดภัยสาธารณะ ดังนั้น เมื่อร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายแล้ว ควรออกกฎหมายลำดับรองตามร่างฯ โดยอาจกำหนดเงื่อนไขที่ชัดเจนว่า “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ที่ตั้งอยู่ในอาคารชุด จะต้องมีความปลอดภัยที่เทียบเท่ากับอาคารที่ใช้ประกอบธุรกิจ เช่น มีการตรวจสอบระบบดับเพลิงและทางหนีไฟตามหลักเกณฑ์ของ พ.ร.บ. ควบคุมอาคารฯ เพื่อให้เกิดความสอดคล้องทางด้านกฎหมายและความปลอดภัยสูงสุดแก่ผู้อยู่อาศัยทุกคน

4.2 พระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. 2522

เนื่องจากเจตนารมณ์ของกฎหมายว่าด้วยอาคารชุด เป็นการคุ้มครองผู้ถือกรรมสิทธิ์ห้องชุดเพื่อการอยู่อาศัย การใช้ห้องชุดต้องเป็นไปตามที่ได้รับอนุญาตและตามที่กำหนดในข้อบังคับนิติบุคคลอาคารชุด การจะประกอบกิจการโรงแรมในอาคารชุด จะต้องจดทะเบียนเลิกอาคารชุดก่อน ตามนัยมาตรา 51 ของพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. 2522 ซึ่งการนำห้องชุดออกให้เช่ารายวันอาจเข้าข่ายเป็นการประกอบกิจการโรงแรมตามนัยมาตรา 4 ของพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 อันจะต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนโรงแรม (มาตรา 15) ผู้ใดฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกิน 10,000 บาทตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่ (มาตรา 59) ซึ่งอยู่ในอำนาจหน้าที่ของเจ้าพนักงานตามกฎหมายโรงแรม

¹⁰ เล่ม 140 ตอนที่ 52 ก ราชกิจจานุเบกษา 30 สิงหาคม 2566

ปัจจุบันอาคารชุดเป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ตามกฎหมายควบคุมอาคาร การนำไปใช้ผิดประเภทมีความผิด เนื่องจากอาคารชุดเป็นอาคารประเภทควบคุมการใช้ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 การใช้อาคารชุดจึงต้องเป็นไปตามที่ได้รับอนุญาต (มาตรา 32) ผู้ฝ่าฝืนต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ (มาตรา 65) ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของเจ้าพนักงานท้องถิ่น โดยบุคคลอาคารชุดมีอำนาจหน้าที่ในการจัดการและดูแลรักษาทรัพย์สินส่วนกลาง ตลอดจนมีอำนาจกระทำการใด ๆ เพื่อประโยชน์แก่เจ้าของร่วม การรักษาความปลอดภัยและความสงบเรียบร้อยควบคุมเจ้าของร่วมให้ปฏิบัติตามข้อบังคับ อีกทั้งยังสามารถร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวนเพื่อดำเนินคดีกับบุคคลที่มีพฤติกรรมนำห้องชุดออกให้เช่ารายวัน อันเป็นการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติโรงแรมฯ ได้¹¹

จากประเด็นดังกล่าวข้างต้น ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. จึงมีความสัมพันธ์ที่ซับซ้อนและมีความขัดแย้งในทางปฏิบัติกับพระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. 2522 เนื่องจากอาคารชุดถูกออกแบบและก่อสร้างเพื่อวัตถุประสงค์หลักคือ “การอยู่อาศัย” ไม่ใช่ “การประกอบธุรกิจบริการที่พัก” โดยเฉพาะ

มาตรา 4¹² นิยาม “ทรัพย์สินส่วนบุคคล” และ “ทรัพย์สินส่วนกลาง” มีความขัดแย้งด้านภาระ เพราะการนำห้องชุดมาทำธุรกิจระยะสั้นอาจเพิ่มการใช้ทรัพย์สินส่วนกลาง เช่น ลิฟต์ โถงทางเดิน ระบบรักษาความปลอดภัย รวมถึงเป็นการเพิ่มภาระค่าใช้จ่ายในการบำรุงรักษา ซึ่งสร้างความไม่เป็นธรรมต่อเจ้าของร่วมที่ใช้เพื่อการอยู่อาศัยปกติ ซึ่งมาตรา 4 ตามร่างพระราชบัญญัติที่ได้กำหนดนิยาม “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” และ มาตรา 39/1 การกำหนดประเภทสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมนั้น อาจเพิ่มความเสี่ยงในการละเมิดสิทธิหากร่างพระราชบัญญัตินี้้อนุญาตให้ “ห้องชุดในอาคารชุด” ถูกจัดอยู่ในนิยามของ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” โดยไม่มีกลไกการคุ้มครองสิทธิของผู้อยู่อาศัยเดิม จะถือเป็นการละเลยสิทธิของเจ้าของร่วมตาม พ.ร.บ. อาคารชุดฯ ในการมีความสุขและความปลอดภัยในเคหสถาน

มาตรา 17¹³ กำหนดให้อำนาจของนิติบุคคลในการออกข้อบังคับนั้น มีความขัดแย้งหรือความไม่ชัดเจน เนื่องจากมาตรานี้ให้อำนาจนิติบุคคลอาคารชุดในการออกข้อบังคับเพื่อจัดการและดูแลทรัพย์สินส่วนกลาง และกำหนดการใช้ประโยชน์ในทรัพย์สินส่วนบุคคล เพื่อความเป็นอยู่ร่วมกัน หากข้อบังคับของนิติบุคคลฯ ห้ามการนำห้องชุดไปใช้ประกอบธุรกิจเช่ารายวัน การอนุญาตตามร่างพระราชบัญญัตินี้อาจขัดแย้งกับอำนาจการจัดการในชุมชนที่พักอาศัยนี้

เมื่อพิจารณาประกอบกับกฎกระทรวงที่ออกตาม พ.ร.บ. อาคารชุดฯ ซึ่งส่วนใหญ่จะเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการทรัพย์สินส่วนกลางและการจดทะเบียนนิติบุคคล แต่ร่างพระราชบัญญัตินี้ได้สร้างปัญหาทางเทคนิคที่ซับซ้อนขึ้น เช่น ปัญหาการใช้พื้นที่สาธารณะปภค เนื่องจากการใช้ห้องชุดเป็นที่พักชั่วคราวทำให้การใช้ ไฟฟ้า น้ำ และระบบสาธารณูปโภคอื่น ๆ มีความถี่และปริมาณสูงเทียบเท่าธุรกิจเชิงพาณิชย์ ซึ่งขัดแย้งกับหลักการเดิมของอาคารชุดที่คำนวณค่าบำรุงรักษาจากพื้นฐานการอยู่อาศัย และปัญหาด้านความ

¹¹ กรุงเทพมหานคร (6 มี.ค. 2568),กรมที่ดิน ตอบชด 'การนำห้องชุด คอนโดให้เช่ารายวัน ทำได้หรือไม่', สืบค้นเมื่อ 5 พฤศจิกายน 2568, จาก <https://www.bangkokbiznews.com/news/news-update/1169724>.

พระราชบัญญัติอาคารชุด พ.ศ. 2522 บัญญัติว่า

¹² มาตรา 4 “ในพระราชบัญญัตินี้

“อาคารชุด” หมายความว่า อาคารที่บุคคลสามารถแยกการถือกรรมสิทธิ์ออกได้เป็นส่วน ๆ โดยแต่ละส่วนประกอบด้วยกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินส่วนบุคคลและกรรมสิทธิ์ร่วมในทรัพย์สินส่วนกลาง

“ทรัพย์สินส่วนบุคคล” หมายความว่า ห้องชุด และหมายความรวมถึงสิ่งปลูกสร้างหรือที่ดินที่จัดไว้ให้เป็นของเจ้าของห้องชุดแต่ละราย

“ทรัพย์สินส่วนกลาง” หมายความว่า ส่วนของอาคารชุดที่มีใช้ห้องชุด ที่ดินที่ตั้งอาคารชุด และที่ดินหรือทรัพย์สินอื่นที่มีไว้เพื่อใช้หรือเพื่อประโยชน์ร่วมกันสำหรับเจ้าของร่วม”

¹³ มาตรา 17 การจัดการและการใช้ทรัพย์สินส่วนกลางให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้และตามข้อบังคับ

ปลอดภัยของส่วนรวม การเปลี่ยนผู้เข้าพักบ่อยครั้งทำให้มาตรการรักษาความปลอดภัย เช่น การตรวจสอบบุคคลเข้า-ออก ตามข้อบังคับของนิติบุคคลฯ ล้มเหลว ซึ่งกระทบต่อความมั่นคงปลอดภัยของเจ้าของร่วมทุกคน

ดังนั้น ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรให้ความสำคัญกับการกำหนด “กลไกคุ้มครองสิทธิผู้อยู่อาศัยเดิม” อย่างชัดเจน เพื่อให้เกิดความสมดุลระหว่างการส่งเสริมเศรษฐกิจกับการรักษาความสงบเรียบร้อยตามหลักการของ พ.ร.บ. อาคารชุดฯ และตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย โดยอาจกำหนดให้อำนาจนิติบุคคลอาคารชุด โดยในร่างพระราชบัญญัตินี้ควรมีบทบัญญัติที่กำหนดให้ห้องชุดในอาคารชุดที่จะใช้เป็น “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ได้นั้น ต้องได้รับความเห็นชอบจากมติเจ้าของร่วมส่วนใหญ่ ที่กำหนดไว้ในข้อบังคับของนิติบุคคลอาคารชุดอย่างชัดเจน เช่น ร้อยละ 75 ของจำนวนเจ้าของร่วม หากไม่มีเงื่อนไขนี้จะถือเป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายหลัก กล่าวคือ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 มาล้มล้างอำนาจการจัดการชุมชนตามกฎหมายอาคารชุดโดยไม่ชอบธรรม และควรกำหนดเงื่อนไขทางเทคนิคและการเยียวยา โดยระบุให้มีการกำหนด “ค่าบำรุงรักษาทรัพย์สินส่วนกลาง” ที่สูงขึ้นสำหรับห้องชุดที่ใช้ประกอบธุรกิจเพื่อชดเชยภาระที่เพิ่มขึ้นต่อทรัพย์สินส่วนกลาง และควรมีบทบัญญัติที่ให้นิติบุคคลมีอำนาจในการเพิกถอนสิทธิการประกอบกิจการ หากการดำเนินการนั้นก่อให้เกิดความเดือดร้อนต่อเจ้าของร่วมตามที่ระบุในข้อบังคับของนิติบุคคลฯ นอกจากนี้ ควรแยกการบังคับใช้กฎหมายอย่างเด็ดขาด หากไม่สามารถหากกลไกคุ้มครองสิทธิผู้อยู่อาศัยเดิมได้ โดยอาจพิจารณายกเว้น “ห้องชุดในอาคารชุด” ออกจากคำนิยาม “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” โดยสิ้นเชิง เพื่อรักษาหลักการพื้นฐานของ พ.ร.บ. อาคารชุดฯ ในการเป็นที่อยู่อาศัยเท่านั้น ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นส่วนใหญ่จากการรับฟังความคิดเห็น

4.3 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์ที่สำคัญอย่างยิ่งกับพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ในมิติของการควบคุมการเข้า-ออกราชอาณาจักร และการรักษาความมั่นคงของรัฐ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตราที่เกี่ยวข้องกับการรายงานข้อมูลผู้เข้าพักที่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งการแจ้งที่พักของคนต่างด้าวตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ตามมาตรา 38 ประกอบกฎหมายลำดับรอง ดังนี้

มาตรา 38¹⁴ กำหนดให้เจ้าบ้าน เจ้าของ หรือผู้จัดการโรงแรมที่รับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพัก ต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ (ตำรวจตรวจคนเข้าเมือง) ภายใน 24 ชั่วโมง นับตั้งแต่คนต่างด้าวนั้นเข้าพัก ถือเป็นกลไกการรักษาความมั่นคงของรัฐ ซึ่งพระบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ทำหน้าที่เป็นกลไกส่งต่อข้อมูลให้แก่พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 เพื่อให้สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง (ตม.) ทราบข้อมูลที่อยู่ของคนต่างด้าวทุกคนในประเทศ ดังนั้น การดำเนินการตามร่างพระราชบัญญัตินี้จึงต้องสอดคล้องกับการรายงานตาม มาตรา 38 อย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะมาตรา 4 (นิยาม “โรงแรม” และ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม”) และ มาตรา 39/2 (หน้าที่ของผู้ประกอบการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม) ของร่างพระราชบัญญัตินี้ ที่ได้ขยายขอบเขตการควบคุม

พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 บัญญัติว่า

¹⁴ **มาตรา 38** “เจ้าบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคสสถาน หรือผู้จัดการโรงแรมซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย จะต้องแจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ ที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองซึ่งตั้งอยู่ในท้องที่ที่บ้าน เคสสถาน หรือโรงแรมนั้นตั้งอยู่ภายในยี่สิบสี่ชั่วโมงนับแต่เวลาที่คนต่างด้าวเข้าพักอาศัย ถ้าท้องที่ใดไม่มีที่ทำการตรวจคนเข้าเมืองตั้งอยู่ให้แจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ณ สถานีตำรวจท้องที่นั้น

ในกรณีที่บ้าน เคสสถาน หรือโรงแรมที่คนต่างด้าวเข้าพักอาศัยตามวรรคหนึ่งตั้งอยู่ในเขตท้องที่กรุงเทพมหานคร ให้แจ้งต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ณ กองตรวจคนเข้าเมือง

การแจ้งตามวรรคหนึ่งและวรรคสองให้เป็นไปตามระเบียบที่อธิบดีกำหนด”

โดยขยายนิยามของสถานที่พักให้ครอบคลุม “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ซึ่งรวมถึงโฮมสเตย์และที่พักรายย่อย ดังนั้น ผู้ประกอบการที่พักรายย่อยเหล่านี้ จึงมีหน้าที่โดยปริยายต้องปฏิบัติตามมาตรา 38 ของพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ด้วย กรณีรับคนต่างด้าวเข้าพัก

เมื่อพิจารณาความเชื่อมโยงกับกฎหมายอื่นประกอบกฎหมายลำดับรองที่เกี่ยวข้อง¹⁵ จะพบว่า กฎหมายต่าง ๆ ที่ออกเพื่อให้สอดคล้องและที่ออกตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 นั้น มุ่งเน้นไปที่วิธีการและช่องทางการรายงานตามมาตรา 38 โดยมีการใช้ระบบออนไลน์ (TM.30)¹⁶ ซึ่งเป็นกลไกหลักในการแจ้งข้อมูลคนต่างด้าว ซึ่งการนำ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” เข้าสู่ระบบตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะต้องมีการเชื่อมต่อและเข้าถึงระบบ TM.30 ได้อย่างสะดวก เพื่อไม่ให้เป็นการกีดกันผู้ประกอบการรายย่อยด้วย สอดคล้องกับผลการรับฟังความคิดเห็นที่ว่า “ควรมีกลไกกำกับดูแลแบบยืดหยุ่น เช่น การขึ้นทะเบียนแบบง่ายสำหรับที่พักรายย่อย” เป็นต้น

ดังนั้น เพื่อให้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความสมบูรณ์และไม่ขัดแย้งกับกฎหมายคนเข้าเมือง ควรมีบัญญัติหน้าที่การรายงานในร่างพระราชบัญญัตินี้สำหรับ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ไว้ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้อย่างชัดเจน โดยอาจอยู่ในส่วนของมาตรา 39/2 หรือมาตราอื่นที่เกี่ยวข้องกับหน้าที่ผู้ประกอบการและควรกำหนดบทบัญญัติที่ระบุว่า “ให้ผู้ประกอบการกิจการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม มีหน้าที่รายงานข้อมูลคนต่างด้าวเข้าพักตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมืองโดยอนุโลม” เพื่อยืนยันความรับผิดชอบทางกฎหมาย และหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องควรจัดทำระบบจัดแจ้งหรืออนุญาตของกฎหมายโรงแรมฉบับนี้ให้สามารถเชื่อมโยงข้อมูลกับระบบรายงาน TM.30 ของสำนักงานตรวจคนเข้าเมือง (ตม.) โดยอัตโนมัติ หรือใช้ระบบเดียวกัน เพื่อให้ผู้ประกอบการรายย่อยที่จัดแจ้งที่พักแล้วไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่ซ้ำซ้อนในการรายงานสองระบบ อันเป็นการลดภาระการปฏิบัติตามกฎหมายด้วย นอกจากนี้ ควรพิจารณาความเห็นที่เสนอให้จำกัดการประกอบกิจการที่พักรายย่อยไว้สำหรับคนไทยเท่านั้น เพื่อป้องกันปัญหานอมนิ และใช้เป็นกลไกในการควบคุมความมั่นคงของรัฐ โดยหากมีการอนุญาตให้ชาวต่างชาติประกอบกิจการที่พักรายย่อยที่ไม่ใช่โรงแรมขนาดใหญ่ อาจทำให้เกิดความเสี่ยงในการตรวจสอบและบังคับใช้มาตรา 38 ของพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ได้ยากขึ้น

4.4 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ที่กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการ ตามมาตรา 34 (9) ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมและผู้ดูแลตามมาตรา 39/8 (9) มีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกัน ดังต่อไปนี้

“...

(9) ดูแลรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ

¹⁵ เช่น (1) พระราชบัญญัติการปฏิบัติราชการทางอิเล็กทรอนิกส์ พ.ศ. 2565 (2) ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยการแจ้งของเจ้าของบ้าน เจ้าของหรือผู้ครอบครองเคสสถาน หรือผู้จัดการโรงแรมซึ่งรับคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราวเข้าพักอาศัย (3) ระเบียบสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ว่าด้วยการแจ้งการเปลี่ยนที่พักอาศัย การย้ายที่พักอาศัย การเดินทางไปอยู่ต่างจังหวัดเกินยี่สิบสี่ชั่วโมง และการอยู่ในราชอาณาจักรเกินเก้าสิบวันของคนต่างด้าวซึ่งได้รับอนุญาตให้อยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว (4) คำสั่ง สตม. ที่ 12/2568 เรื่อง การอนุญาตให้คนต่างด้าวอยู่ในราชอาณาจักรเป็นการชั่วคราว (5) คำสั่ง สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง ที่ 97/2566 วิธีการแจ้งที่พักอาศัยของคนต่างด้าวเมื่ออยู่ในราชอาณาจักรเกินเก้าสิบวันทางอิเล็กทรอนิกส์ รวมถึงกฎกระทรวง ฉบับที่ 1,8,15,17,27,28 และ 30 เป็นต้น

¹⁶ สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง, ขั้นตอนการแจ้งที่พักคนต่างด้าว (ตม.30) สำหรับสถานประกอบการ, สืบค้นเมื่อ 6 พฤศจิกายน 2568 จาก <https://phitsanulok.immigration.go.th/ข่าวสารประชาสัมพันธ์>

...”

ซึ่งมีความสัมพันธ์กับกฎหมายส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติที่กำหนดให้การดำเนินกิจการใด ถ้ากิจการนั้นอาจมีผลกระทบต่อทรัพยากรธรรมชาติ คุณภาพสิ่งแวดล้อม สุขภาพ อนามัย คุณภาพชีวิต หรือส่วนได้เสียสำคัญอื่นใดของประชาชนหรือชุมชนหรือสิ่งแวดล้อมอย่างรุนแรง ต้องดำเนินการให้ไม่มีผลกระทบต่อคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขภาพของประชาชนหรือชุมชน และกำหนดมาตรการควบคุมมลพิษด้วยการจัดให้มีระบบบำบัดอากาศเสีย ระบบบำบัดน้ำเสีย ระบบการกำจัดของเสียและให้มีเครื่องมือหรืออุปกรณ์ต่าง ๆ ในการควบคุมและแก้ไขปัญหาสิ่งแวดล้อมได้อย่างเพียงพอ ทั้งนี้ ตามมาตรา 4 นิยาม “โรงแรม” และ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” และมาตราที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานตามร่างพระราชบัญญัตินี้ถือเป็นกฎหมายที่ได้ขยายนิยามให้ครอบคลุมที่พักรายย่อย ทำให้ผู้ประกอบการที่พักรายย่อยมีหน้าที่ปฏิบัติตามมาตรฐานด้านสุขลักษณะ และการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายสาธารณสุขด้วย ซึ่งเป็นประโยชน์ในการยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้เข้าพักและชุมชนโดยรอบ

4.5 พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสอดคล้องและจำเป็นต้องบูรณาการเข้ากับพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 เนื่องจากกฎหมายสาธารณสุขเป็นกฎหมายหลักที่คุ้มครองสุขลักษณะ อนามัย และการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมของประชาชนและสาธารณะโดยรวม โดยเฉพาะมาตรา 34 (7) ที่กำหนดให้ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมและผู้จัดการมีหน้าที่และความรับผิดชอบร่วมกันในการดูแลรักษาความสะอาดด้านสุขลักษณะและอนามัยของโรงแรมให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการสาธารณสุขและคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นหรือเจ้าพนักงานสาธารณสุขที่เกี่ยวข้องดังนี้

มาตรา 25¹⁷ การกำหนดให้กิจการใด ๆ เป็นเหตุรำคาญที่เป็น “กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ” และต้องมีการควบคุมสุขลักษณะตามกฎหมายลำดับรอง เป็นการควบคุมด้านอนามัย ซึ่งการประกอบกิจการที่พักทั้งโรงแรมและที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมนั้น จัดเป็นกิจการที่มีความเสี่ยงต่อสุขภาพอนามัยของสาธารณะและผู้เข้าพัก เช่น ปัญหาขยะ น้ำเสีย การระบายอากาศ สัตว์นำโรค ดังนั้น การออกใบอนุญาตตามร่างพระราชบัญญัตินี้จะต้องพิจารณาความสอดคล้องกับมาตรฐานด้านสุขลักษณะ ตามที่กฎหมายสาธารณสุขกำหนด

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 บัญญัติว่า

¹⁷ **มาตรา 25** ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(1) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถา หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสมหรือหมักหมมสิ่งของมีการทิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษหรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(2) การเลี้ยงสัตว์ในที่หรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(3) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ประกอบการใดไม่มีการระบายอากาศการระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูลหรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(4) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือนฝุ่น ละออง เหม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(5) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 26¹⁸ (อำนาจของท้องถิ่นในการออกข้อกำหนดท้องถิ่น) และ**มาตรา 28¹⁹** (อำนาจของเจ้าพนักงานท้องถิ่นในการควบคุม) เป็นกลไกการบังคับใช้ โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นหน่วยงานบังคับใช้หลักตาม พ.ร.บ. สาธารณสุขฯ ต้องใช้อำนาจของตนในการตรวจสอบและควบคุมสุขลักษณะของสถานที่พักทุกประเภทที่ได้รับอนุญาตหรือจัดแจ้งตามร่างพระราชบัญญัตินี้โดยเฉพาะในประเด็นการจัดการขยะ น้ำเสีย และความสะอาดของห้องพัก

ร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยเฉพาะมาตรา 4 ที่ได้กำหนดคำนิยาม “โรงแรม” และ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” และมาตราที่เกี่ยวข้องกับการกำหนดมาตรฐานที่ครอบคลุมที่พักรายย่อย ทำให้ผู้ประกอบการที่พักรายย่อยมีหน้าที่ปฏิบัติตามมาตรฐานด้านสุขลักษณะ และการสุขาภิบาลสิ่งแวดล้อมตามกฎหมายสาธารณสุขด้วย ซึ่งเป็นประโยชน์ในการยกระดับคุณภาพชีวิตของผู้เข้าพักและชุมชนโดยรอบ และเมื่อพิจารณาความเชื่อมโยงกับกฎหมายลำดับรอง (กฎกระทรวงและข้อบัญญัติท้องถิ่น) จะพบว่ากฎหมายลำดับรองที่ออกตาม พ.ร.บ. สาธารณสุขฯ มีความสัมพันธ์โดยตรงกับกิจการโรงแรมและการให้บริการที่พัก เช่น กฎกระทรวงสุขลักษณะการจัดการมูลฝอยทั่วไป พ.ศ. 2560²⁰ กฎกระทรวงกำหนดอัตราค่าธรรมเนียมและยกเว้นค่าธรรมเนียมเกี่ยวกับการจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย²¹ และข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการจัดการสิ่งปฏิกูลและมูลฝอย ได้กำหนดให้ที่พักทุกประเภทต้องมีระบบการจัดการขยะมูลฝอยและสิ่งปฏิกูลที่ถูกต้องสุขลักษณะ และข้อบัญญัติท้องถิ่นว่าด้วยการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพก็ได้กำหนดให้กิจการโรงแรมและที่พักถูกจัดเป็นประเภทที่ต้องมีการควบคุมสุขลักษณะและสิ่งแวดล้อม เช่น การควบคุมเสียงดัง การระบายอากาศ การป้องกันสัตว์นำโรค และความสะอาดของที่นอน เป็นต้น

ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัตินี้ควรให้ความสำคัญกับการบูรณาการด้านสาธารณสุขเข้ากับร่างพระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้การบังคับใช้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและไม่เป็นภาระซ้ำซ้อน โดยอาจกำหนดมาตรฐานสุขลักษณะขั้นต่ำสำหรับที่พักรายย่อย เช่น กำหนดให้มาตรฐานสุขลักษณะอนามัยของ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ต้องเป็นไปตามข้อกำหนดด้านสาธารณสุข แต่ควรมีการผ่อนปรนหรือใช้มาตรฐานที่แตกต่างจากโรงแรมขนาดใหญ่ เพื่อไม่ให้เป็นการเกินสมควรต่อผู้ประกอบการรายย่อย สอดคล้องกับผลการรับฟังความคิดเห็นส่วนใหญ่ที่เห็นด้วยกับประเด็นนี้ หรืออาจบูรณาการการตรวจสอบและใบอนุญาต ด้วยการกำหนดให้การพิจารณาอนุญาตหรือจัดแจ้งที่พักตามกฎหมายโรงแรม ให้ถือว่าเป็นการพิจารณาตามกฎหมายสาธารณสุขไปในคราวเดียวกัน โดยให้มีการส่งต่อข้อมูลและหรือร่วมกันตรวจสอบระหว่างเจ้าพนักงานโรงแรมกับเจ้าพนักงานสาธารณสุข เพื่อให้ผู้ประกอบการได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรองเพียงฉบับเดียว (Single Window) อันเป็นการลดขั้นตอนและอำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานของรัฐและเอกชน นอกจากนี้ อาจมีการควบคุมปัญหาเสียงและสุขาภิบาลในอาคารชุดด้วย กรณีมีการอนุญาตให้ห้องชุดเป็นที่พักระยะสั้น ร่างพระราชบัญญัตินี้

¹⁸ **มาตรา 26** ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนนทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่าง ๆ ในเขตของตน ให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัดและควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ ได้

¹⁹ **มาตรา 29** เพื่อประโยชน์ในการรักษาภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนในท้องถิ่นหรือเพื่อป้องกันอันตรายจากเชื้อโรคที่เกิดจากสัตว์ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นก หนดให้ส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมดของพื้นที่ในเขตอำนาจของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นเขตควบคุมการเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์ได้

การออกข้อบัญญัติท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ราชการส่วนท้องถิ่นอาจ หนดให้เป็นเขตห้ามเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทโดยเด็ดขาด หรือไม่เกินจำนวนที่ ก หนด หรือเป็นเขตที่การเลี้ยงหรือปล่อยสัตว์บางชนิดหรือบางประเภทต้องอยู่ในภายใต้มาตรการอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้

²⁰ เล่ม 134 ตอนที่ 44 ก ราชกิจจานุเบกษา 19 เมษายน 2560

²¹ เล่ม 141 ตอนที่ 71 ก ราชกิจจานุเบกษา 22 พฤศจิกายน 2567

ต้องมีบทบัญญัติที่สามารถควบคุมและป้องกันปัญหาด้านสุขภาพและสิ่งแวดล้อม เช่น ปัญหาน้ำเสียเสียดังรบกวน ที่จะกระทบต่อผู้อยู่อาศัยรายอื่นในอาคารชุดอย่างเข้มงวด โดยให้อำนาจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นและนิติบุคคล ในการสั่งให้ระงับการประกอบกิจการได้ทันทีหากมีการละเมิดมาตรฐานสุขภาวะอย่างร้ายแรงเพื่อสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของ พ.ร.บ. สาธารณสุขฯ ในการคุ้มครองสุขภาพอนามัยของประชาชนโดยรวมต่อไป

4.6 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์กับประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในประเด็นเกี่ยวกับความรับผิดของผู้ประกอบการบริการต่อทรัพย์สินของผู้เข้าพัก ซึ่งตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้กำหนดหลักเกณฑ์ไว้ในบรรพ 3 ลักษณะ 10 ผ่าทรัพย์สิน ประกอบด้วย

มาตรา 674²² กำหนดให้เจ้าสำนักโรงแรมหรือสถานที่อื่นที่นอนอนั้น ต้องรับผิดชอบในความสูญหายหรือบุบสลายแห่งทรัพย์สินที่ผู้เดินทางหรือแขกอาศัยนำมา โดยตามมาตรา 4 และ มาตรา 39/1 ของร่างพระราชบัญญัตินี้มีการขยายนิยามของสถานที่พักให้ครอบคลุมสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เช่น โฮสเทล โฮมสเตย์ เกสท์เฮาส์ เป็นต้น ซึ่งสถานที่เหล่านี้ล้วนเข้าข่ายเป็นสถานที่อื่นที่นอนอนั้นตามมาตรา 674 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังนั้น เมื่อสถานที่พักรายย่อยเหล่านี้เข้าสู่ระบบตามกฎหมายใหม่ ความรับผิดตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จึงตกอยู่กับผู้ประกอบการรายย่อยอย่างชัดเจน

มาตรา 675²³ กำหนดถึงข้อยกเว้นความรับผิดของเจ้าสำนักหรือโฮสเทลหรือสถานที่อื่นที่นอนอนั้น ในกรณีพิสูจน์ได้ว่าความเสียหายนั้นเกิดจากเหตุสุดวิสัยหรือสภาพแห่งทรัพย์สินนั่นเอง และ**มาตรา 677²⁴** บัญญัติให้เจ้าสำนักมีอำนาจหน่วงเหนี่ยวทรัพย์สินของผู้เข้าพัก ในกรณีที่ผู้เข้าพักไม่ชำระค่าที่พัก ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินี้ต้องรับทราบถึงสิทธิและหน้าที่เหล่านี้ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยกลไกการออกใบอนุญาตหรือจดทะเบียน จะช่วยให้ผู้เข้าพักทราบว่าที่พักนั้นอยู่ภายใต้การกำกับดูแลและมีความรับผิดชอบตามกฎหมายแพ่ง

จากความสอดคล้องและเชื่อมโยงของกฎหมายดังกล่าว เพื่อให้ร่างพระราชบัญญัตินี้มีความสมบูรณ์และเป็นประโยชน์ต่อผู้เข้าพักและผู้ประกอบการ ควรให้ความสำคัญกับประเด็นดังต่อไปนี้

1) การระบุความรับผิดชอบตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในร่างพระราชบัญญัตินี้ อย่างชัดเจนและครอบคลุม ซึ่งในร่างพระราชบัญญัตินี้ได้บัญญัติหลักการความรับผิดของผู้ประกอบการ “สถานที่พักที่เป็นโรงแรม” และ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ต่อทรัพย์สินของผู้เข้าพักไว้แล้วตามมาตรา

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า

²² **มาตรา 674** เจ้าสำนักโรงแรมหรือโฮสเทล หรือสถานที่อื่นที่นอนอนั้น จะต้องรับผิดชอบในความสูญหายหรือบุบสลายอย่างใด ๆ อันเกิดแก่ทรัพย์สินซึ่งคนเดินทางหรือแขกอาศัยหากได้พามา

²³ **มาตรา 675** เจ้าสำนักต้องรับผิดชอบในการที่ทรัพย์สินของคนเดินทางหรือแขกอาศัยสูญหายหรือบุบสลายไปอย่างใด ๆ แม้ถึงความสูญหายหรือบุบสลายนั้นจะเกิดขึ้นเพราะผู้คนไปมาเข้าออก ณ โรงแรม โฮสเทล หรือสถานที่เช่นนั้น ก็คงต้องรับผิดชอบ ความรับผิดนี้ ถ้าเกี่ยวกับเงินทองตรา ธนบัตร ตัวเงิน พันธบัตร ใบหุ้น ใบหุ้นกู้ ประทวนสินค้า อัญมณี หรือของมีค่าอื่น ๆ ให้จำกัดไว้เพียงห้าพันบาท เว้นแต่จะได้ฝากของมีค่าเช่นนั้นไว้แก่เจ้าสำนักและได้บอกราคาแห่งของนั้นชัดแจ้ง

แต่เจ้าสำนักไม่ต้องรับผิดชอบในความสูญหายหรือบุบสลายอันเกิดแต่เหตุสุดวิสัย หรือแต่สภาพแห่งทรัพย์สินนั้น หรือแต่ความผิดของคนเดินทาง หรือแขกอาศัยผู้นั้นเอง หรือบริวารของเขา หรือบุคคลซึ่งเขาได้ต้อนรับ

²⁴ **มาตรา 677** ถ้ามีค่าแห่งความปิดไว้ในโรงแรม โฮสเทล หรือสถานที่อื่นที่นอนอนั้น เป็นข้อความยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดของเจ้าสำนักไว้ ทว่าความนั้นเป็นโมฆะ เว้นแต่คนเดินทางหรือแขกอาศัยจะได้ตกลงด้วยชัดแจ้งในการยกเว้นหรือจำกัดความรับผิดดังว่านั้น

34 (6) และมาตรา 38/8 (6) แต่เป็นการบัญญัติไว้เพียงมาตรา 675 เท่านั้น ไม่ครอบคลุมถึงมาตราอื่นที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบของเจ้าสำนักในภาพรวม (ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 674-679) ซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับหน้าที่ของผู้ประกอบกิจการที่פקทุกประเภท โดยอ้างอิงและยืนยันว่าผู้ประกอบกิจการทุกคนที่เข้าสู่ระบบจะต้องรับผิดชอบตามหมวด 3 วิธีการเฉพาะสำหรับเจ้าสำนักโรงแรม ตั้งแต่มาตรา 674-679 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับผู้บริโภค

2) การกำหนดวงเงินความรับผิดชอบขั้นต่ำ เพื่อความชัดเจนและยุติธรรมในการปฏิบัติ ฝ่ายนิติบัญญัติควรพิจารณาให้มีบทบัญญัติในร่างพระราชบัญญัติหรือกฎหมายลำดับรองที่ออกตาม พ.ร.บ. โรงแรมฯ เพื่อกำหนดวงเงินความรับผิดชอบขั้นต่ำตามมาตรา 674 ของประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ให้เหมาะสมกับขนาดและประเภทของ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” เช่น กำหนดให้ความรับผิดชอบของโฮมสเตย์ อาจแตกต่างจากโรงแรมขนาดใหญ่เพื่อไม่ให้เป็นการระดมผู้ประกอบการรายย่อยจนเกินไป

3) การคุ้มครองผู้บริโภคด้านสัญญา แม้ว่าประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์จะครอบคลุมความรับผิด แต่ร่างพระราชบัญญัตินี้ ควรมีการกำหนดให้ผู้ประกอบการทุกรายมีแบบฟอร์มการเข้าพักที่ระบุเงื่อนไขและข้อจำกัดความรับผิด ตามมาตรา 674 และ 675 อย่างชัดเจน เพื่อให้ผู้เข้าพักทราบสิทธิและหน้าที่ของตนเองอย่างครบถ้วน ซึ่งจะช่วยลดข้อพิพาททางแพ่งในอนาคต

4.7 พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562

ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. มีความสัมพันธ์ในเชิงการจำกัดและควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินกับพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 โดยกฎหมายผังเมืองทำหน้าที่เป็นเกณฑ์เบื้องต้นในการกำหนดว่า สถานที่ใดสามารถประกอบกิจการโรงแรมหรือที่พักได้หรือไม่

มาตรา 25²⁵ กำหนดให้การใช้ประโยชน์ที่ดินในเขตผังเมืองรวมต้องเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในผังเมืองรวม แม้ว่าร่างพระราชบัญญัตินี้จะอนุญาตให้มีการประกอบกิจการโรงแรมหรือ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ตามมาตรา 4 และมาตรา 39/1 ได้ แต่การอนุญาตนั้นไม่สามารถทำได้ หากการใช้ที่ดินนั้นขัดต่อหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรฐานที่คณะกรรมการผังเมืองกำหนด เช่น การห้ามก่อสร้างอาคารพาณิชย์หรืออาคารสาธารณะในที่ดินประเภทที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย (สีเหลือง) หรือที่ดินประเภทชนบทและเกษตรกรรม (สีเขียว)

มาตรา 30²⁶ กำหนดการห้ามใช้ประโยชน์ที่ดินที่ขัดหรือแย้งกับผังเมือง ซึ่งการออกใบอนุญาตโรงแรมตาม มาตรา 15 ของร่างพระราชบัญญัตินี้ต้องมีการตรวจสอบและยืนยันกับหน่วยงานผังเมืองก่อนว่า ที่ตั้งของโรงแรมหรือที่พักนั้นอยู่ในประเภทการใช้ประโยชน์ที่ดินที่อนุญาตให้ก่อสร้างหรือใช้เป็นอาคารพาณิชย์หรืออาคารบริการได้

ทั้งนี้ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้เปิดช่องให้มี “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ที่อาจตั้งอยู่ในอาคารที่อยู่อาศัย เช่น บ้านพักอาศัย อาคารชุด สร้างความท้าทายในการตีความกฎหมายผังเมืองเป็นอย่างยิ่ง ซึ่งโดยหลักแล้วผังเมืองจะแยกประเภทที่ดินเป็นที่อยู่อาศัยกับพาณิชยกรรม การนำบ้านพักมาทำธุรกิจรายวัน อาจถูกตีความว่าเป็นการเปลี่ยนการใช้ประโยชน์ที่ดินเป็นเชิงพาณิชย์ ซึ่งขัดต่อข้อกำหนดที่ดินประเภทที่อยู่อาศัย (สีเหลืองหรือสีส้ม) เว้นแต่ผังเมืองจะกำหนดให้มีการใช้ประโยชน์เชิงพาณิชย์ได้ไม่เกินอัตราร้อยละที่กำหนด

พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 บัญญัติว่า

²⁵ **มาตรา 25** “การวางและจัดทำผังเมืองรวมจะต้องสอดคล้องกับผังนโยบายระดับภาคและผังนโยบายระดับจังหวัด ต้องสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่ และเป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และมาตรฐานที่คณะกรรมการผังเมืองกำหนด”

²⁶ **มาตรา 30** “ในกรณีที่ผู้มีส่วนได้เสียผู้ใดต้องการแก้ไข เปลี่ยนแปลง หรือยกเลิกข้อกำหนดตามมาตรา 22 (5) ให้ยื่นคำร้องต่อกรมโยธาธิการและผังเมืองหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้วางและจัดทำผังเมืองรายนั้น...”

และหากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ต้องการส่งเสริมโฮมสเตย์ในพื้นที่เกษตรกรรม (สีเขียว)²⁷ หรือชนบท ก็ควรมีการบูรณาการกับกฎหมายผังเมือง โดยอาจเสนอให้มีการออกกฎกระทรวง ตามพระราชบัญญัติการผังเมืองฯ เพื่อผ่อนปรนข้อกำหนดการใช้ที่ดินสำหรับการประกอบกิจการที่พักรายย่อยขนาดเล็กโดยเฉพาะ

ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัตินี้ควรให้ความสำคัญกับการบูรณาการและสร้างความชัดเจน ระหว่างกฎหมายทั้งสองฉบับ โดยอาจกำหนดเงื่อนไขการใช้ที่ดินสำหรับที่พักรายย่อยในร่างพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งอาจเพิ่มบทบัญญัติที่กำหนดให้ “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ต้องมีการยื่นขออนุญาตใช้ที่ดิน ตามกฎหมายผังเมืองและกฎหมายควบคุมอาคารอย่างชัดเจน และควรเพิ่มบทบัญญัติที่กำหนดหลักเกณฑ์ที่ผ่อนปรน สำหรับการใช้พื้นที่ส่วนหนึ่งของบ้านมาประกอบกิจการที่พักรายย่อยด้วย โดยให้เป็นไปตามข้อเสนอแนะของ กระทรวงมหาดไทย ซึ่งเป็นหน่วยงานผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการผังเมืองและโรงแรมโดยตรง นอกจากนี้ ควรมีการบูรณาการระบบอนุญาต โดยการกำหนดให้การขออนุญาตหรือจัดแจ้งตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ มีการเชื่อมโยงข้อมูลกับระบบตรวจสอบผังเมืองของกรมโยธาธิการและผังเมืองโดยตรง เพื่อให้ผู้ประกอบการทราบทันทีว่าสถานที่ของตนสามารถทำธุรกิจที่พักได้หรือไม่ ก่อนที่จะดำเนินการตามขั้นตอนการขออนุญาต ที่ซับซ้อนตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคารฯ และพระราชบัญญัติโรงแรมฯ ต่อไป

4.8 พระราชบัญญัติการจัดสรรที่ดิน พ.ศ. 2543 และแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติจัดสรรที่ดิน (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2558

โดยทั่วไปแล้วข้อกำหนดการจัดสรรที่ดินสำหรับบ้านจัดสรร เช่น บ้านเดี่ยว ทาวน์เฮ้าส์ ทาวน์โฮม จะระบุไว้อย่างชัดเจนว่า วัตถุประสงค์หลักของการใช้ที่ดินและอาคารคือ “เพื่อการอยู่อาศัยและมักจะห้ามหรือจำกัดการนำไปใช้ในเชิงพาณิชย์หรือการค้าที่ก่อให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยอื่น ๆ ในโครงการ ส่วนร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดให้มี “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อนำอาคารที่สร้างขึ้นเพื่อการอยู่อาศัย เช่น บ้านพัก คอนโดมิเนียม ทาวน์เฮ้าส์ ทาวน์โฮม เป็นต้น มาใช้ในการประกอบกิจการให้เช่าพักระยะสั้นหรือใช้เชิงพาณิชย์ โดยกำหนดให้มีการแจ้งหรือจัดแจ้งเพื่อควบคุมมาตรฐานความปลอดภัย ซึ่งมีความสอดคล้องกับการได้รับอนุญาตจากภาครัฐในการประกอบกิจการประเภทนี้ แต่การนำบ้านจัดสรร ทาวน์โฮม มาดำเนินการกิจการเป็นสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ถือเป็นการเปลี่ยนสภาพการใช้ประโยชน์จาก “เพื่อการอยู่อาศัย” เป็น “เชิงพาณิชย์” ซึ่งเป็นการกระทำที่ขัดแย้งกับข้อกำหนดการจัดสรรที่ดินที่จดทะเบียนไว้ภายใต้ พ.ร.บ. จัดสรรที่ดินฯ ดังกล่าว

ดังนั้น แม้ว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะอนุญาตให้ดำเนินการเป็นสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมได้ แต่กฎหมายนี้เป็นเพียงการให้ใบอนุญาตประกอบกิจการจากหน่วยงานรัฐเท่านั้น ไม่ถือเป็นการยกเว้นข้อจำกัดทางกฎหมายเอกชนหรือข้อตกลงร่วมของชุมชน กล่าวคือ ข้อกำหนดการจัดสรรที่ดินถือเป็นข้อตกลงร่วมที่มีผลผูกพันเจ้าของที่ดินทุกคนในโครงการ และมีการจดทะเบียนสิทธิในโฉนดที่ดิน การกระทำใด ๆ ที่ขัดต่อข้อกำหนดนี้ ผู้จัดสรรที่ดินหรือเจ้าของร่วมคนอื่น ๆ มีสิทธิ์ฟ้องร้องให้ยุติการกระทำนั้นได้ ฉะนั้น การได้รับอนุญาตจากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ (การได้รับอนุญาตจากรัฐ) ไม่ได้หมายความว่าผู้ประกอบการจะได้รับสิทธิในการละเมิดข้อตกลงภายใต้ พ.ร.บ. จัดสรรที่ดินฯ หรือข้อกำหนดที่จดทะเบียนไว้กับโครงการแต่อย่างใด

²⁷ พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 กำหนดโซนที่ดินด้วยสีต่าง ๆ เพื่อจำแนกวัตถุประสงค์การใช้ประโยชน์ เช่น สีเหลือง คือที่อยู่อาศัยหนาแน่นน้อย สีส้ม คือที่อยู่อาศัยหนาแน่นปานกลาง สีน้ำตาล คือที่อยู่อาศัยหนาแน่นมาก สีแดง คือพาณิชยกรรม สีม่วง คืออุตสาหกรรม สีน้ำเงิน คือสถาบันราชการและสาธารณูปโภค สีเขียว คือชนบทและเกษตรกรรม และสีเขียวอ่อน คือที่โล่งเพื่อการนันทนาการ เป็นต้น (พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 ฉบับประชาชน, สืบค้นเมื่อ 10 พฤศจิกายน 2568 จาก <https://www.mueangchum.go.th/> พระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 ฉบับประชาชน.)

การนำบ้านจัดสรรมาประกอบกิจการในลักษณะเชิงพาณิชย์ มักส่งผลให้เกิดความเดือดร้อนรำคาญแก่เพื่อนบ้าน เช่น ปัญหาการจราจร เสียงดังรบกวน การจัดการขยะมูลฝอย และการใช้สถานที่ส่วนกลางร่วมกัน ซึ่งขัดต่อหลักการอยู่อาศัยร่วมกันในโครงการจัดสรรที่ดิน ดังนั้น ในทางปฏิบัติและทางกฎหมายในปัจจุบัน หากบ้านจัดสรรตั้งอยู่ในโครงการที่ระบุให้ใช้เพื่อการอยู่อาศัยเท่านั้น ผู้ประกอบการไม่สามารถนำบ้านดังกล่าวมาใช้เป็นสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมได้โดยสมบูรณ์ ถึงแม้ว่าจะได้รับใบอนุญาตแล้วก็ตาม เนื่องจากข้อจำกัดภายใต้ พ.ร.บ. จัดสรรที่ดินฯ และข้อกำหนดของโครงการจะยังคงมีผลบังคับใช้และเปิดช่องให้มีการฟ้องร้องทางแพ่งได้²⁸

4.9 พระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

แม้ว่าอำนาจ “อนุญาต” และ “รับแจ้ง” จะอยู่ที่นายทะเบียน (อธิบดีกรมการปกครอง ในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้ว่าราชการจังหวัด ในเขตจังหวัดอื่น)²⁹ แต่ภารกิจสำคัญในการ “กำกับดูแล” “ตรวจสอบ” และ “บังคับใช้” ตามมาตรฐานที่กฎหมายกำหนด จะเป็นภาระหน้าที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ต้องเตรียมการรองรับอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ดังนี้

1) ภารกิจด้านการตรวจสอบความปลอดภัยและอาคาร ตามมาตรา 16 (2) การให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ และมาตรา 16 (12) การรักษาความสะอาดของถนน ทางเดิน และที่สาธารณะ รวมทั้งการกำจัดมูลฝอยและสิ่งปฏิกูล ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ต้องเตรียมบุคลากรที่มีความรู้ด้านวิศวกรรมหรือโยธา เพื่อตรวจสอบอาคารและผังบริเวณของสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม โดยเฉพาะเมื่อมีการแจ้งหรือจัดแจ้งใหม่

2) ภารกิจด้านการกำกับดูแลด้านสุขอนามัย ตามมาตรา 16 (10) การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล และมาตรา 16 (10) การสาธารณสุข การอนามัยครอบครัว และการรักษาพยาบาล องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ต้องเตรียมออกข้อบัญญัติท้องถิ่น เช่น เทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติที่เกี่ยวข้อง เพื่อกำหนดมาตรฐานสุขอนามัยของที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมให้สอดคล้องกับกฎหมายใหม่ และฝึกอบรมเจ้าพนักงานสาธารณสุขเพื่อออกตรวจสอบ

3) ภารกิจด้านการส่งเสริมและกำกับดูแลการท่องเที่ยว ตามมาตรา 16 (24) การส่งเสริมการฝึก และการประกอบอาชีพ และการส่งเสริมการท่องเที่ยว องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ต้องเตรียมบรรจุแผนการส่งเสริมและกำกับดูแลธุรกิจที่พักลงในแผนพัฒนาท้องถิ่น รวมถึงการประสานงานกับนายทะเบียนจังหวัดเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลการแจ้งหรือจัดแจ้ง

4) ภารกิจเกี่ยวกับการจัดเก็บรายได้ ตามมาตรา 16 (4) การจัดให้มีและบำรุงรักษาทางบก ทางน้ำ และทางระบายน้ำ และมาตรา 16 (25) กิจการอื่นใดที่เป็นผลประโยชน์ของประชาชนในท้องถิ่น โดยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ต้องเตรียมการปรับปรุงฐานข้อมูลภาษี โดยเฉพาะที่ดินและสิ่งปลูกสร้างให้สอดคล้องกับการใช้ประโยชน์ในที่ดินและอาคารจริงของสถานที่พักที่เข้าสู่ระบบใหม่ เพื่อให้การจัดเก็บภาษีเป็นไปอย่างถูกต้อง

²⁸ หากร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ต้องการให้กิจการสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมสามารถดำเนินการในพื้นที่ที่จัดสรรได้ จะต้องมีการบัญญัติมาตราพิเศษที่ระบุอย่างชัดเจนให้ ยกเว้น หรือ อนุญาต ให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องสามารถแก้ไขข้อกำหนดการจัดสรรที่ดินได้เป็นการเฉพาะ

²⁹ ประกาศกรมการปกครอง เรื่อง แต่งตั้งนายทะเบียนตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ประกาศ ณ วันที่ 15 สิงหาคม 2548

แม้ว่าอธิบดีกรมการปกครองหรือผู้ว่าราชการจังหวัดจะเป็นผู้ลงนามในใบอนุญาตหรือหนังสือรับแจ้งก็ตาม แต่ในการปฏิบัติจริง นายทะเบียนอาจมอบหมายหรือประสานงานให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ใช้เจ้าหน้าที่และอำนาจตามกฎหมายที่เกี่ยวข้อง เช่น พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร พ.ร.บ. สาธารณสุข และอำนาจทั่วไปตามกฎหมายจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) นั้น ๆ รวมถึงพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 และที่แก้ไขเพิ่มเติมนี้ด้วย เพื่อเป็นผู้เข้าตรวจสอบสถานที่จริงและจัดทำรายงานเสนอนายทะเบียน ดังนั้น ภารกิจขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ภายใต้ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จึงไม่ใช่การออกใบอนุญาต แต่เป็นการสนับสนุนการบังคับใช้กฎหมายและการกำกับดูแลในพื้นที่ ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ต้องเตรียมความพร้อมทั้งด้านงบประมาณ บุคลากร และข้อบัญญัติท้องถิ่นที่เกี่ยวข้อง³⁰

4.10 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509

ร่างพระราชบัญญัตินี้ มีความสัมพันธ์ในลักษณะเป็นกฎหมายหลักที่ใช้คู่กันกับพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 เนื่องจากกิจกรรมบางอย่างที่เกิดขึ้นภายในโรงแรมหรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมอาจเข้าข่ายเป็นกิจการสถานบริการที่ต้องได้รับใบอนุญาตเพิ่มเติม ซึ่งความเชื่อมโยงและกลไกกำกับดูแลนั้น ในเรื่องของขอบเขตการบังคับใช้กฎหมายโรงแรมจะควบคุม “สถานที่พัก” ส่วนกฎหมายสถานบริการจะควบคุม “กิจกรรมบริการ” ดังนั้น โรงแรมหรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมอาจมีการประกอบกิจการที่เข้าข่าย “สถานบริการ” เช่น การจัดตั้งห้องอาหารที่มีดนตรีหรือการเต้นรำตามมาตรา 3 ของพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509³¹ นอกจากนี้ กฎกระทรวงที่ออกตาม พ.ร.บ. สถานบริการฯ ยังได้กำหนดประเภท

³⁰ เนื่องจากปัจจุบันรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) ส่วนใหญ่มาจากภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาและเงินอุดหนุนจากรัฐบาล การพึ่งพาเพียง “ผลพลอยได้” (ภาษีที่ดิน/ค่าธรรมเนียมบำรุงท้องถิ่น) อาจไม่เพียงพอต่อการที่เพิ่มขึ้น ในทางกฎหมายการคลังท้องถิ่น มีทางเดียวที่ อปท. จะสามารถมีอำนาจและหน้าที่ในการจัดเก็บภาษีส่วนที่เกิดจากร่างพระราชบัญญัตินี้ได้โดยตรง คือ การบัญญัติไว้เป็นการเฉพาะในกฎหมายระดับพระราชบัญญัติ กล่าวคือ หากต้องการให้อำนาจแก่ อปท. โดยตรง ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรเพิ่มบทบัญญัติใหม่ในหมวดสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (มาตรา 39/.) หรือหมวดค่าธรรมเนียม ดังนี้

“ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีอำนาจออกข้อบัญญัติท้องถิ่นเพื่อเรียกเก็บภาษี หรือค่าธรรมเนียมบำรุงท้องถิ่นพิเศษจากผู้เข้าพักในสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม และ/หรือโรงแรม ในอัตราร้อยละไม่เกินที่กำหนด หรือในอัตราต่อคืนไม่เกินที่กำหนด เพื่อนำไปใช้ในการพัฒนาและบำรุงรักษาสถานที่อำนวยความสะดวกในท้องถิ่นที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว”

ด้วยเหตุผลจากการใช้หลักการ “ผู้ได้รับประโยชน์เป็นผู้จ่าย” (User Pays Principle) เพื่อให้รายได้ที่เกิดจากกิจกรรมท่องเที่ยวหมุนเวียนกลับมาใช้ในการดูแลโครงสร้างพื้นฐานที่นักท่องเที่ยวใช้ เช่น การจัดการขยะมูลฝอย การดูแลความปลอดภัย และการบำรุงรักษาสถานที่ท่องเที่ยว

อย่างนี้ก็ตาม อำนาจในการจัดเก็บภาษีท้องถิ่นตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้จะต้องสอดคล้องกับพระราชบัญญัติกำหนดแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวข้องกับอำนาจการคลัง มาตรา 30 ที่กำหนดให้อปท. มีอำนาจในการตราข้อบัญญัติ/เทศบัญญัติเพื่อใช้บังคับในเขตท้องถิ่นได้ รวมถึงจะต้องกำหนดอำนาจการจัดเก็บไว้ในกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหรือกฎหมายว่าด้วยรายได้ท้องถิ่นเป็นการเฉพาะ

³¹ มาตรา 3 ของพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 บัญญัติว่า “ในพระราชบัญญัตินี้

“สถานบริการ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในทางการค้า ดังต่อไปนี้

- (1) สถานเต้นรำ รำวง หรือโรงงิ้ว เป็นปกติธุระประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีผู้บริการ
- (2) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ โดยมีผู้บําเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า
- (3) สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า
- (4) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายหรือให้บริการ โดยมีรูปแบบอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(ก) มีดนตรีการแสดงดนตรีหรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงและยินยอมหรือปล่อยให้ละเลยให้นักท่องเที่ยว พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า

(ข) มีการจัดอุปกรณ์การร้องเพลงประกอบดนตรีให้แก่ลูกค้า โดยจัดให้มีผู้บริการขับร้องเพลงกับลูกค้า หรือยินยอมหรือปล่อยให้ละเลยให้นักท่องเที่ยว พนักงานอื่นใดนั่งกับลูกค้า

(ค) มีการเดินหรือยินยอมให้มีการเดิน หรือจัดให้มีการแสดงเต้น เช่น การเต้นบนเวทีหรือการเต้นบริเวณโต๊ะอาหารหรือเครื่องดื่ม

(ง) มีลักษณะของสถานที่การจัดแสงหรือเสียง หรืออุปกรณ์อื่นใดตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

และลักษณะของสถานบริการด้วย ซึ่งการออกใบอนุญาตโรงแรมหรือจุดแจ้งที่พักไม่ได้หมายความว่าได้รับอนุญาตให้เป็นสถานบริการด้วย โดยผู้ประกอบการต้องยื่นขออนุญาตสถานบริการเพิ่มเติม และต้องตรวจสอบว่าสถานที่พักของตนตั้งอยู่ในพื้นที่ที่ผังเมืองและกฎหมายสถานบริการอนุญาตให้เปิดได้ด้วย เช่น ข้อจำกัดเรื่องระยะห่างจากสถานศึกษา และโรงพยาบาล เป็นต้น

ดังนั้น ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรเน้นย้ำให้ผู้ประกอบการโรงแรมหรือสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตระหนักว่า การมีใบอนุญาตโรงแรมไม่ได้ยกเว้นความรับผิดชอบตามกฎหมายสถานบริการ หากมีการจัดกิจกรรมสถานบริการเกิดขึ้นในพื้นที่ของตนจะต้องได้รับใบอนุญาตที่ถูกต้อง นอกจากนี้ ควรมีการบูรณาการขั้นตอนการขออนุญาต (Single Window) ระหว่างหน่วยงานที่ออกใบอนุญาตโรงแรม (หน่วยงานทางปกครอง) กับหน่วยงานที่ออกใบอนุญาตสถานบริการ (ตำรวจและหน่วยงานทางปกครอง) เพื่อลดความซ้ำซ้อนในการตรวจสอบเอกสารและอำนวยความสะดวกให้ผู้ประกอบการ

4.11 พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559

ร่างพระราชบัญญัตินี้ มีความสัมพันธ์ในลักษณะเป็นกฎหมายเฉพาะที่แยกออกมาควบคุมกิจการเสริมที่มักตั้งอยู่ในพื้นที่โรงแรม โดยกฎหมายโรงแรมควบคุมสถานที่พัก ส่วนกฎหมายสถานประกอบการเพื่อสุขภาพควบคุมบริการนวดหรือสปา ซึ่งโรงแรมขนาดใหญ่และรีสอร์ทส่วนใหญ่แล้วจะมี “สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ” เช่น สปา การนวดเพื่อสุขภาพเป็นบริการเสริม ซึ่งกิจกรรมเหล่านี้ถูกกำกับดูแลตาม มาตรา 3 และมาตรา 12 ของพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ³² โดยต้องได้รับใบอนุญาตหรือใบรับรองเฉพาะกิจการเท่านั้น เมื่อพิจารณากฎกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ ได้กำหนดมาตรฐานของสถานที่ เช่น สุขลักษณะ ความสะอาด รวมถึงคุณสมบัติของผู้ให้บริการ (หมอนวด) ซึ่งการออกใบอนุญาตโรงแรมหรือจุดแจ้งสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมจะไม่ครอบคลุมการประกอบกิจการสปา แต่อย่างใด ดังนั้น ผู้ประกอบการโรงแรมสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมต้องขอใบอนุญาตแยกต่างหากเพื่อให้มั่นใจในมาตรฐานสุขอนามัยและความปลอดภัยของผู้รับบริการ

เนื่องจากกฎหมายสปาเน้นด้านสุขภาพและความปลอดภัยของลูกค้าและผู้ให้บริการ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรให้ความสำคัญกับการบังคับใช้มาตรฐานสุขลักษณะร่วมกันระหว่างกฎหมายโรงแรม (ด้านอาคารสถานที่) และกฎหมายสปา (ด้านบริการ) อย่างเคร่งครัด และควรประสานงานกับกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ (สบส.) ซึ่งเป็นหน่วยงานบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ เพื่อให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลระหว่างระบบอนุญาตโรงแรมและระบบใบอนุญาตสปา เพื่อให้เจ้าพนักงานสามารถตรวจสอบการประกอบกิจการเสริมได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

³² พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 บัญญัติว่า

มาตรา 3 “ในพระราชบัญญัตินี้

“สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อดำเนินการ ดังต่อไปนี้

(1) กิจการสปา อันได้แก่ บริการที่เกี่ยวกับการดูแลและเสริมสร้างสุขภาพโดยวิธีการบำบัดด้วยน้ำและการนวดร่างกายเป็นหลัก ประกอบกับบริการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงอีกอย่างน้อยสามอย่าง เว้นแต่เป็นการดำเนินการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือการอาบน้ำ นวด หรืออบตัวที่เป็นการให้บริการในสถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

(2) กิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม เว้นแต่การนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงามในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลหรือในหน่วยบริการสาธารณสุขของหน่วยงานของรัฐหรือการนวดที่เป็นการให้บริการในสถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

(3) กิจการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

มาตรา 12 “ผู้ใดประสงค์จะประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ต้องได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพจากผู้อนุญาต

การขอรับใบอนุญาต การออกใบอนุญาต แบบใบอนุญาต การออกใบแทนใบอนุญาต และการชำระค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ให้เป็นไปตามแบบ หลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง...”

5. ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัตินี้

ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นความจำเป็นเชิงโครงสร้างของประเทศในยุคเศรษฐกิจดิจิทัล แต่ความสำเร็จในการบังคับใช้จริงจะขึ้นอยู่กับการแก้ไขปัญหาทางเทคนิคและปัญหาทางสังคมผ่านกฎหมายลำดับรอง โดยภาครัฐต้องมั่นใจว่าการตรากฎหมายนี้จะไม่ก่อให้เกิดการละเมิดสิทธิในวงกว้างในอาคารชุด และต้องมีการจัดสรรทรัพยากรให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) อย่างเป็นรูปธรรม เพื่อให้กฎหมายสามารถบังคับใช้ได้จริงและตอบสนองต่อเจตนารมณ์ในการพัฒนาประเทศให้เป็นจุดหมายของการท่องเที่ยวที่เน้นคุณภาพและความยั่งยืนได้อย่างแท้จริง ดังนั้น ผลกระทบโดยรวมที่อาจเกิดขึ้นจากร่างพระราชบัญญัตินี้ฉบับนี้ สามารถแยกวิเคราะห์ได้ ดังนี้

5.1 ผลกระทบต่อเศรษฐกิจ

ผลกระทบเชิงบวก

การวิเคราะห์ผลกระทบทางเศรษฐกิจมุ่งเน้นการนำธุรกิจที่พ้นจากระบบเข้าสู่ระบบภาษีและการยกระดับมาตรฐาน หากทำการวิเคราะห์โดยเปรียบเทียบกฎหมายทั้ง 2 ฉบับ คือ พระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 กับร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่..) พ.ศ. จะพบว่า ทางเลือกเพื่อแก้ปัญหาตามพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 เน้นการบังคับใช้กฎหมายเดิมที่เข้มงวดและปิดช่องทางสำหรับธุรกิจใหม่ ส่วนร่างพระราชบัญญัติโรงแรมฯ เน้นการขยายนิยามให้มี “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” และกำหนดมาตรฐานที่ยืดหยุ่นเน้นความปลอดภัยและจัดแจ้งเป็นหลัก ส่วนผู้มีส่วนได้เสียและผลกระทบตามกฎหมายเดิมนั้น ผู้ประกอบการรายย่อยเสียโอกาสในการทำธุรกิจผิดกฎหมาย ทำให้รัฐสูญเสียรายได้ภาษีมหาศาล รวมถึงภาพลักษณ์ด้านความปลอดภัยลดลง และโรงแรมที่ถูกกฎหมายได้รับความได้เปรียบในการแข่งขันแต่ตลาดไม่เป็นธรรม ส่วนร่างพระราชบัญญัติโรงแรมฯ ทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยได้รับโอกาสทำธุรกิจถูกกฎหมาย รัฐเพิ่มรายได้จากภาษี ผ่าน VAT ภาษีเงินได้ และค่าธรรมเนียมอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง เป็นการเพิ่มรายได้ภาษีจากธุรกิจที่เข้าสู่ระบบประมาณจำนวนพันล้านบาทต่อปี เพิ่มการจ้างงานในท้องถิ่น อีกทั้งยังได้ยกระดับความปลอดภัยแต่ผู้อยู่อาศัยในคอนโดฯ ด้วย แต่อาจเสียความสงบและความปลอดภัย (ซึ่งรายละเอียดจะได้วิเคราะห์ต่อไปในผลกระทบเชิงลบ (ผลกระทบต่อสังคม))

ผลกระทบเชิงลบ

1) ต้นทุนและประโยชน์ โดยเฉพาะต้นทุนทางเศรษฐกิจตามกฎหมายเดิม จะสูญเสียรายได้ภาษีต่อปีสูงมาก ต้นทุนสังคมจากความไม่ปลอดภัยและประโยชน์ทางเศรษฐกิจไม่มี ส่วนร่างใหม่วิเคราะห์ในช่วง 3 ปีแรก อาจมีต้นทุนภาครัฐในการพัฒนาระบบ IT การฝึกอบรมพนักงานเจ้าหน้าที่ การจัดทำกฎหมายลำดับรอง ประมาณการณ 30-50 ล้านบาท³³ ส่วนต้นทุนของเอกชนประกอบด้วยค่าปรับปรุงอาคารตามมาตรฐาน

³³ การวิเคราะห์ต้นทุนภาครัฐ (Government Cost Analysis) ประมาณการต้นทุนภาครัฐ (30-50 ล้านบาท) อ้างอิงจากหลักการประเมินงบประมาณโครงการปฏิรูประบบการกำกับดูแลที่จำเป็นต้องมีการลงทุนในเทคโนโลยีดิจิทัลและการพัฒนาบุคลากรในวงกว้างซึ่งประกอบด้วยสามส่วนหลัก คือ

1) การพัฒนาระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ (IT Development) เป็นต้นทุนส่วนใหญ่ ประมาณร้อยละ 60-80 ของงบประมาณรวม โดยเน้นที่การสร้างระบบจัดแจ้ง ขึ้นทะเบียน และการขออนุญาตแบบเบ็ดเสร็จ ณ จุดเดียว (Single Window Platform) สำหรับสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ระบบนี้จะต้องมีการบูรณาการข้อมูลกับหน่วยงานหลักสามหน่วยงาน ได้แก่ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) สำนักงานตรวจคนเข้าเมือง (ตม.) เช่น ระบบ TM.30 และกรมสรรพากร ค่าใช้จ่ายสำหรับการออกแบบสถาปัตยกรรมระบบ การพัฒนา การทดสอบ และความปลอดภัยทางไซเบอร์ของระบบระดับชาติที่มีการเชื่อมโยงหลายหน่วยงาน ส่วนใหญ่จะอยู่ระหว่าง 20-40 ล้านบาท

2) การฝึกอบรมบุคลากร (Capacity Building) ต้นทุนในการฝึกอบรมเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานในท้องถิ่น (อปท.) ทั่วประเทศ ซึ่งมีจำนวนหลายพันอัตรา ให้มีความรู้ความเข้าใจในกฎหมายใหม่ มาตรฐานความปลอดภัย (พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร) และการใช้ระบบ IT ใหม่ รวมถึงการจัดทำคู่มือและเอกสารประกอบการปฏิบัติงานเชิงปฏิบัติการ มีค่าใช้จ่ายประมาณ 5-10 ล้านบาท

ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต ทั้งนี้ หากมองด้านการวิเคราะห์ประสิทธิภาพต้นทุน (Cost-Effectiveness Analysis) แล้ว ร่างพระราชบัญญัตินี้กำหนดให้สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมต้องมีมาตรฐานความปลอดภัยขั้นพื้นฐาน เช่น อุปกรณ์ดับเพลิง ทางหนีไฟ และมีระบบจุดแจ้งที่รวดเร็ว ซึ่งถือเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ แต่จะทำให้เกิดต้นทุนสูงกว่าเมื่อเทียบกับการบังคับให้ที่พักรายย่อยต้องปฏิบัติตามมาตรฐานอาคารสูงเหมือนกับโรงแรมระดับ 5 ดาว ซึ่งเป็นไปได้ยากในทางปฏิบัติและอาจเป็นการสร้างต้นทุนที่ไม่จำเป็น

2) การคำนวณภาระในการปฏิบัติตามกฎหมาย ผู้ประกอบการรายย่อยจะมีการในการปฏิบัติตามกฎหมายที่เพิ่มขึ้น เช่น ภาระด้านเอกสารและค่าใช้จ่ายในการขออนุญาตหรือจดทะเบียน รวมถึงภาระในการปรับปรุงอาคารให้ได้มาตรฐานขั้นต่ำ และการบังคับใช้จริงหรือไม่ย่อมขึ้นอยู่กับความเสี่ยงหลายอย่าง หากระบบการจดทะเบียนไม่มีประสิทธิภาพต้องเดินทางไปหน่วยงานหรือท้องถิ่น หรือมีเอกสารซ้ำซ้อน จะทำให้เกิดการทุจริต และผลก ผู้ประกอบการรายย่อยกลับไปนอกระบบ ดังนั้น การใช้ระบบดิจิทัลแบบ Single Window³⁴ จึงเป็นหัวใจสำคัญ

เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมแล้วจะพบว่า ร่างพระราชบัญญัตินี้มีผลกระทบเชิงบวกต่อ เศรษฐกิจมหภาคในระดับสูง โดยมีกลไกหลักคือการเปลี่ยนกิจกรรมทางเศรษฐกิจนอกระบบให้เข้าสู่ระบบ การกำกับดูแลและภาษีอย่างถูกต้องตามกฎหมาย โดยผลประโยชน์เชิงบวกนั้น จะเน้นการเพิ่มรายได้ของรัฐ และท้องถิ่น เนื่องจากการสร้างนิยาม “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” และระบบจดทะเบียนหรืออนุญาต ทำให้ธุรกิจที่พักรายย่อย ซึ่งมีจำนวนมากสามารถเสียภาษีต่าง ๆ เช่น VAT ภาษีเงินได้ ภาษีโรงเรือนหรือที่ดิน เป็นต้น³⁵ และค่าธรรมเนียมประกอบกิจการอย่างถูกกฎหมาย การนำธุรกิจเหล่านี้เข้าสู่ระบบคาดว่าจะสร้างรายได้ภาษี ส่วนเพิ่มให้แก่ประเทศและท้องถิ่นประมาณ 1,000 ล้านบาทต่อปี³⁶ ซึ่งสูงกว่าต้นทุนในการพัฒนาระบบภาครัฐ

3) การจัดทำกฎหมายลำดับรองและการสื่อสาร ค่าใช้จ่ายในการประชุมคณะกรรมการทางวิชาการที่เกี่ยวข้อง การจัดทำและเผยแพร่กฎกระทรวงและประกาศที่เกี่ยวข้อง เช่น มาตรฐานสุขลักษณะสำหรับสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เพื่อให้กฎหมายสามารถบังคับใช้ได้สมบูรณ์ มีค่าใช้จ่ายประมาณ 3-5 ล้านบาท

³⁴ ระบบที่รวมหน่วยงานภาครัฐที่เกี่ยวข้องกับการค้าและการขนส่งสินค้า เพื่อให้ผู้ประกอบการยื่นเอกสารและข้อมูลต่าง ๆ ผ่านจุดเดียว (single entry point) ได้อย่างอิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งช่วยลดความซ้ำซ้อน ลดขั้นตอนและเวลาในการดำเนินงาน ระบบนี้ใช้การเชื่อมโยงข้อมูลแบบอัตโนมัติและกึ่งอัตโนมัติ เพื่อให้การอนุมัติต่าง ๆ เป็นไปอย่างรวดเร็วและปลอดภัย ปัจจุบันหลายหน่วยงานได้นำระบบนี้มาใช้แล้ว เช่น กรมศุลกากร คือระบบ National Single Window (NSW) เป็นระบบการบริการเชื่อมโยงข้อมูลหน่วยงานภาครัฐและภาคธุรกิจ (G2G, G2B และ B2B) สำหรับการนำเข้า ส่งออก และโลจิสติกส์ รองรับบริการเชื่อมโยงข้อมูลระหว่างประเทศสมาชิกอาเซียน และประเทศในภูมิภาคอื่นๆ ซึ่งเป็นระบบบริการแบบอัตโนมัติและกึ่งอัตโนมัติควบคู่ไปกับการปฏิรูปกระบวนการและขั้นตอนการให้บริการ และการลดรูปเอกสาร โดยอำนวยความสะดวกให้ผู้ใช้บริการสามารถทำธุรกรรมทางอิเล็กทรอนิกส์กับหน่วยงานภาครัฐ และภาคธุรกิจทางอิเล็กทรอนิกส์แบบปลอดภัยและไร้เอกสาร รวมถึงการใช้ข้อมูลร่วมกันกับทุกองค์กรที่เกี่ยวข้อง และการเชื่อมโยงข้อมูลใบอนุญาตและใบรับรองระหว่างหน่วยงานภาครัฐภายในประเทศและระหว่างประเทศ โดยผู้ให้บริการทั้งภาครัฐและภาคธุรกิจสามารถติดตามผลในทุก ๆ ขั้นตอนของการดำเนินงานนำเข้า ส่งออกและการอนุมัติต่าง ๆ ผ่านทางอินเทอร์เน็ตได้ (NSW e-Tracking) ทุกวันและตลอด 24 ชั่วโมง (อ้างอิงข้อมูลจาก กรมศุลกากร, ระบบ National Single Window (NSW), สืบค้นเมื่อ 8 พฤศจิกายน 2568 จาก [https://www.customs.go.th/ระบบ National Single Window \(NSW\)](https://www.customs.go.th/ระบบ National Single Window (NSW)))

³⁵ ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง กำหนดแบบและวิธีการแจ้งสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ลงวันที่ 27 ตุลาคม 2566 กำหนดให้การจดทะเบียนที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมไม่มีค่าธรรมเนียมแต่อย่างใด

³⁶ การประมาณการรายได้ภาษีส่วนเพิ่ม อาศัยการวิเคราะห์ปริมาณธุรกิจที่พักนอกระบบที่มีอยู่ ซึ่งเป็นที่ยอมรับในทางเศรษฐศาสตร์ว่ามีขนาดใหญ่มาก ประกอบด้วย

1) ฐานธุรกิจที่เข้าสู่ระบบ จากที่ได้ศึกษาข้อมูลจากหน่วยงานวิชาการ (สำนักงานสถิติแห่งชาติ กระทรวงดิจิทัลเพื่อเศรษฐกิจและสังคม: จำนวนสถานประกอบการโครงการสำรวจที่พักแรม) และสถาบันวิจัยการท่องเที่ยว (เฉพาะศูนย์ข้อมูลสิ่งทหริมทรัพย์ (REIC) และธนาคารอาคารสงเคราะห์ (ธอส.)) ชี้ว่า จำนวนที่พักนอกระบบ (Non-regulated short-term rentals) ในแหล่งท่องเที่ยวหลักของไทยมีอยู่ระหว่าง 50,000 ถึง 100,000 หน่วย

2) การคำนวณรายได้ต่อหน่วย (Conservative Estimate) หากสมมติว่ามีที่พักเข้าสู่ระบบเพียง 100,000 หน่วย และมีการเก็บภาษีและค่าธรรมเนียมต่อหน่วยต่อปี เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่มจากการให้บริการ ภาษีโรงเรือนหรือที่ดินส่วนเพิ่ม ค่าธรรมเนียมใบอนุญาต โดยมีค่าเฉลี่ยเพียง 10,000 บาทต่อหน่วยต่อปี

3) ผลลัพธ์ที่ได้คือ 100,000 หน่วย x 10,000 บาท/หน่วย/ปี = 1,000,000,000 บาท (หนึ่งพันล้านบาทต่อปี)

เช่น การจัดการระบบ IT และการฝึกอบรมอย่างมีนัยสำคัญ รวมถึงเป็นการส่งเสริมเศรษฐกิจฐานรากอีกด้วย เพราะร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้ขยายเสรีภาพในการประกอบอาชีพตามรัฐธรรมนูญ โดยเปิดโอกาสให้ประชาชนทั่วไปสามารถใช้ทรัพย์สินส่วนบุคคลมาสร้างรายได้เสริมอย่างถูกต้องกฎหมาย ซึ่งช่วยกระจายรายได้จากการท่องเที่ยวไปสู่ชุมชนและผู้ประกอบการท้องถิ่น และเมื่อพิจารณาด้านประสิทธิภาพต้นทุนนั้น การกำหนดมาตรฐานความปลอดภัยขั้นต่ำและระบบจดทะเบียนที่มีขั้นตอนเรียบง่ายสำหรับที่พักรายย่อย ถือเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากสามารถบรรลุเป้าหมายด้านความปลอดภัยสาธารณะได้โดยไม่ต้องสร้างภาระการลงทุนที่ซับซ้อนและสูงเกินความจำเป็นแก่ผู้ประกอบการ ทั้งนี้ แต่ต้องคำนึงถึงความเสี่ยงและภาระในการปฏิบัติด้วย เพราะภาระในการปฏิบัติตามกฎหมายที่แท้จริงนั้นจะขึ้นอยู่กับประสิทธิภาพของระบบดิจิทัล หากการขออนุญาตและการจดทะเบียนมีความซับซ้อน ลำบาก หรือต้องใช้เอกสารมากเกินไปความจำเป็นจะนำไปสู่การผลักประกอบการให้กลับไปอยู่นอกระบบ เพื่อหลีกเลี่ยงต้นทุนแฝง เช่น ค่าวิ่งเต้น ค่าเดินทาง และค่าอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจเป็นบ่อนทำลายเจตนารมณ์ของกฎหมายได้เช่นกัน

5.2 ผลกระทบต่อสังคม

ผลกระทบเชิงบวก

ร่างพระราชบัญญัตินี้มุ่งแก้ไขปัญหาลักษณะทางสังคมคือ ความไม่เท่าเทียมกันในการประกอบอาชีพ ความเสี่ยงด้านความปลอดภัย และความขัดแย้งในชุมชนที่อยู่อาศัย ซึ่งร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ได้เปิดโอกาสให้ประชาชนมีรายได้เสริมอย่างถูกต้องกฎหมายคุ้มครองชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยว และจัดระเบียบกิจการที่พักในพื้นที่อยู่อาศัยรวม โดยเฉพาะอาคารชุดหรือคอนโดมิเนียม ดังนั้น ผลกระทบด้านสังคมจึงถือเป็นประเด็นที่มีความเปราะบางและท้าทายสูงสุดสำหรับร่างพระราชบัญญัตินี้ โดยมีผลกระทบหลักที่แยกได้เป็นสองด้านที่แตกต่างกันโดยสิ้นเชิง ซึ่งผลกระทบเชิงบวกที่เน้นการส่งเสริมสิทธินั้น ร่างพระราชบัญญัตินี้ทำให้รัฐสามารถเข้ามากำกับดูแลและกำหนดให้ที่พักทุกประเภทต้องมีมาตรฐานความปลอดภัยและสุขลักษณะขั้นต่ำ ซึ่งเป็นการคุ้มครองสิทธิในชีวิตและร่างกายของนักท่องเที่ยวและประชาชนโดยรวม

ผลกระทบเชิงลบ

ขณะเดียวกันในด้านผลกระทบเชิงลบอาจมีความขัดแย้งทางสังคม เช่น ความขัดแย้งในที่พักอาศัยส่วนรวมที่เป็นอาคารชุดหรือคอนโดมิเนียม ชุมชน และหมู่บ้าน (บ้านพัก บ้านจัดสรร ทาวน์โฮม ทาวน์เฮ้าส์) การที่ร่างพระราชบัญญัตินี้เปิดช่องให้ห้องชุดในอาคารชุดหรือคอนโดมิเนียม หรือที่พักที่ตั้งในชุมชนและหมู่บ้านจัดสรรสามารถนำมาปรับปรุง หรือต่อเติม หรือดัดแปลงเป็น “สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม” ได้นั้น จะขัดแย้งโดยตรงกับสิทธิในความสงบสุขในการอยู่อาศัยและความปลอดภัยของเจ้าของร่วมเดิมตาม พ.ร.บ. อาคารชุดฯ และพระราชบัญญัติการก่อสร้างที่ดิน พ.ศ. 2543 (และฉบับแก้ไข) เนื่องจากมีการเข้า - ออกของผู้เข้าพักที่ไม่ใช่ผู้อยู่อาศัยถาวรตลอดเวลา ซึ่งจากผลการรับฟังความคิดเห็นกลุ่มผู้ไม่เห็นด้วยได้แสดงถึงความกังวลและคัดค้านอย่างรุนแรง³⁷

ซึ่งการประมาณการนี้เป็นตัวเลขขั้นต่ำที่สอดคล้องกับข้อมูลขนาดตลาดธุรกิจ Home-Sharing ที่มีการเปิดเผยโดยสถาบันวิจัยด้านการท่องเที่ยวและสถิติการจัดเก็บรายได้ภาษีมูลค่าเพิ่ม (VAT) ในภาคบริการอีกด้วย ซึ่งการนำธุรกิจเหล่านี้เข้าสู่ระบบจึงเป็นการสร้างความมั่นคงให้รัฐและท้องถิ่นอย่างยั่งยืนและเป็นการค้ำคูณทางเศรษฐกิจอย่างรวดเร็ว

³⁷ จากประเด็นดังกล่าว หากผู้ประกอบการรายย่อยมีจำนวนมากที่ต้องการเข้าสู่ระบบดังกล่าวอาจถูกแซ่ชิงอยู่ในสถานะ “ผิดกฎหมายทั้งคู่” กล่าวคือผิดทั้งกฎหมายควบคุมอาคารและผิดกฎหมายโรงแรมฯ จนกว่าจะมีการแก้ไขอาคารให้ถูกต้อง ซึ่งในทางปฏิบัติแล้วทำได้ยากและมีค่าใช้จ่ายสูง นอกจากนี้ การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับการตรวจสอบอาคารที่มีการต่อเติมผิดกฎหมายอย่างแพร่หลายอาจจะยังไม่ครอบคลุม รวมถึงการบังคับใช้โทษปรับทางปกครองหรืออาญาตามมาตรา 50 ถึงมาตรา 59 จะทำให้เจ้าพนักงานมีอำนาจต่อการในการเรียกปรับผลประโยชน์สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญหรือเกิดความเสียหายอื่น ๆ ตามมา หากภาครัฐไม่จัดสรรงบประมาณและอัตราค่าจ้างผู้ตรวจสอบ ที่มีความรู้เฉพาะทางให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (อปท.) อย่างเพียงพอ จะทำให้เจ้าหน้าที่ไม่สามารถปฏิบัติงานได้จริง ซึ่งจะนำไปสู่ความไม่เชื่อมั่นของประชาชนต่อความสามารถของรัฐในการจัดการปัญหาทางสังคมและความปลอดภัยด้วย ดังนั้น ในการยกเว้นหรือกำหนดเงื่อนไขที่ควรให้เป็น

5.3 ผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อมหรือสุขภาพ

ในด้านผลกระทบด้านสุขภาพ ร่างพระราชบัญญัตินี้มีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535 โดยมีผลกระทบเชิงบวกอย่างชัดเจนต่อสุขภาพของสาธารณะ ซึ่งกำหนดให้ที่พักทุกประเภทต้องอยู่ภายใต้การกำกับดูแลด้านการสุขาภิบาล เน้นการควบคุมการจัดการขยะมูลฝอย สิ่งปฏิกูล และน้ำเสีย ด้านสุขลักษณะ เน้นการรักษาความสะอาดของห้องพักและที่ตั้ง และด้านการควบคุมปัจจัยเสี่ยง เน้นการควบคุมปัญหาเสียงดังรบกวนและสัตว์นำโรค ทั้งนี้ การบังคับใช้มาตรฐานเหล่านี้กับที่พักรายย่อยจะช่วยยกระดับคุณภาพสิ่งแวดล้อมและสุขภาพอนามัยของชุมชนโดยรวม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ท่องเที่ยวที่มีปัญหาการจัดการของเสียจากการบริการที่พัก ส่วนในด้านความเสี่ยงด้านสิ่งแวดล้อมนั้น เนื่องจากความเสี่ยงจะเกิดขึ้นหากการขยายตัวของที่พักในพื้นที่ชนบทที่เป็นสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมที่พักทั้งที่เคลื่อนที่ได้และที่พักที่เคลื่อนที่ไม่ได้ ดำเนินการโดยขาดการควบคุมการใช้ประโยชน์ที่ดินตามพระราชบัญญัติการผังเมือง พ.ศ. 2562 ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดการบุกรุกพื้นที่เกษตรกรรมหรือการทำลายภูมิทัศน์ดั้งเดิมได้

5.4 ผลกระทบอื่น ๆ ที่สำคัญ

ร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นกลไกสำคัญในการสนับสนุนพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มาตรา 38 ซึ่งการนำสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมเข้าสู่ระบบจะทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยมีหน้าที่ตามกฎหมายในการรายงานข้อมูลคนต่างด้าวที่เข้าพักผ่านระบบ TM.30 ซึ่งเป็นการขยายขอบเขตการควบคุมและเพิ่มประสิทธิภาพในการรักษาความมั่นคงของรัฐและการตรวจสอบบุคคลต่างด้าวที่เข้าเมืองผิดกฎหมาย

6. ผลกระทบของร่างพระราชบัญญัตินี้ที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (CORRUPTION)

6.1 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดค่าธรรมเนียมการ

มี

ไม่มี

ร่างมาตรา 6 “ให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและกำกับธุรกิจโรงแรมคณะหนึ่งประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทยเป็นประธานกรรมการ เลขาธิการคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุน ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมโยธาธิการและผังเมือง อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น อธิบดีกรมอนามัย ผู้อำนวยการสำนักงานนโยบายและแผนทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ผู้ว่าการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้แทนกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา ผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม นายกสมาคมไทยธุรกิจการท่องเที่ยว นายกสมาคมธุรกิจท่องเที่ยวภายในประเทศ นายกสมาคมโรงแรมไทย ผู้แทนสมาคมโรงแรมไทย ผู้แทนสภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ผู้แทนสมาคมโฮสเทล (ประเทศไทย) และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนห้าคน ซึ่งคณะรัฐมนตรีแต่งตั้งจากผู้ทรงคุณวุฒิภาคเอกชนซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ด้านโรงแรมหรือด้านการท่องเที่ยว โดยคำนึงถึงการกระจายผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งมีความรู้และประสบการณ์ด้านโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมไปตามประเภทของโรงแรมที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 เป็นกรรมการ

ให้ผู้แทนกรมการปกครองเป็นเลขานุการ ผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติและผู้แทนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเป็นผู้ช่วยเลขานุการ...”

มติของชุมชน หมู่บ้าน หรือมติของนิติบุคคลหมู่บ้านจัดสรร ทาวน์โฮม ทาวน์เฮ้าส์ และอาคารชุดเป็นเงื่อนไขบังคับก่อนที่จะดำเนินการอนุญาตให้เช่าระยะสั้น จึงเป็นมาตรการที่จำเป็นเพื่อให้กฎหมายมีความสอดคล้องกับหลักความยุติธรรมทางสังคมและหลักการคุ้มครองสิทธิในเคหสถาน

ร่างมาตรา 13 “เพื่อประโยชน์ในการกำหนดและควบคุมมาตรฐานของโรงแรม ส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรม และส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงแข็งแรง สุขลักษณะ หรือความปลอดภัยของโรงแรม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทของโรงแรม และกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรม ทั้งนี้ เงื่อนไขดังกล่าวให้รวมถึงการห้ามประกอบกิจการอื่นใดในโรงแรมด้วย

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก และมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภทให้แตกต่างกันก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงลักษณะของท้องที่ที่โรงแรมตั้งอยู่หรือความจำเป็นในการควบคุมดูแลโรงแรมในแต่ละประเภท หรือความเหมาะสมกับลักษณะของโรงแรมแต่ละประเภท...”

ร่างมาตรา 14 “ในกรณีที่จำเป็นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือสภาพแวดล้อม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกประกาศกำหนดเขตท้องที่หนึ่งท้องที่ใดเป็นเขตดอกรับใบอนุญาตได้...”

ร่างมาตรา 39/2 วรรคสี่ “ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เว้นแต่จะได้รับอนุญาต...”

ให้นำความในหมวด 2 ส่วนที่ 2 การประกอบธุรกิจโรงแรมมาใช้บังคับกับการประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมที่ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนโดยอนุโลม”

บทวิเคราะห์ การกำหนดให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและการกำกับธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ตามมาตรา 6 เป็นกลไกที่จำเป็นเพื่อสร้างความยืดหยุ่นในการกำหนดนโยบายและมาตรฐานที่เหมาะสมกับธุรกิจที่หลากหลาย อย่างไรก็ตาม ระบบคณะกรรมการถือเป็นจุดที่มีความเสี่ยงต่อการทุจริตเนื่องจากเกี่ยวข้องกับการใช้อำนาจและดุลพินิจในการกำหนดกติกาทางธุรกิจ ประกอบด้วย 2 ด้าน คือ

1. ความเสี่ยงในกระบวนการได้มาซึ่งคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ แม้ว่าการกระบวนการได้มาซึ่งพระราชบัญญัติได้กำหนดให้มีการแต่งตั้งโดยคณะรัฐมนตรีก็ตาม แต่ไม่มีการกำหนดหลักเกณฑ์ที่โปร่งใสหรือกลไกการเสนอชื่อจากภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง ซึ่งอาจเปิดช่องให้เกิดการเลือกปฏิบัติหรือการแต่งตั้งบุคคลที่เอื้อประโยชน์ต่อกลุ่มทุนหรือกลุ่มผลประโยชน์ใดกลุ่มหนึ่ง ซึ่งกลไกป้องกันการทุจริตในประเด็นนี้คือควรระบุให้ชัดเจนว่า คณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องมาจากการเสนอชื่อจากองค์กรวิชาชีพหรือสมาคมที่ได้รับการรับรอง โดยรัฐมนตรีมีอำนาจในการกลั่นกรองตามคุณสมบัติเท่านั้น ประกอบกับคุณสมบัติของกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิที่ระบุไว้มีความคลุมเครือ เช่น ผู้มีความรู้ความเชี่ยวชาญด้านการโรงแรมหรือด้านการท่องเที่ยว ซึ่งอาจเปิดช่องให้ผู้มีอำนาจแต่งตั้งบุคคลที่ไม่มีความเป็นกลาง หรือมีผลประโยชน์ทับซ้อน ดังนั้น ควรกำหนดคุณสมบัติโดยอ้างอิงจากประสบการณ์ทำงานเฉพาะด้าน เช่น ไม่น้อยกว่า 10 ปี หรือวุฒิการศึกษาสูงสุดที่เกี่ยวข้อง โดยกำหนดให้มีการเปิดเผยประวัติการทำงานและผลประโยชน์ของผู้ทรงคุณวุฒิต่อสาธารณะ นอกจากนี้ ควรกำหนดลักษณะต้องห้ามโดยเฉพาะเรื่องการเป็นเจ้าของหรือผู้ถือหุ้นหรือผู้บริหารกิจการที่พัก (ผู้จัดการ) หรือการได้รับประโยชน์จากกิจการที่พักในระหว่างดำรงตำแหน่ง จะเปิดช่องให้คณะกรรมการกำหนดนโยบายที่เป็นประโยชน์ต่อธุรกิจของตนเอง ซึ่งถือเป็นการทุจริตเชิงนโยบาย ดังนั้น ควรกำหนดลักษณะต้องห้ามที่เด็ดขาดสำหรับกรรมการบางประเภท เช่น กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ว่าต้องไม่มีผลประโยชน์ทางตรงหรือทางอ้อมกับกิจการที่พัก เพื่อรักษาความเป็นกลางในการกำหนดมาตรฐาน

2. ความเสี่ยงในหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ ในประเด็นเกี่ยวกับหน้าที่และอำนาจของคณะกรรมการ (การใช้ดุลพินิจในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 13 และมาตรา 14) หากอำนาจของ

คณะกรรมการกว้างเกินไป เช่น มีอำนาจในการตีความกฎหมายลำดับรองหรือกำหนดมาตรฐานเฉพาะโดยไม่มีหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน จะนำไปสู่การทุจริตเชิงนโยบายหรือการวิ่งเต้นจากกลุ่มธุรกิจขนาดใหญ่ เพื่อให้คณะกรรมการออกกฎเกณฑ์ที่เอื้อประโยชน์ต่อตนเองและกีดกันคู่แข่ง³⁸ และในประเด็นเกี่ยวกับหน่วยงานผู้รับผิดชอบการดำเนินการของคณะกรรมการ ตามมาตรา 6 กรมการปกครอง (กระทรวงมหาดไทย) จะเป็นหน่วยงานเลขานุการหลัก ซึ่งมีผู้แทนจากสำนักงานตำรวจแห่งชาติและผู้แทนการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เป็นผู้ช่วยเลขานุการ แต่หากหน่วยงานเลขานุการขาดความเป็นกลางหรือมีแรงกดดันจากฝ่ายการเมือง อาจทำให้การดำเนินการของคณะกรรมการถูกบิดเบือนไปจากเจตนารมณ์เดิมได้ ดังนั้น ควรมีการบูรณาการระหว่างหน่วยงานเลขานุการกับหน่วยงานที่มีความเป็นกลาง เช่น สำนักงานปลัดกระทรวงการท่องเที่ยวและกีฬา เพื่อให้มั่นใจว่าการพิจารณาของคณะกรรมการนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์สาธารณะและการท่องเที่ยวโดยรวม ไม่ใช่เพียงการกำกับดูแลด้านความสงบเรียบร้อยเท่านั้น

6.2 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีระบบอนุมัติ

อนุญาต

มี

ไม่มี

ร่างมาตรา 15 ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจโรงแรม เว้นแต่จะได้รับใบอนุญาตจากนายทะเบียน การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาต ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศ

กำหนด

ร่างมาตรา 16 “ผู้ขอรับใบอนุญาต ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(1) มีอายุไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์

(2) มีภูมิลำเนาหรือถิ่นที่อยู่ในราชอาณาจักรไทย...”

ร่างมาตรา 21 การขอต่ออายุใบอนุญาต ให้ยื่นคำขอก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอแล้วให้ถือว่าผู้ยื่นคำขออยู่ในฐานะผู้รับใบอนุญาตจนกว่าจะมีคำสั่งถึงที่สุดไม่อนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต

ถ้าผลการตรวจสอบปรากฏว่าโรงแรมมีลักษณะถูกต้องตามที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนต่ออายุใบอนุญาตให้ หากมีกรณีที่ไม่ถูกต้อง ให้นายทะเบียนสั่งให้แก้ไขให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนด เมื่อแก้ไขแล้วให้ต่ออายุใบอนุญาตได้ ถ้าหากไม่แก้ไขภายในระยะเวลาที่กำหนดให้ มีคำสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต

ผู้ที่ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตไม่ทันกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่ง ถ้าประสงค์จะประกอบธุรกิจโรงแรมต่อไป และได้มายื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตภายในหกสิบวันนับแต่วันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุให้ถือว่าได้ยื่นคำขอต่ออายุภายในระยะเวลาที่กำหนดและการประกอบธุรกิจโรงแรมในระหว่างนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นการดำเนินการของผู้รับใบอนุญาต แต่เมื่อได้รับอนุญาตให้ต่ออายุใบอนุญาต ผู้นั้นจะต้องเสียค่าปรับเพิ่มอีกร้อยละยี่สิบของค่าธรรมเนียมต่ออายุใบอนุญาต หากพ้นกำหนดหกสิบวันต้องดำเนินการเสมือนขออนุญาตใหม่

การขอต่ออายุใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศ

กำหนด

³⁸ ประเด็นนี้ ควรกำหนดให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการต้องอ้างอิงหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน และต้องมีการรับฟังความคิดเห็นสาธารณะก่อนการออกข้อกำหนดที่มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการอย่างมีนัยสำคัญ นอกจากนี้ ควรมีการเปิดเผยผลการประชุมและมติของคณะกรรมการต่อสาธารณะอย่างโปร่งใส ส่วนการกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการของคณะกรรมการในร่างได้กำหนดระยะเวลาที่ชัดเจนในการพิจารณาเรื่องสำคัญ เช่น การพิจารณาอุทธรณ์ การควบคุมและการอุทธรณ์ โดยกำหนดให้ชัดเจนครบทุกมาตราที่เกี่ยวข้องแล้ว เช่น มาตรา 18-21, 35, 39-40

ร่างมาตรา 23 ในกรณีที่ใบอนุญาตสูญหายหรือถูกทำลายในสาระสำคัญให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตจากนายทะเบียนภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความทราบการสูญหายหรือถูกทำลายดังกล่าว

ร่างมาตรา 24 การโอนใบอนุญาตให้แก่บุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา 16 ให้กระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนการขอโอนใบอนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ร่างมาตรา 28 “ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหายเนื่องจากเหตุอัคคีภัยหรือภัยอันตรายร้ายแรงอื่น ๆ ให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหรือผู้จัดการแจ้งให้นายทะเบียนทราบภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่เหตุนั้นสิ้นสุดลง

หากนายทะเบียนพิจารณาแล้วเห็นว่า ความเสียหายของโรงแรมดังกล่าวมีสภาพขัดต่อหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 ให้นายทะเบียนมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด และในกรณีที่เห็นว่าจำเป็นอาจมีคำสั่งให้ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมหยุดดำเนินการทั้งหมดหรือบางส่วนจนกว่านายทะเบียนจะเห็นว่าผู้ประกอบธุรกิจโรงแรมได้ดำเนินการแก้ไขสภาพเช่นว่านั้นให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา 13 แล้ว

ในกรณีที่โรงแรมได้รับความเสียหายจนมีสภาพที่ไม่อาจแก้ไขได้ ให้ถือว่าใบอนุญาตสำหรับโรงแรมดังกล่าวสิ้นอายุนับแต่วันที่ได้รับความเสียหาย

ร่างมาตรา 29 ให้นำความในมาตรา 27 วรรคสอง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับกับกรณีใบอนุญาตสิ้นอายุตามมาตรา 26 และมาตรา 28 วรรคสาม และกรณีมีคำสั่งให้หยุดดำเนินการตามมาตรา 28 วรรคสอง โดยอนุโลม

ร่างมาตรา 39/2 วรรคสี่ “ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เว้นแต่จะได้รับอนุญาต...

ให้นำความในหมวด 2 ส่วนที่ 2 การประกอบธุรกิจโรงแรมมาใช้บังคับกับการประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมที่ต้องได้รับอนุญาตจากนายทะเบียนโดยอนุโลม”

บทวิเคราะห์ ระบบการอนุญาตสำหรับโรงแรมตามร่างพระราชบัญญัตินี้ มีความเสี่ยงในการทุจริต คือ การใช้ดุลพินิจโดยเจ้าพนักงานและการสร้างความล่าช้าโดยเจตนา เพื่อเรียกรับผลประโยชน์ โดยเฉพาะความเสี่ยงจากการใช้ดุลพินิจในการอนุญาต (มาตรา 15, 16, 21, 23, 24) การที่กฎหมายอนุญาตให้เจ้าพนักงานหรือคณะกรรมการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาจะเป็นช่องทางหลักของการทุจริตตามมาตรา 16 (คำขอรับใบอนุญาต) และ มาตรา 24 (การพิจารณาคำขอ) กำหนดให้เจ้าพนักงานมีอำนาจในการตรวจสอบคุณสมบัติผู้ขอและลักษณะอาคาร หากอาคารมีข้อบกพร่องที่ไม่เป็นไปตามมาตรฐาน เช่น พ.ร.บ. ควบคุมอาคารฯ เจ้าพนักงานอาจใช้ดุลพินิจในการเพิกเฉย หรือเร่งรัด/อนุมัติโดยมิชอบเพื่อแลกกับสินบน มาตรา 21 (เหตุไม่อนุญาต) กำหนดให้เจ้าพนักงานมีอำนาจปฏิเสธการอนุญาตหากผู้ขอขาดคุณสมบัติหรือการประกอบธุรกิจเป็นที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย อาจเกิดความเสี่ยงในการใช้เป็นเครื่องมือต่อรอง โดยเจ้าพนักงานอาจตีความคำว่า “ขัดต่อความสงบเรียบร้อย” อย่างคลุมเครือเพื่อสร้างแรงกดดันต่อผู้ขออนุญาตให้ต้องเข้ามาเจรจาหรือเสนอสินบนเพื่อให้การอนุญาตผ่านพ้นไปได้ และมาตรา 23 (การขอรับใบแทนใบอนุญาต) การออกใบแทนใบอนุญาตในกรณีสูญหายหรือถูกทำลาย อาจมีความเสี่ยงในการสร้างความยุ่งยากโดยไม่มีเหตุผล โดยเจ้าพนักงานอาจสร้างความยุ่งยากในการออกใบแทนหรือเรียกร้องเอกสารเพิ่มเติมโดยไม่จำเป็น เพื่อเปิดโอกาสในการเรียกเก็บ “ค่าบริการพิเศษ” ทั้งนี้ กลไกป้องกันที่ควรมีการกำหนดหลักเกณฑ์ที่ชัดเจน

และเป็นตัวเลข โดยลดการใช้ดุลพินิจในการตีความ “มาตรฐาน” โดยเปลี่ยนเป็นการกำหนดเกณฑ์ที่สามารถวัดผลได้เชิงตัวเลข หรือกำหนดเป็น Checklist ที่เจ้าพนักงานต้องปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด รวมถึงใช้ระบบ Digital Traceability สำหรับการรับคำขอ การตรวจสอบ และการอนุมัติ ควรดำเนินการผ่านระบบดิจิทัลทั้งหมด เพื่อให้สามารถตรวจสอบย้อนหลังได้ว่าแต่ละขั้นตอนใช้เวลานานเท่าใด และใครเป็นผู้รับผิดชอบการตัดสินใจ

6.3 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้อำนาจแก่เจ้าหน้าที่ตามกฎหมาย

☒ มี

☐ ไม่มี

ร่างมาตรา 13 “เพื่อประโยชน์ในการกำหนดและควบคุมมาตรฐานของโรงแรม ส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรม และส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงแข็งแรง สุขลักษณะ หรือความปลอดภัยของโรงแรม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทของโรงแรม และกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวกหรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรม...”

“...

ร่างมาตรา 29 “ให้นำความในมาตรา 27 วรรคสอง รวมทั้งบทกำหนดโทษที่เกี่ยวข้องมาใช้บังคับกับกรณีใบอนุญาตสิ้นอายุตามมาตรา 26 และมาตรา 28 วรรคสาม และกรณีมีคำสั่งให้หยุดดำเนินการตามมาตรา 28 วรรคสอง โดยอนุโลม”

บทวิเคราะห์

ความล่าช้าในกระบวนการอนุมัติเป็นสาเหตุหลักที่ทำให้ผู้ประกอบการต้องจ่ายสินบนเพื่อให้กระบวนการเร็วขึ้น ในมาตรา 13 - 29 กำหนดให้เจ้าพนักงานต้องดำเนินการพิจารณาคำขอให้แล้วเสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด ซึ่งความเสี่ยงนี้หากกฎหมายล่าช้ารับรองไม่ได้กำหนดกรอบเวลาสูงสุดในแต่ละขั้นตอนการตรวจสอบ เช่น การตรวจสอบสถานที่ การตรวจสอบคุณสมบัติ เจ้าพนักงานสามารถใช้ความล่าช้าเป็นเครื่องมือในการบีบให้ผู้ประกอบการต้องเสนอผลประโยชน์เพื่อแลกกับความรวดเร็วในการพิจารณาได้ และมาตรา 28 (การต่ออายุใบอนุญาต) การกำหนดให้ผู้ประกอบการต้องยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตหมดอายุ ในช่วงที่ผู้ประกอบการกำลังรอการต่ออายุใบอนุญาต เจ้าพนักงานอาจใช้โอกาสในการข่มขู่ว่าจะไม่ต่ออายุหรือใช้ความล่าช้าในการตรวจสอบอาคารที่เข้าซ้อน เพื่อให้ผู้ประกอบการยอมจ่ายสินบนเพื่อให้กิจการไม่หยุดชะงัก ทั้งนี้ ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ควรกำหนดระยะเวลาสูงสุดตามกฎหมาย ในร่างพระราชบัญญัตินี้ควรระบุให้ชัดเจนว่า การพิจารณาอนุญาตทั้งหมด นับตั้งแต่วันยื่นคำขจนถึงวันอนุมัติหรือปฏิเสธต้องไม่เกินกี่วัน หากเกินกำหนดให้ถือว่า “ได้รับอนุญาตโดยอนุโลม” โดยมีเงื่อนไขว่าผู้ขอได้ปฏิบัติตามข้อกำหนดทางเทคนิคทั้งหมดแล้ว

นอกจากนี้ ความเสี่ยงจากการใช้ดุลพินิจในการสั่งการ มาตรา 24 - 25 (การโอนใบอนุญาต) ซึ่งกำหนดให้การโอนใบอนุญาตให้แก่บุคคลอื่นต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานก่อน อาจเกิดความเสี่ยงในการเรียกรับผลประโยชน์จากการเปลี่ยนเจ้าของ โดยเจ้าพนักงานอาจใช้ดุลพินิจในการพิจารณาคุณสมบัติของผู้รับโอนที่อาจมีความคลุมเครือ เพื่อเรียกรับผลประโยชน์จากคู่สัญญาระหว่างผู้โอนกับผู้รับโอน เพื่อให้การโอนกิจการมูลค่าสูงเป็นไปอย่างราบรื่น ซึ่งกลไกป้องกันที่ควรมีการกำหนดเงื่อนไขการโอนให้เป็นไปตามกฎหมายเท่านั้น เนื่องจากการโอนใบอนุญาตควรได้รับอนุมัติโดยอัตโนมัติ หากผู้รับโอนมีคุณสมบัติครบถ้วน

ตามกฎหมายที่กำหนดไว้ล่วงหน้าเท่านั้น โดยเจ้าพนักงานมีอำนาจเพียงตรวจสอบความครบถ้วนของเอกสาร และคุณสมบัติพื้นฐาน เพื่อลดการใช้ดุลพินิจในการอนุมัติการทำธุรกรรมทางธุรกิจของเอกชน

โดยสรุปแล้ว ร่างพระราชบัญญัตินี้ที่มีการกำหนดให้มีระบบการอนุญาตแบบเดิมสำหรับโรงแรม มีความเสี่ยงสูงต่อการทุจริตแบบเชิงธุรกรรม ซึ่งเกิดขึ้นระหว่างเจ้าพนักงานกับผู้ประกอบการ เพื่อให้การตัดสินใจเป็นไปตามความต้องการของเอกชน การแก้ไขปัญหการทุจริตนี้จึงควรเน้นการสร้างระบบดิจิทัลที่โปร่งใส การกำหนดระยะเวลาสูงสุดตามกฎหมาย และการลดดุลพินิจของเจ้าพนักงานให้เหลือเพียงการตรวจสอบทางเทคนิคเท่านั้น

6.4 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) ในการกำหนดให้มีการออกกฎหมายลำดับรอง

☒ มี

☐ ไม่มี

ร่างมาตรา 13 “เพื่อประโยชน์ในการกำหนดและควบคุมมาตรฐานของโรงแรม ส่งเสริมการประกอบธุรกิจโรงแรม และส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ความมั่นคงแข็งแรง สุขลักษณะ หรือความปลอดภัยของโรงแรม รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดประเภทของโรงแรม และกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก หรือมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรม ทั้งนี้ เงื่อนไขดังกล่าวให้รวมถึงการห้ามประกอบกิจการอื่นใดในโรงแรมด้วย

กฎกระทรวงตามวรรคหนึ่ง รัฐมนตรีจะกำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับสถานที่ตั้ง ขนาด ลักษณะ สิ่งอำนวยความสะดวก และมาตรฐานการประกอบธุรกิจของโรงแรมแต่ละประเภทให้แตกต่างกันก็ได้ ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงลักษณะของท้องที่ที่โรงแรมตั้งอยู่หรือความจำเป็นในการควบคุมดูแลโรงแรมในแต่ละประเภท หรือความเหมาะสมกับลักษณะของโรงแรมแต่ละประเภท”

บทวิเคราะห์

การออกกฎหมายลำดับรองตามมาตรา 13 และกำหนดมาตรฐานเฉพาะเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยหรือศีลธรรมอันดีของประชาชนหรือสภาพแวดล้อมในร่างไม่ได้กำหนดไว้แต่อย่างใด ซึ่งจะทำให้เกิดความล่าช้าโดยเจตนา เพื่อใช้เป็นเครื่องมือในการเรียกรับผลประโยชน์หรือการต่อรองจากผู้มีส่วนได้เสีย ซึ่งร่างพระราชบัญญัตินี้ควรระบุให้คณะกรรมการต้องดำเนินการตามหน้าที่ภายในกรอบระยะเวลาที่สมเหตุสมผล และต้องมีการรายงานความคืบหน้าต่อสาธารณะหรือรัฐมนตรีเป็นระยะ เพื่อให้เกิดความรับผิดชอบและป้องกันการใช้ความล่าช้าเป็นช่องทางในการทุจริต

6.5 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายไม่ครอบคลุม

☐ มี

☒ ไม่มี

6.6 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายคลุมเครือ ข้ำซ้อน หรือขัดกัน

☐ มี

☒ ไม่มี

6.7 ความเสี่ยงที่อาจส่งผลให้เกิดการทุจริต (Corruption) กรณีกฎหมายกำหนดโทษ

☒ มี

☐ ไม่มี

โทษทางปกครอง

ร่างมาตรา 50 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม หรือผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามมาตรา 22 (1) หรือ (2) มาตรา 24 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 30 วรรคหนึ่ง แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินสองหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังมีได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

ร่างมาตรา 51 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม หรือผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 22 (3) ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินห้าพันบาท ตลอดเวลาที่ยังมีได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

ร่างมาตรา 52 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม หรือผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 23 มาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินห้าหมื่นบาท

ร่างมาตรา 53 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม หรือผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของนายทะเบียนตามมาตรา 27 วรรคสอง มาตรา 28 วรรคสอง มาตรา 40 วรรคสี่ หรือมาตรา 44 แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินสองแสนบาท และปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาทตลอดเวลาที่ยังมีได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

ร่างมาตรา 54 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้ซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้จัดการ หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายเป็นผู้ดูแล ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 32 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง หรือมาตรา 39/7 วรรคหนึ่ง หรือวรรคสอง แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท

ร่างมาตรา 55 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ดูแล หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้จัดการดูแลสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตามมาตรา 39/7 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 34 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (6) หรือมาตรา 39/9 (1) (2) (3) (4) (5) หรือ (6) แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงไม่เกินห้าหมื่นบาทและปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งพันบาทตลอดเวลาที่ยังมีได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

ร่างมาตรา 56 ผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม ผู้ประกอบธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ผู้ขอรับใบอนุญาตตามมาตรา 25 ผู้จัดการหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย หรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการตามมาตรา 32 ผู้ดูแล หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายให้จัดการดูแลสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตามมาตรา 39/7 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 34 (10) มาตรา 35 วรรคหนึ่งหรือวรรคสี่ มาตรา 36 มาตรา 37 มาตรา 38 หรือมาตรา 39/8 (10) แล้วแต่กรณี ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงไม่เกินหนึ่งแสนบาท

ร่างมาตรา 57 ผู้จัดการ ผู้ดูแลหรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมายหรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการ หรือผู้ดูแล ตามมาตรา 32 หรือมาตรา 39/7 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา 35 วรรคสาม ต้องระวางโทษปรับทางปกครองไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท

ร่างมาตรา 58 ผู้จัดการ ผู้ดูแล หรือผู้ซึ่งได้รับมอบหมาย หรือแต่งตั้งเป็นผู้จัดการ หรือผู้ดูแล ตามมาตรา 32 หรือมาตรา 39/7 ผู้ใดปฏิเสธไม่รับบุคคลที่ประสงค์จะเข้าพักในโรงแรมโดยไม่มีเหตุตามมาตรา 39 ต้องระวางโทษปรับทางปกครองตั้งแต่ห้าพันบาทถึงสองหมื่นบาท

บทวิเคราะห์

โทษทางปกครอง จากการกำหนดโทษทางปกครองตามมาตรา 50-58 ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ ได้วิเคราะห์ในมิติของการบังคับใช้ และมีมิติของสารบัญญัติของร่างกฎหมาย ดังนี้

1) ความเสี่ยงในการบังคับใช้กฎหมาย โทษทางปกครองโดยเฉพาะโทษปรับทางปกครองที่มีอัตราสูงและมีโทษปรับรายวันต่อเนื่อง ถือเป็นเครื่องมือที่มีประสิทธิภาพในการบังคับใช้กฎหมาย แต่ขณะเดียวกันก็เป็นแหล่งที่มาของความเสี่ยงการทุจริตที่สำคัญ เนื่องจากเจ้าพนักงานมีอำนาจในการใช้ดุลพินิจกำหนดอัตราค่าปรับ ซึ่งความเสี่ยงต่อการทุจริตอาจเกิดจากเจ้าพนักงานใช้อัตราโทษปรับทางปกครองที่สูง เช่น มาตรา 50 ปรับสูงสุด 500,000 บาท และปรับรายวัน 20,000 บาท เป็นเครื่องมือในการข่มขู่ผู้ประกอบการให้จ่ายสินบน เพื่อแลกกับการลดหย่อนอัตราค่าปรับให้เหลืออัตราขั้นต่ำ หรือการผ่อนผันการบังคับใช้โทษปรับรายวัน ความเสี่ยงการทุจริตต่อมาคือเจ้าพนักงานเลือกที่จะบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดกับผู้ประกอบการที่ตนเองไม่ได้รับผลประโยชน์ หรือเป็นคู่แข่งทางธุรกิจของกลุ่มที่ตนเองสนับสนุน ขณะที่ละเว้นการบังคับใช้กับกลุ่มที่จ่ายสินบนให้หรือเป็นพวกพ้อง ประเด็นสุดท้ายของความเสี่ยงต่อการทุจริตจากการบังคับใช้กฎหมายคือความล่าช้าในการออกคำสั่งให้ถูกต้อง โดยในกรณีที่มิโทษปรับรายวันต่อเนื่อง เจ้าพนักงานอาจจงใจประวิงเวลาในการตรวจสอบว่าผู้ประกอบการได้ปฏิบัติให้ถูกต้องแล้วหรือไม่ เพื่อให้สามารถเรียกเก็บค่าปรับรายวันได้นานขึ้น หรือเพื่อบีบให้ผู้ประกอบการเสนอผลประโยชน์ เป็นต้น

กลไกป้องกันที่ควรมีในกฎหมายลำดับรองคือ กฎกระทรวงควรกำหนดตารางอัตราค่าปรับที่ชัดเจนและเป็นลายลักษณ์อักษร โดยผูกกับระดับความร้ายแรงของความผิด และต้องเปิดเผยเหตุผลในการใช้ดุลพินิจกำหนดอัตราค่าปรับที่สาธารณะตรวจสอบได้ และกำหนดให้มีการเปิดเผยข้อมูลการลงโทษทางปกครอง เช่น ชื่อผู้ถูกปรับ ฐานความผิด และจำนวนเงินที่ปรับ เป็นต้น ต่อสาธารณะ เพื่อให้เกิดความโปร่งใสและตรวจสอบได้ว่ามีการเลือกปฏิบัติหรือไม่ อย่างไร รวมถึงควรกำหนดกรอบระยะเวลาสูงสุดที่ชัดเจนให้เจ้าพนักงานต้องดำเนินการตรวจสอบและออกคำสั่งยุติค่าปรับรายวันทันทีที่ผู้ประกอบการปฏิบัติให้ถูกต้องแล้ว หากเกินกำหนดให้ถือว่าการปฏิบัติถูกต้องโดยอนุโลม

2) ความเสี่ยงในสารบัญญัติ ในประเด็นเกี่ยวกับการร่างกฎหมายที่อาจเอื้อประโยชน์หรือมีความไม่โปร่งใสหรือไม่ เมื่อพิจารณาตามมาตรา 50 ถึง 58 พบว่าบทกำหนดโทษทางปกครองเหล่านี้มีลักษณะเป็นกลางและใช้กับผู้ประกอบธุรกิจโรงแรม และผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมทุกรายอย่างเท่าเทียมกันตามความผิดที่กำหนดไว้ โทษที่รุนแรงที่สุดจะใช้กับการฝ่าฝืนที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยหรือสุขลักษณะที่สำคัญ เช่น มาตรา 50 ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ไม่ใช่การเอื้อประโยชน์ต่อกลุ่มทุนใดกลุ่มทุนหนึ่ง อย่างไรก็ตาม ความเสี่ยงในสารบัญญัติเห็นว่าไม่ได้อยู่ที่ตัวบทโทษ แต่อยู่ที่การอ้างอิงถึงกฎหมายลำดับรอง กล่าวคือ ความเสี่ยงที่น่าเคลือบแคลงสงสัย หากคณะกรรมการตามมาตรา 6 มีอำนาจในการออกกฎหมายลำดับรอง เช่น กฎกระทรวงหรือประกาศเพื่อกำหนดมาตรฐานที่ต้องปฏิบัติตาม และการฝ่าฝืนมาตรฐานเหล่านั้นนำไปสู่การปรับทางปกครองในอัตราที่สูง อาจเกิดการทุจริตเชิงนโยบาย หากคณะกรรมการออกมาตรฐานที่เอื้อประโยชน์หรือกีดกันคู่แข่งของตนเองได้

ส่วนประเด็นเกี่ยวกับความชัดเจนของขั้นตอนและระยะเวลาในการพิจารณาอนุญาตหรือจัดแจ้ง เนื่องจากการกำหนดขั้นตอนและระยะเวลาที่ชัดเจนเป็นเครื่องมือสำคัญในการป้องกันการทุจริตแบบความล่าช้าโดยเจตนา จากการพิจารณาภาพรวมของร่างกฎหมาย พบว่า การกำหนดขั้นตอนการพิจารณาอนุญาตตั้งแต่มาตรา 16 ถึงมาตรา 29 และการจัดแจ้งตามมาตรา 39/2 ได้กำหนดไว้ค่อนข้างชัดเจน ในส่วนของการอนุญาตโรงแรมยังคงมีการใช้ดุลพินิจในการพิจารณาคุณสมบัติและข้อกำหนดทางเทคนิคที่อ้างอิงกฎหมายอื่น ขณะเดียวกันยังไม่มีมีความชัดเจนและโปร่งใสเพียงพอ เนื่องจากยังต้องรอการกำหนด

ในกฎกระทรวง ซึ่งความเสี่ยงการทุจริตอาจเกิดขึ้นหากกฎกระทรวงไม่ได้กำหนดระยะเวลาสูงสุดที่แน่นอน ในการดำเนินการ หรืออนุญาตให้เจ้าหน้าที่ขยายระยะเวลาได้โดยง่าย จะทำให้เกิดช่องว่างในการสร้างความล่าช้า โดยเจตนาเพื่อเรียกรับ “ค่าดำเนินการเร่งด่วน” นอกจากนี้ ในส่วนของสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ตามมาตรา 39/2 เป็นระบบ “จัดแจ้ง”³⁹ ซึ่งโดยหลักการแล้วเจ้าหน้าที่ควรมีอำนาจผูกพันในการรับจัดแจ้งหากเอกสารครบถ้วน ซึ่งหากระบบจัดแจ้งถูกกำหนดเป็นอำนาจผูกพันเจ้าหน้าที่ที่ไม่มีดุลพินิจในการปฏิเสธคำขอ หากเอกสารครบก็ทำให้ความเสี่ยงการทุจริตต่ำ แต่จะสูงขึ้นทันทีหากกฎหมายลำดับรองเปิดช่องให้เจ้าหน้าที่ใช้ดุลพินิจในการตรวจสอบความเหมาะสมก่อนการจัดแจ้ง

นอกจากนี้ การที่ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีเจตนาให้สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมต้องมีมาตรฐาน ด้านความปลอดภัย สุขอนามัย และการบริการ เมื่อผู้ประกอบการนำทาวน์โฮมหรือบ้านพักที่มีประวัติการต่อเติมผิดกฎหมายควบคุมอาคารอยู่แล้วมาจัดแจ้งหรือขออนุญาต ผู้ประกอบการรายย่อยเหล่านี้จะเผชิญกับ ปัญหาข้อกฎหมายสองชั้น คือ ปัญหาจากกฎหมายควบคุมอาคารเดิม ซึ่งที่พักอาจไม่ผ่านเกณฑ์การตรวจสอบ เพื่อเข้าสู่ระบบโรงแรมหรือที่พัก เช่น ไม่ผ่านเรื่องความแข็งแรงของโครงสร้าง ระบายน้ำ หรือทางหนีไฟ การฝ่าฝืนข้อกำหนดด้านความปลอดภัยเหล่านี้จะนำไปสู่โทษปรับทางปกครองในอัตราสูงตามมาตรา 50 ดังนั้น การกำหนด SLA (Service Level Agreement)⁴⁰ สูงสุดไว้ในกฎกระทรวงให้ชัดเจน และควรมีการเปิดเผยรายการเอกสารที่จำเป็นและมาตรฐานการตรวจสอบต่อสาธารณะอย่างโปร่งใส เพื่อให้ผู้ขออนุญาตหรือจัดแจ้งสามารถตรวจสอบและควบคุมการทำงานของเจ้าหน้าที่ได้

³⁹ แม้ว่าร่างมาตรา 39/2 จะกำหนดให้ผู้ประกอบการธุรกิจสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมได้นั้นจะต้องได้รับอนุญาตตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ที่รัฐมนตรีกำหนดก็ตาม กล่าวคือต้องมี “ใบอนุญาต” แต่เมื่อได้พิจารณาจากเจตนารมณ์และหลักการทางวิชาการเบื้องหลังการกำหนดระบบ การกำกับดูแลที่แตกต่างกันระหว่าง “การอนุญาต” ตามมาตรา 15 และ “การจัดแจ้ง” ตามมาตรา 39/2 ในร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ...) พ.ศ. นี้แล้ว มีข้อสังเกต ดังนี้

1) เจตนารมณ์หลักของร่างกฎหมายนี้คือการใช้ระบบการกำกับดูแลแบบคู่ขนาน (Dual Regulatory System) เพื่อให้การบังคับใช้กฎหมายมีความยืดหยุ่นและเป็นธรรมตามหลักกฎหมายตามสัดส่วนความเสี่ยง (Proportional Regulation) ซึ่งระบบ “การอนุญาต” สำหรับโรงแรม ตามร่างมาตรา 15 เป็นการกำกับดูแลกิจการที่มีความเสี่ยงสูง เนื่องจากโรงแรมมีขนาดใหญ่มีผู้เข้าพักจำนวนมาก มีโครงสร้างอาคารที่ซับซ้อน และต้องปฏิบัติตามมาตรฐานความปลอดภัยของอาคารสาธารณะอย่างเข้มงวดตาม พ.ร.บ. ควบคุมอาคารฯ เจ้าหน้าที่งานจึงมีอำนาจดุลพินิจในการพิจารณาคุณสมบัติของผู้ประกอบการและสถานที่ตั้งอย่างละเอียดก่อนการออกใบอนุญาต ส่งผลให้การพิจารณาต้องเป็นไปตามขั้นตอนที่ซับซ้อนและใช้เวลานานกว่าปกติ ส่วนระบบ “จัดแจ้ง” สำหรับสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ตามร่างมาตรา 39/2 เป็นการกำกับดูแลกิจการที่มีความเสี่ยงต่ำถึงปานกลาง ซึ่งส่วนใหญ่คือผู้ประกอบการรายย่อย เช่น โฮมสเตย์ที่ใช้บ้านพักอาศัยส่วนตัวมาประกอบกิจการเป็นการเสริมรายได้ จึงเป็นการลดภาระในการปฏิบัติตามกฎหมาย โดยระบบจัดแจ้งมีเป้าหมายเพื่อตั้งธุรกิจนอกระบบจำนวนมหาศาลให้เข้าสู่ระบบโดยเร็วที่สุด

2) อำนาจผูกพันระหว่างรัฐกับผู้ประกอบการ การจัดแจ้งโดยหลักการคือการที่ผู้ประกอบการ “แจ้ง” ให้รัฐรับทราบถึงการมีอยู่ของตน และรัฐมีหน้าที่ต้อง “รับจัดแจ้ง” หากเอกสารและคุณสมบัติเบื้องต้นครบถ้วน เจ้าหน้าที่จึงมีอำนาจผูกพันและมีดุลพินิจจำกัดในการปฏิเสธคำขอ ซึ่งเป็นกลไกสำคัญในการป้องกันการทุจริตแบบความล่าช้า นอกจากนี้ ระบบจัดแจ้งยังช่วยให้รัฐสามารถจัดเก็บข้อมูล เพื่อวัตถุประสงค์ด้านความมั่นคง เช่น การรายงานคนต่างด้าวตาม ม. 38 แห่ง พ.ร.บ. คนเข้าเมืองฯ และภาษีได้อย่างรวดเร็วอีกด้วย

ดังนั้น การกำหนดให้สถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมใช้ระบบอนุญาตแบบโรงแรมจะทำให้ผู้ประกอบการรายย่อยไม่สามารถปฏิบัติตามได้จริงและเลือกที่จะหลีกเลี่ยงกฎหมายต่อไป

⁴⁰ ข้อตกลงระดับการให้บริการ (Service Level Agreement : SLA) เป็นเอกสารที่บันทึกข้อตกลงระหว่างผู้ให้บริการและผู้รับบริการ เป็นลายลักษณ์อักษรอย่างชัดเจน โดยทั้ง 2 ฝ่ายต้องร่วมกันกำหนดขอบเขตของการให้บริการระดับการให้บริการ (Level of Service) ขั้นต่ำที่ทั้งสองฝ่ายยอมรับได้ ซึ่งข้อตกลงระดับการให้บริการเปรียบเสมือนพันธสัญญาถึงระดับคุณภาพของบริการและความโปร่งใสที่ผู้ให้บริการมีให้แก่ผู้รับบริการ ดังนั้น องค์ประกอบของข้อตกลงจะประกอบด้วย ขอบเขตการให้บริการ ข้อกำหนดการให้บริการ ระดับการให้บริการ ขั้นตอนการให้บริการ และการรับเรื่องร้องเรียน (รายละเอียดตัวชี้วัดตามกรอบการประเมินผลการปฏิบัติราชการ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2557 ของส่วนราชการ, หน้า 1)

โทษทางอาญา

ร่างมาตรา 59 “ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 15 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 39/2 วรรคหนึ่ง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหนึ่งปี หรือปรับไม่เกินสองหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับอีกวันละไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท ตลอดเวลาที่ยังฝ่าฝืนอยู่”

บทวิเคราะห์ จากการกำหนดโทษทางอาญา ตามร่างมาตรา 59 นั้น มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่ง เพราะโทษอาญาสร้างแรงกดดันสูงสุดต่อผู้ประกอบการ ทำให้เจ้าพนักงานมีอำนาจต่อรองสูงและมีโอกาสสูงที่จะเกิดการทุจริตแบบข่มขู่รีดไถ โดยมาตรา 59 กำหนดโทษจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือปรับไม่เกิน 20,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และปรับรายวันต่อเนื่อง สำหรับการฝ่าฝืนมาตรา 15 วรรคหนึ่ง (เปิดโรงแรมโดยไม่มีใบอนุญาต) และมาตรา 39/2 วรรคหนึ่ง (เปิดที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมโดยไม่จดทะเบียน) สามารถแยกความเสี่ยงได้ ดังนี้

1) ความเสี่ยงในการบังคับใช้กฎหมายและกลไกป้องกัน พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจแจ้งความ อาจใช้โทษจำคุกเป็นเครื่องมือข่มขู่ผู้ประกอบการให้จ่ายสินบน เพื่อแลกกับการไม่ดำเนินคดีอาญาหรือการผ่อนผันการส่งสำนวนเพื่อแลกกับการดำเนินการทางปกครองแทน และอาจมีลักษณะเช่นเดียวกันกับความเสี่ยงจากโทษทางปกครอง กล่าวคือ เจ้าพนักงานเลือกดำเนินคดีอาญาอย่างเข้มงวดกับผู้ประกอบการที่ไม่ให้ความร่วมมือหรือเป็นคู่แข่งทางการเมืองหรือธุรกิจ ขณะที่เพิกเฉยหรือเลือกใช้โทษทางปกครองแทนกับกลุ่มที่เสนอผลประโยชน์ ทำให้เกิดการเลือกปฏิบัติ นอกจากนี้ ผู้ประกอบการยอมจ่ายสินบนเพื่อแลกกับการที่เจ้าพนักงานจะให้ความเห็นในทางที่จะช่วยให้คดีอาญายุติลงได้ เช่น ให้ข้อมูลเท็จในการสอบสวนหรือการละเว้นการเก็บค่าปรับรายวันที่สูงมาก ทั้งนี้ กลไกป้องกันคือการลดทอนความร้ายแรงของโทษอาญา โดยเฉพาะสำหรับความผิดฐานไม่จดทะเบียน (มาตรา 39/2) ให้เหลือเพียงโทษทางปกครองที่รุนแรงแทน พร้อมกำหนดหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนว่ากรณีใดที่ต้องดำเนินคดีอาญา เช่น ความผิดที่เกี่ยวข้องกับความปลอดภัยร้ายแรง และต้องมีการตรวจสอบการใช้ดุลพินิจโดยหน่วยงานภายในอย่างโปร่งใส รวมถึงการเปิดเผยข้อมูลการดำเนินคดีอาญาและโทษปรับที่เกิดขึ้นจริงต่อสาธารณะ เพื่อให้เกิดความโปร่งใสและตรวจสอบการยุติคดีโดยมิชอบ

2) ความเสี่ยงในสารบัญญัติ โดยเฉพาะการร่างกฎหมายที่อาจเอื้อประโยชน์หรือมีความไม่โปร่งใส โดยตัวบทของมาตรา 59 ซึ่งกำหนดโทษอาญาสำหรับการเปิดกิจการโดยมิชอบนั้น ไม่ได้มีลักษณะของการเอื้อประโยชน์ต่อบุคคลหรือนิติบุคคลใดโดยเฉพาะ เนื่องจากโทษอาญานี้ถูกออกแบบมาเพื่อบังคับใช้กฎหมายให้เกิดความเท่าเทียมและป้องกันไม่ให้ผู้ประกอบการที่หลีกเลี่ยงกฎหมายได้เปรียบผู้ประกอบการที่ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างถูกต้อง อย่างไรก็ตาม ความเสี่ยงไม่ได้อยู่ที่ตัวบทโทษ แต่อยู่ที่การตีความและการนำไปใช้ที่อาจเอื้อประโยชน์ให้แก่ผู้ประกอบการโรงแรมรายใหญ่ที่ปฏิบัติตามกฎหมาย โดยใช้โทษอาญาเหล่านี้ในการกำจัดคู่แข่งรายย่อยที่ไม่จดทะเบียนหรือไม่อนุญาต ซึ่งเป็นผลข้างเคียงที่อาจนำไปสู่ความไม่โปร่งใสในการแข่งขัน สอดคล้องกับผลการรับฟังความคิดเห็นด้วยวิธีการอื่น (การจัดสัมมนาเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากประชาชน ผู้เกี่ยวข้อง และผู้ได้รับผลกระทบจากร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..) พ.ศ. ทั้ง 2 ครั้ง)

นอกจากนี้ ประเด็นตามมาตรา 4 ของร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ การนำบ้านพัก บ้านจัดสรร ทาวน์โฮม หรือทาวน์เฮาส์ ที่ขออนุญาตเป็น “อาคารพักอาศัย” ไปเปิดให้เช่าพักระยะสั้น ถือเป็นการใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในทางธุรกิจเพื่อให้บริการที่พักชั่วคราวซึ่งเข้าข่ายเป็นสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม หากผู้ประกอบการรายย่อยไม่ดำเนินการจดทะเบียนตามมาตรา 39/2 เพื่อเปลี่ยนสถานะการใช้งานให้ถูกกฎหมาย อาจจะถูกตีเป็นผู้กระทำความผิดตามร่างกฎหมายโรงแรมฉบับใหม่ทันที และอาจถูกดำเนินการตามโทษทางอาญาตามมาตรา 59 ได้ ดังนั้น การจัดทำคู่มือหรือเอกสารสำหรับเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ให้ความรู้กับ

ผู้ประกอบการรายย่อยภายหลังร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีผลบังคับใช้เป็นกฎหมายแล้ว จึงเป็นวิธีการหนึ่ง ที่ควรดำเนินการต่อไป

7. การกำหนดให้มีระบบอนุญาต อนุมัติหรือการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่

☒ มี

☐ ไม่มี

เหตุผลและความจำเป็น

ระบบอนุญาตและการใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ในการตรวจสอบและกำกับดูแลทั้งโรงแรมและที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม เป็นสิ่งจำเป็นเพื่อความปลอดภัยสาธารณะ เนื่องจากโรงแรมและสถานที่พักที่มีขนาดใหญ่ มีความซับซ้อนและมีความเสี่ยงสูงต่อผู้เข้าพัก เช่น ระบบป้องกันอัคคีภัย โครงสร้างอาคาร การกำหนดให้มีระบบอนุญาตจึงเป็นกลไกที่จำเป็นในการตรวจสอบเชิงลึกก่อนเริ่มกิจการ เพื่อให้มั่นใจว่าอาคารและการดำเนินงานเป็นไปตามมาตรฐานความปลอดภัยขั้นสูง เช่น พ.ร.บ. ควบคุมอาคาร และมาตรฐานเฉพาะโรงแรม เป็นต้น นอกจากนี้ การประกอบกิจการที่พักระหว่างพิจารณาหลายมิติ ทั้งผังเมือง สิ่งแวดล้อม และสุขอนามัย ซึ่งไม่สามารถกำหนดเป็นเกณฑ์ตายตัวได้ทั้งหมด การใช้ดุลพินิจของเจ้าหน้าที่ นายทะเบียน หรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย (พนักงานเจ้าหน้าที่) จึงจำเป็นในการพิจารณาสภาพความเป็นจริงของพื้นที่ และการปรับปรุงแก้ไขให้ถูกต้องตามกฎหมายก่อน/หลังการอนุญาตหรือรับแจ้ง รวมถึงการกำกับดูแลหลังการอนุญาต ซึ่งการมีระบบอนุญาตทำให้รัฐมีอำนาจในการเพิกถอนหรือพักใช้ใบอนุญาต เมื่อมีการกระทำผิดกฎหมายอย่างร้ายแรง เช่น ผิดเงื่อนไขความปลอดภัยหรือความสงบเรียบร้อย จึงเป็นเครื่องมือสำคัญในการควบคุมคุณภาพและธำรงไว้ซึ่งมาตรฐานของสถานประกอบการ

8. การกำหนดให้มีระบบคณะกรรมการ

☒ มี

☐ ไม่มี

เหตุผลและความจำเป็น

การกำหนดให้มีคณะกรรมการส่งเสริมและการกำกับธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้มีความจำเป็นอย่างยิ่งต่อการดำเนินงานที่ราบรื่นและมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้เพื่อการบูรณาการมาตรฐาน เนื่องจากธุรกิจที่พักเกี่ยวข้องกับกฎหมายหลายฉบับ เช่น กฎหมายควบคุมอาคาร กฎหมายสาธารณสุข กฎหมายสิ่งแวดล้อม และกฎหมายการท่องเที่ยว การมีคณะกรรมการซึ่งประกอบด้วยผู้แทนจากหน่วยงานที่เกี่ยวข้องตามที่ปรากฏตามร่างมาตรา 6 จะช่วยให้เกิดการกำหนดนโยบายและมาตรฐานที่เป็นเอกภาพไม่ขัดแย้งกัน และลดความซ้ำซ้อนในการปฏิบัติงาน รวมถึงการให้ข้อเสนอแนะต่อนายทะเบียน โดยคณะกรรมการทำหน้าที่เป็นกลไกในการถ่วงถ่วงและให้ความเห็น ในกรณีที่มีปัญหาหรือกรณีที่นายทะเบียน (ผู้ว่าราชการจังหวัด/อธิบดี) ต้องใช้ดุลพินิจในเรื่องที่ละเอียดอ่อน เช่น การพิจารณาคำขออนุญาตที่ซับซ้อน หรือการเพิกถอนใบอนุญาต เป็นต้น เพื่อให้การตัดสินใจเป็นไปอย่างรอบด้านและเป็นธรรม อีกทั้งยังเป็นการแก้ไขปัญหาอุปสรรคท้องถิ่น ซึ่งคณะกรรมการจะทำหน้าที่ในการประสานงานและกำหนดมาตรการเฉพาะในพื้นที่ เพื่อแก้ไขปัญหาอุปสรรคในการประกอบกิจการที่พัก ซึ่งอาจมีความแตกต่างกันตามลักษณะทางภูมิศาสตร์และวัฒนธรรมของแต่ละท้องถิ่น เช่น การกำหนดหลักเกณฑ์สำหรับสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมตามลักษณะเฉพาะของท้องถิ่น เป็นต้น

9. บทกำหนดโทษ

- ☐ ไม่มี
- ☒ โทษทางอาญา
- ☒ โทษทางปกครอง
- ☐ โทษปรับเป็นพินัย
- ☐ โทษอุกฤษฎ์

เหตุผลและความจำเป็นของโทษทางอาญา

เนื่องจากโทษทางอาญา ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดโทษจำคุกและโทษปรับทางอาญา ถูกกำหนดขึ้นเพื่อใช้ลงโทษการกระทำที่ร้ายแรงที่สุด ซึ่งถือเป็นการบ่อนทำลายความสงบเรียบร้อยและความปลอดภัยของสาธารณะ หรือเป็นการหลีกเลี่ยงกฎหมายอย่างชัดแจ้ง โดยการกระทำผิดที่ร้ายแรงและหลีกเลี่ยงกฎหมาย ใช้กับการประกอบกิจการโรงแรมโดยไม่ได้รับใบอนุญาต หรือประกอบกิจการที่พักที่ไม่เป็นโรงแรมโดยไม่แจ้งหรือจดแจ้ง และเข้าข่ายเป็นการกระทำที่มุ่งแสวงหาประโยชน์โดยไม่คำนึงถึงความปลอดภัยและมาตรฐานที่กฎหมายกำหนด ส่วนโทษจำคุกเป็นกลไกสุดท้ายที่ใช้เพื่อลงโทษการกระทำผิดที่ถือว่าส่งผลกระทบต่อสังคมอย่างร้ายแรงที่สุด และเป็นการบังคับให้มีการเข้าสู่ระบบอย่างเด็ดขาด เนื่องจากหากการดำเนินธุรกิจที่พักหลุดจากการควบคุมของรัฐแล้ว จะก่อให้เกิดความเสี่ยงต่อชีวิตและทรัพย์สินของนักท่องเที่ยวในวงกว้าง

เหตุผลและความจำเป็นของโทษทางปกครอง

เนื่องจากโทษทางปกครอง เช่น การเปรียบเทียบปรับทางปกครอง การพักใช้ใบอนุญาต และการเพิกถอนใบอนุญาต ถูกนำมาใช้กับความผิดที่มีผลกระทบไม่ร้ายแรงต่อสาธารณะมากนัก แต่ตามร่างพระราชบัญญัตินี้เป็นการใช้กับการฝ่าฝืนข้อกำหนดหรือเงื่อนไขในการประกอบธุรกิจโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม โดยการเปรียบเทียบปรับทางปกครองใช้กับการกระทำที่ฝ่าฝืนข้อกำหนดที่ไม่กระทบความปลอดภัยโดยตรง เช่น การไม่แสดงใบอนุญาต การไม่จัดทำทะเบียนผู้เข้าพัก หรือการไม่แจ้งข้อมูลตามที่กำหนด เป็นการบังคับใช้กฎหมายที่รวดเร็วและไม่ต้องนำคดีไปสู่ศาล ทำให้การแก้ไขการกระทำผิดและการรับโทษจบลงได้ทันที ซึ่งมีประสิทธิภาพในการควบคุมการปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมายระดับปฏิบัติการ ส่วนการพักใช้ใบอนุญาต ใช้เมื่อผู้ประกอบการกระทำผิดเงื่อนไขสำคัญที่กำหนดในกฎหมายหรือใบอนุญาต หรือปล่อยปละละเลยให้เกิดความไม่เรียบร้อย โดยยังไม่ถึงขั้นร้ายแรงที่สุด เป็นการลงโทษที่เปิดโอกาสให้ผู้ประกอบการหยุดดำเนินการชั่วคราว เพื่อดำเนินการแก้ไขปรับปรุงมาตรฐานความปลอดภัย หรือการจัดการให้ถูกต้องตามกฎหมายก่อนแล้วจึงกลับมาดำเนินการต่อไปได้ และการเพิกถอนใบอนุญาต ใช้เมื่อผู้ประกอบการฝ่าฝืนกฎหมายอย่างร้ายแรง ซ้ำซาก หรือทำให้เกิดอันตรายต่อความปลอดภัยของผู้เข้าพักและสาธารณะอย่างรุนแรง เช่น ดัดแปลงอาคารจนเป็นอันตราย หรือปล่อยให้มีการผิดกฎหมายในที่พักอย่างต่อเนื่อง ถือว่าเป็นมาตรการสูงสุดในการยุติการประกอบกิจการ เพื่อป้องกันความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นต่อสาธารณะอย่างถาวร เนื่องจากผู้ประกอบการขาดความรับผิดชอบหรือไม่มีศักยภาพในการดำเนินการตามมาตรฐานที่กำหนด

10. การประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย

☐ มี

☒ ไม่มี

ปัจจุบันพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ได้ครบกำหนดรอบระยะเวลาการประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมายแล้วตามที่พระราชบัญญัติหลักเกณฑ์การจัดทำร่างกฎหมายและประเมินผลสัมฤทธิ์ของกฎหมาย พ.ศ. 2562 กำหนดไว้ ซึ่งกรมการปกครอง อยู่ระหว่างดำเนินการประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2547 ตามประกาศกรมการปกครอง เรื่อง การรับฟังความคิดเห็นเพื่อประกอบการประเมินผลสัมฤทธิ์ของการประเมินผลสัมฤทธิ์ของพระราชบัญญัติโรงแรม พ.ศ. 2567 ลงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2567 แจ้งประชาสัมพันธ์ให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานทั้งระดับจังหวัด อำเภอ หน่วยงานและองค์กรที่เกี่ยวข้อง ผู้ประกอบการธุรกิจโรงแรม ผู้จัดการโรงแรม และประชาชนทั่วไปทราบและร่วมแสดงความคิดเห็น เพื่อปรับปรุงแก้ไขกฎหมายดังกล่าวให้สอดคล้องกับสถานการณ์ในปัจจุบัน พัฒนาประสิทธิภาพในการปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายและเป็นการประเมินบังคับใช้ว่าได้ผลตรงตามวัตถุประสงค์ของการตรากฎหมายมากน้อยเพียงใด คำนึงค่ากับภาระที่เกิดขึ้นแก่รัฐหรือประชาชนหรือไม่ หรือมีผลกระทบอื่นอันก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรมแก่ประชาชนหรือไม่ เพียงใด เพื่อให้ได้ข้อมูลหรือความคิดเห็นจากผู้มีสิทธิหรือหน้าที่หรือได้รับผลกระทบที่เกิดจากการบังคับใช้กฎหมาย รวมทั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่ปฏิบัติตามและบังคับการให้เป็นไปตามกฎหมาย และรายงานผลการบังคับใช้พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ให้กรมการปกครองทราบภายในวันที่ 10 มีนาคม 2567

ส่วนที่ 4 การเปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอโดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน ได้เปิดเผยรายงานผลการรับฟังความคิดเห็นและรายงานผลการวิเคราะห์ผลกระทบอันเกิดจากร่างกฎหมาย ทางเว็บไซต์รัฐสภา www.parliament.go.th แล้วตั้งแต่วันที่ 24 พฤศจิกายน 2568

คณะกรรมการขับเคลื่อนการรับฟังความคิดเห็นและวิเคราะห์ผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากร่างกฎหมายที่เสนอ
โดยสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรหรือผู้มีสิทธิเลือกตั้งไปสู่ภาคประชาชน
สำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร

ภาคผนวก

QR CODE เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ

“ร่างพระราชบัญญัติโรงแรมและสถานที่พักที่ไม่เป็นโรงแรม (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.”

จัดทำเอกสารในรูปแบบ QR CODE ด้วยเว็บไซต์
https://www.parliament.go.th/section77/manage/files/file_20220617134151_2_197.pdf

ร่างพระราชบัญญัติฯ

ข้อมูลประกอบการรับฟัง